НАРОДНА АРМІЯ
23 березня, 2017
#12 {5492}

ПОЛЮВАННЯ НА «БІЛИХ ОРЛІВ» З РОСІЇ,
АБО ЯК НАШІ ВОЇНИ БОРОНЯТЬ ШАХТУ «БУТІВКА»

Оборонці шахти «Бутівка» за три доби, за підрахунками журналіста «НА», який перебував з нашими воїнами на цих позиціях, прийняли на себе близько чотирьохсот російських снарядів і мін.

Канонада над головами не вщухає. Добре чути, як нагорі від конструкцій шахти рикошетять танкові снаряди. Після дотичних ударів у метал вони з характерним низьким виттям відлітають у напрямку Авдіївки.

Взводний офіцер Андрій Годований прокручує на нетбуці два записи. На першому — нещодавнє руйнування «Білим орлом» (модернізований російський Т-72. — Авт.) найвищої вежі надшахтного копра. Знімають на смартфон: танк робить п'ять пострілів. Чотири снаряди перебивають та згинають чотири носійні опори копра, п'ятий валить вежу на половину її висоти. Такої ювелірної стрільби «донецьким шахтарям» довелось би вчитися чимало років…

На другому відео — один із «Білих орлів». Камера відеоспостереження фіксує його влучну стрільбу прямою наводкою по позиціях сусіднього підрозділу.

...Стоїть глуха ніч, командир роти «Базальт» чаклує на зв'язку з підлеглими. Відбувається справжнє полювання на найзухвалішого з «Білих орлів» — того самого, який збив надшахтну вежу. Того самого, щодо якого «Базальт» має особистий рахунок. Цей панцерник забрав життя двох його хлопців — Романа «Бублика» та Віталія «Патріота».

Екіпаж «Білого орла» щось таке замислив: надто вже незвичними видаються його дії. Проте довго розмірковувати командирам не випадає: сепари глушать і засліплюють роту біглим вогнем із мінометів. А під цей шумок танк поповнює боєкомплект із маневрового тепловоза, який підскочив до нього малопомітною залізничною колією з боку Донецька.

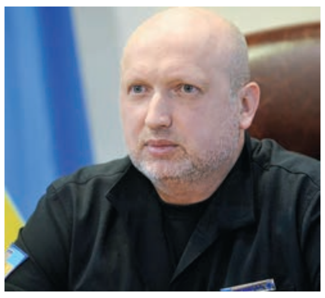
Осмілілий «альбінос», не зупиняючись, рушає в напрямку «Бутівки». Загалом він не працює вночі, навіть попри майстерність його екіпажу. Але сьогодні «орлик», мабуть, очманів через власні успіхи й наблизився до українців на небезпечну для себе відстань...

стор. 8-9

СЕКРЕТАР РАДИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ ОЛЕКСАНДР ТУРЧИНОВ:

«УКРАЇНА ПЕРЕБУВАЄ ПІД ПОСТІЙНОЮ ЗАГРОЗОЮ РОЗШИРЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ІНТЕРВЕНЦІЇ З БОКУ РОСІЇ»

Попри всі зусилля світового співтовариства, Кремль не збирається припиняти свою агресивну політику. Війна проти України стає важливим етапом підготовки РФ до великої війни й демонстрації претензії на глобальне лідерство та перерозподіл впливів у світі стор. 4-5

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ФРОНТ:

ЗА ВІРНІСТЬ «НОВОРОСІЇ» — ЗІРКА З…ФАНЕРИ,

або Про гірку правду життя солдатів бандформувань «ЛНР»

стор. 10-11

ЧОМУ НА ДОНБАСІ СТАЛО «ГАРЯЧІШЕ»?

Кремль вперто намагається розхитати й дестабілізувати соціально-політичну ситуацію в нашій країні, в тому числі військовим шляхом

стор. 6

ПРО ЖИТТЯ ПІСЛЯ ЗАГИБЕЛІ ЧОЛОВІКА,

або На яку допомогу від держави можуть розраховувати родини загиблих учасників АТО?

стор. 16

«Я ПРОКИНУВСЯ НА КАТАЛЦІ В МОРЗІ ВІД ГОСТРОГО БАЖАННЯ ЗАКУРИТИ»

Оператора-навідника БМП із позивним «Льова» зарахували до загиблих, а він... заговорив

стор. 14

ДЛЯ ВЕТЕРАНІВ АТО ЖИТЛО МОЖЕ СТАТИ ДОСТУПНІШИМ

Минулого тижня Верховна Рада України прийняла закон, за яким учасники АТО можуть отримати державну підтримку при придбанні чи будівництві житла — 50% його вартості

стор. 17

«МИ ДУХОВНО ПІДТРИМУЄМО РУКИ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ ТА ЗМІЦНЮЄМО ЇХНІ СЕРЦЯ ВІРОЮ»

Предстоятель Української православної церкви Київського патріархату, Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет

стор. 12

Матеріали цього номера та архів попередніх номерів доступні на нашому сайті www.na.mil.gov.ua

КРЕМЛЬ АКТИВІЗУЄ СВОЇ ЗУСИЛЛЯ З ВНУТРІШНЬОЇ ДЕСТАБІЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Президент України Петро Порошенко під час виступу на п'ятому засіданні Ради регіонального розвитку

«У державі створено передумови для розвитку економіки, для початку відновлення, а згодом і зростання рівня життя людей. Та, схоже, такий трек не всіх улаштовує ані за межами України, що природно, ані всередині, що саме собою аномально й патологічно. Але ж факт, що значна частина політикуму продовжує керуватися принципом «чим гірше, тим краще», — підкреслив Петро Порошенко під час виступу на п'ятому засіданні Ради регіонального розвитку

Глава держави переконаний, що нині великі ризики політичного характеру загрожують економіці й добробуту людей. «Щоб ми зрозуміли, що дещо вже досягнуто, а відтак і втрачати є що. Надто вже велика небезпека відкотитися назад. І тоді всі жертви, усі страждання, яких зазнали та які перетерпіли люди, виявляться марними», — зазначив він і додав, що хотілось би, щоб українською реальністю не став грецький міфічний герой Сізіф, який ціною титанічних зусиль піднімав на гору важку каменюку, а вона щоразу скочувалася додолу, і так до скону віків, повідомляє прес-служба глави держави.

«Головною є російська військова загроза. І вона походить не лише з окупованих районів Донбасу, вона нависає по всій лінії кордону з Росією. Правильна відповідь на цей виклик лише одна: якщо на початок 2014 року витрати на оборону становили 1% від ВВП, то 2016 року нашими спільними зусиллями ми довели ці витрати до 3,2%, і не виключено, що цю частку доведеться збільшити ще. Якщо ж урахувати загальні витрати на оборону та безпеку, то вони вже зараз перевищують 5% від валового внутрішнього продукту», — сказав Президент.

За словами глави держави, повторне народження та зміцнення українських Збройних Сил спонукало Кремль помножити свої зусилля із внутрішньої дестабілізації в Україні. «Інформаційна війна, розповсюдження фейкових новин, сіяння паніки та зневіри. Стимуляція й симуляція протестних рухів та маніпуляція у своїх інтересах деякими праворадикальними угрупованнями. Просування лукавої ідеї дострокових виборів, щоб посилити представництво лояльних до Кремля сил, відрядження в Україну диверсійних груп, підготовка терористичних актів — ось далеко не повний інструментарій Кремля», — наголосив Петро Порошенко.

ПАРЛАМЕНТ УНІС ЗМІНИ В ЗАКОН ПРО ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ, ВІДПОВІДНО ДО ЯКИХ ПОСИЛИВ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Щоб підвищити рівень військової дисципліни військовослужбовців, відповідним Законом «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності військовослужбовців та деяких інших осіб» депутати розширили перелік санкцій стосовно військовослужбовців, а також запровадили можливість альтернативного гауптвахті виду покарання за військові адміністративні правопорушення — стягнення штрафу.

Відтепер, якщо військовослужбовець відмовиться виконувати законні вимоги командира (начальника), він заплатить штраф у сумі від 1190 грн до 2465 грн (від 70 до 145 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян) або йому загрожуватиме арешт із триманням на гауптвахті до семи діб. Подібні діяння в умовах особливого періоду спричинятимуть більші суми накладання штрафу: від 2465 грн до 4845 грн (від 145 до 285 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян) або арешт із триманням на гауптвахті на довший строк: від 7 до 10 діб.

Така сама відповідальність загрожує й тим, котрі самовільно надумають залишити військову частину чи місце служби або без поважних причин вчасно не прибудуть на військову службу. Ця норма стосується військовозобов'язаних і резервістів у разі несвоєчасного прибуття після призначення або переведення та в разі нез'явлення з відрядження або лікувальної установи. Раніше таку відповідальність за «самоволку» для цієї категорії військових передбачено не було.

Зловживання владою або службовим становищем військовою посадовою особою, зокрема, незаконне використання транспортних засобів, споруд та іншого майна в особливий період, також не залишили без уваги. Відтепер такі види порушень спричинятимуть штраф від 2465 грн до 4845 грн (145–285 неоподатковуваних мінімумів) чи арешт із триманням на гауптвахті від 7 до 10 діб. У цій нормі йдеться також про військових начальників чи військовослужбовців, служба яких пов'язана з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських обов'язків.

Окрім того, у законі регламентовано порядок відбування арешту з триманням на гауптвахті. Парламентарі також посилили кримінальну відповідальність за злочини під час військової служби.

Реалізація закону, на думку фахівців, сприятиме підвищенню рівня військової дисципліни, правопорядку серед військовослужбовців Збройних Сил України та інших військових формувань, зокрема в особливий для країни період.

«УКРОБОРОНПРОМ» УСПІШНО ВИПРОБУВАВ ВІТЧИЗНЯНІ РАКЕТИ

Наші військові провели планові випробувальні запуски українських ракет, які було вироблено підприємствами ДК «Укроборонпром» у кооперації з Державним космічним агентством України.

«Усі запуски були успішними. Ракети точно вразили визначені цілі», — заявив Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов.

Під час випробувань здійснено перевірку системи керування ракетами та точності враження цілей на максимальній дальності, повідомляє сайт ДК «Укроборонпром».

Олександр Турчинов також наголосив, що завдяки реалізації ракетної програми, затвердженої РНБО, «з IV кварталу 2016 року Збройні Сили України почали одержувати потужну ракетну зброю, здатну надійно виконувати складні бойові завдання». Їх розробкою займаються українські фахівці, а цикл виробництва є замкненим на потужностях вітчизняного оборонно-промислового комплексу.

У КАНАДІ ЗБУДУЮТЬ КОСМОДРОМ ДЛЯ ЗАПУСКУ УКРАЇНСЬКИХ «ЦИКЛОНІВ»

У віддаленому канадському містечку Кансо, на узбережжі Атлантичного океану, з'явиться космодром, з якого запускатимуть українські ракети «Циклон 4М». Про це повідомили в компанії Maritime Launch Services, передає Укрінформ.

«Розташована в Галіфаксі компанія, яка є об'єднанням трьох американських фірм, сподівається з 2022 року запускати в космос по вісім ракет щороку», — сказано в матеріалі.

Кансо було вибрано серед 14 інших можливих локацій майбутнього космодрому по всій Північній Америці. Вартість запуску одного ракетоносія з вантажем 3 т для клієнтів становитиме близько 60 млн дол. Українські ракети дадуть змогу запускати в космос супутники та інше необхідне обладнання.

Розробником ракети «Циклон 4М» є завод «Південмаш» у Дніпрі. Вона вже має на своєму рахунку велику кількість успішних запусків, зокрема за програмою «Морський старт» у Бразилії.

ІНДІЯ ВИРІШИЛА ВІДМОВИТИСЯ ВІД РОСІЙСЬКИХ ЛІТАКІВ НА КОРИСТЬ УКРАЇНСЬКОГО АН-178

Індія більше не зацікавлена в російських літаках Іл-214, на розробку яких пішло 17 років. Натомість країна зосередиться на українському Ан-178.

Раніше планувалося, що Іл-214 замінить застарілі літаки Ан-12, які наразі використовуються в Збройних силах Індії та РФ. Роботу над ним розпочали ще 2000 року, а 2007-го до його розробки приєдналася й Індія. Над проектом працювали авіакомплекс імені Ільюшина, НПК «Іркут», а також індійська компанія Hindustan Aeronautics. Та за цей час літак не було створено, і він зараз існує лише в макеті. Тому Індія вирішила призупинити свою участь у цьому проекті, повідомив «24 канал» із посиланням на «BBC».

Літак, який був потрібен Індії, повинен мати вантажопідйомність близько 20 тонн, а також бути придатним для використання на високогірних аеродромах із ґрунтовим покриттям. Зрештою, Індія підписала договір про спільну розробку схожого літака з українською корпорацією «Антонов», у якої вже є літаючий прототип транспортника Ан-178.

НА ЛЬВІВЩИНІ ЗА УЧАСТІ ІНОЗЕМНИХ ВІЙСЬКОВИХ ФАХІВЦІВ ТРИВАЄ ЗЛАГОДЖЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ МЕХАНІЗОВАНОЇ БРИГАДИ

На базі Міжнародного центру миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ імені Петра Сагайдачного триває черговий етап підготовки підрозділів Українського війська за програмою «Об'єднаної багатонаціональної тренувальної групи — Україна» (JMTG-U). Про це повідомляє Управління комунікацій та преси Міністерства оборони України.

У ході інтенсивних практичних тренувань своїми знаннями з українськими військовослужбовцями діляться військові спеціалісти із США, Канади, Польщі та Литви.

УКРАЇНСЬКІ ЗБРОЯРІ ВПЕРШЕ ПОКАЖУТЬ СВОЮ ПРОДУКЦІЮ НА LIMA-2017

LIMA — це один із найбільших в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні огляд бойової техніки, який відбувається з 1991 року на малайзійському острові Лангкаві під патронажем міністерства оборони Малайзії раз на два роки. Загальна площа виставки — 120 тис. кв. м. Цього року захід розпочався 21 березня. Організатори збройової виставки запросили до участі близько 550 компаній із 38 країн світу.

Уперше в малайзійському форумі бере участь Державний концерн «Укроборонпром». Понад десять інноваційних зразків військової техніки представлено на об'єднаній експозиції концерну. Серед них — літак Ан-178 та АН-148–300-МП, броньований артилерійський катер «Гюрза» й десантно-штурмовий катер «Кентавр». На стенді також представлено авіаційні й протитанкові ракети різноманітних модифікацій і безпілотники.

Інф. «НА»

Експозиція ДК «Укроборонпром» на виставці LIMA-2017 привернула увагу багатьох відвідувачів

НА ШИРОКОМУ ЛАНІ ТРИВАЄ БУДІВНИЦТВО ВІЙСЬКОВОГО ЖИТЛОВОГО МІСТЕЧКА

Перебуваючи з робочим візитом на полігоні Широкий Лан, що на Миколаївщині, Міністр оборони України Степан Полторак оглянув хід будівництва військового містечка та визначив графік виконання подальших робіт, повідомляє Управління комунікацій та преси Міністерства оборони України.

— Минулого року було розроблено необхідну технічну документацію, а з початку 2017-го розпочалися будівельні роботи, — повідомив Міністр оборони. — Завершення першої черги будівництва заплановано на кінець 2017 року.

Також Степан Полторак зазначив, що забезпечення гідних умов проживання військовослужбовців — одне із пріоритетних завдань:

— Маємо створити гідні умови проживання військовослужбовців, особливо в тилу, куди підрозділ виходить із району проведення антитерористичної операції. Фінансовий ресурс не дозволяє нам змінити все й одразу, але крок за кроком ми будемо реалізовувати заплановане.

ПОСОЛ ЯПОНІЇ ПЕРЕДАВ ВІННИЦЬКОМУ ШПИТАЛЮ НАДСУЧАСНЕ ДІАГНОСТИЧНЕ ОБЛАДНАННЯ

Надзвичайний та Повноважний посол Японії в Україні пан Сумі Шігекі від народу своєї країни передав Військово-медичному клінічному центру Центрального регіону сучасний комп'ютерний томограф. Наразі таких апаратів в Україні лише два — у Києві та, віднедавна, у Вінниці.

— Спіральний комп'ютерний томограф фірми Toshiba — це апарат із 80-рядним детектором на принципово новій платформі. За один оберт томограф може здійснювати до 160 зрізів, відтворювати 3D і 4D-зображення. Сканування, обробка інформації та її передача займають лише кілька секунд. Опромінення пацієнта мінімальне, майже таке саме, яке буває тоді, коли роблять звичайний рентгенівський знімок. Томограф здатен виявляти ранні стадії онкологічних захворювань, — повідомив начальник клініки променевої діагностики підполковник медичної служби Олег Поляков.

Військові медики отримали від Японії комп'ютерний томограф та ендоскопічне обладнання на суму близько 18 мільйонів гривень.

— У сучасній медицині важливе не лише лікування, а й запобігання хворобам. Цей томограф допомагає своєчасно діагностувати недугу, попередити критичні випадки і в буквальному сенсі дозволяє побачити, яка саме проблема є в організмі. Я сподіваюся, що цей апарат буде використовуватися для діагностики не лише військовослужбовців, а й цивільних мешканців міста, — зазначив посол Японії.

За словами заступника начальника ВМКЦ Центрального регіону Олександра Столяренка, старий томограф уже кілька років не працює, тому проблема сучасного діагностичного обладнання тут була досить гострою. Японські фахівці за спеціальною програмою кілька місяців проводили курс навчання наших медиків на сучасному обладнанні.

Тепер із допомогою нового томографа військові медики у Вінниці зможуть виконувати до 150 обстежень на місяць.

Юрій ІГНАТ

ЕКСПОРТНИЙ ПОТЕНЦІАЛ УКРАЇНСЬКОГО ОПК ОЦІНЮЄТЬСЯ БІЛЬШ НІЖ У 3 МІЛЬЯРДИ ДОЛАРІВ

Кількість приватних оборонних підприємств в Україні постійно зростає. Сьогодні їх уже понад 150, проте потенціал цього національного сегмента використовується далеко не на повну потужність. Саме це зумовило створення наприкінці 2016 року Ліги оборонних підприємств України, яка має об'єднати всі приватні оборонні підприємства країни і пропонує своїм членам перспективи виходу на якісно новий рівень взаємодії з державою.

За словами директора Центру досліджень армії, конверсії та роззброєння Валентина Бадрака, потенціал експорту продукції українського ОПК з урахуванням можливостей приватних підприємств оцінюється нині більш ніж у 3 мільярди доларів на рік. Тому створення рівних умов для вільної роботи на зовнішніх ринках озброєнь як для державних спецекспортерів, так і для приватних оборонних компаній дасть змогу Україні суттєво підвищити обсяги експорту озброєнь і військової техніки. Про це йшлося на презентації нових оборонних технологій та розробок подвійного призначення, яка нещодавно відбулася на базі Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського». У рамках заходу приватні вітчизняні підприємства (члени Ліги), що працюють на нашу «оборонку», представили свою продукцію й наукові доробки представникам Київської асоціації військових аташе, пише «Голос України».

Метою подібних акцій є активізація військово-технічного співробітництва між Україною й іноземними державами, сприяння залученню іноземних технологій та інвестицій, пожвавлення державно-приватного партнерства.

Зразок сучасної військової техніки, вироблений на вітчизняних приватних підприємствах

СЕКРЕТАР РАДИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ ОЛЕКСАНДР ТУРЧИНОВ:

«УКРАЇНА ПЕРЕБУВАЄ ПІД ПОСТІЙНОЮ ЗАГРОЗОЮ РОЗШИРЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ІНТЕРВЕНЦІЇ З БОКУ РОСІЇ»

ПОПРИ ВСІ ЗУСИЛЛЯ СВІТОВОГО СПІВТОВАРИСТВА, КРЕМЛЬ НЕ ЗБИРАЄТЬСЯ ПРИПИНЯТИ СВОЮ АГРЕСИВНУ ПОЛІТИКУ. ВІЙНА ПРОТИ УКРАЇНИ СТАЄ ВАЖЛИВИМ ЕТАПОМ ПІДГОТОВКИ РФ ДО ВЕЛИКОЇ ВІЙНИ Й ДЕМОНСТРАЦІЇ ПРЕТЕНЗІЇ НА ГЛОБАЛЬНЕ ЛІДЕРСТВО ТА ПЕРЕРОЗПОДІЛ ВПЛИВІВ У СВІТІ

Третій рік поспіль триває неоголошена війна проти України. Нашому суспільству, волонтерам і державі, насамперед Збройним Силам та іншим військовим формуванням удалося, дорогою ціною, ціною життя найкращих дітей України зупинити ворога. Бої за повне звільнення України тривають. Але боротьба точиться не лише в Україні.

На наших очах руйнується світовий порядок. Зазнає безпрецедентних випробувань заснована на засадах свободи й демократії єдність Заходу. Кардинально змінюється світовий устрій, сформований після Другої світової війни. Обриси його нової моделі ще не визначено. Однак повернення в минуле вже неможливе: ані в омріяні в Кремлі часи СРСР, ані в «золоту» для Заходу епоху кінця ХХ століття

Уперше в історії масштабна зміна технологічних укладів відбувається в глобалізованому світі, що драматично посилює як її переваги, так і ризики, можливості для нейтралізації яких на національному рівні сьогодні об'єктивно є обмеженими. Створено нові політичні й соціально-економічні реалії, на які не було адекватної реакції урядів провідних держав світу.

Транснаціональні корпорації, насамперед у сфері інформаційних технологій, які дедалі більше відокремлюються від національних «коренів», визначають обличчя світової економіки. Національні уряди втрачають можливості впливу на них. Формується глобальне мультинаціональне суспільство. Планету оповила мережа зв'язків, поза якими сучасне суспільство вже не може функціонувати.

Дедалі більше державних функцій, пов'язаних із застосуванням сили, насамперед за кордоном, виконують приватні компанії. Безпрецедентного масштабу набула діяльність міжнародних терористичних організацій та організованих злочинних угруповань, окремі з яких навіть перебирають на себе функції держав на величезних територіях.

Перемогти такі терористичні організації, як Ісламська держава, виключно бомбардуваннями й рейдами спецпризначенців неможливо насамперед через те, що вони ґрунтуються не тільки на організаційних зв'язках, а й на доктринально-ідеологічному фундаменті. Нерозуміння цього не дозволить повністю нейтралізувати цю небезпечну загрозу.

Новітні інформаційні технології трансформують соціальну комунікацію й таким чином змінюють суспільства. Традиційні медіа дедалі більше поступаються місцем соціальним мережам. Зникають фільтри, які ще вчора ускладнювали поширення недостовірної інформації та руйнівних психологічних впливів. Сьогодні навіть божевільний може вмить перетворитися на «зірку» Інтернету, а згодом і впливати на настрої мільйонів, а через це — й на державну політику.

Державна ієрархія доповнюється, а подекуди й заміщується мережами, більш хаотичними за своєю суттю. Це зменшує стійкість і стабільність системи та вимагає від тих, що мають скеровувати ключові суспільні процеси в конструктивне русло, кардинально нових підходів, знань і навичок.

Останні тенденції в США свідчать про боротьбу двох основних підходів до вироблення та здійснення зовнішньої політики. Перший — традиційний, заснований на ідеї про США як глобального лідера, водночас другий пропонує зосередитись переважно на власних проблемах, повернутися до так званої політики ізоляціонізму.

Відхід США від глобального лідерства може спровокувати інші держави на спроби сформувати або розширити зони власного впливу. Можна очікувати на подальшу дестабілізацію, зокрема в Східній Європі, на Близькому й Середньому Сході, у Південній і Східній Азії, інших регіонах світу. Посилення глобальних суперечностей загрожує виникненням глобального конфлікту.

Поглиблюється криза Європейського Союзу. Міграційна криза, грецька боргова криза, нідерландський референдум щодо Угоди про асоціацію з Україною, Brexit, зростання впливів радикальних, антиєвропейських сил та рухів — усі ці, начебто не пов'язані між собою, події є прямим наслідком суперечності загальноєвропейських, як їх розуміють у Брюсселі, і національних інтересів.

Вихід Великої Британії з Євросоюзу не означає, що вона перестала бути європейською країною — як і Норвегія та Швейцарія, які ніколи не були членами ЄС. Європейська ідея значно об'ємніша за проект Євросоюзу: європейські цінності не дорівнюють політичним концепціям і бюрократичним структурам.

Олександр Турчинов

Неготовність до перегляду звичних доктрин, намагання уникати справді дієвих кроків, прагнення відповісти на нові виклики традиційними інструментами призводять до дедалі більшого зростання недовіри до еліт. Усе це провокує зневіру в демократії, підживлює авторитаризм і фундаменталізм, сприяє зміцненню диктатур і тираній.

Так, керівництво РФ намагається консолідувати суспільство шляхом підживлення імперсько-шовіністичної істерії та експорту внутрішніх проблем назовні. Окупувавши Крим і здійснивши пряму військову агресію на Донбасі, Кремль спровокував кризу міжнародної безпеки, стрімке зростання міжнародного тероризму, посилення жорстких безпекових загроз. Попри всі зусилля світового співтовариства, Росія не збирається припиняти свою агресивну політику. Останнім свідченням цього став указ російського президента про де-факто визнання терористичних утворень «ДНР»/»ЛНР». Як зухвало заявив кремлівський прес-секретар Пєсков, «боєприпаси в терористів ніколи не закінчаться».

Знов, як і за радянських часів, Росія веде гібридну війну, яка передбачає комплексне та узгоджене, підпорядковане єдиному задуму застосування політико-дипломатичних, економічних, енергетичних, інформаційно-пропагандистських, кібернетичних, воєнних та інших підривних заходів. Причому така війна ведеться не тільки проти України, а й проти Заходу в цілому та Європи насамперед. Згадаймо воєнну операцію Росії в Сирії, яка спричинила потужний потік мігрантів до ЄС, провокативні дії російської авіації та військово-морського флоту, кремлівську пропаганду в США і державах ЄС, зухвале втручання російських хакерів у виборчий процес у США, Німеччині, Франції та процес підготовки до референдуму в Нідерландах, спробу організації державного перевороту в Чорногорії тощо.

Ключовим театром російської гібридної війни виступає Україна. Триває чергова небезпечна спроба переформатування земель колишньої Російської імперії. Не підкоривши нашу державу, Кремль не може далі успішно розвивати свою експансію. Безпрецедентний політичний тиск, майже неприхована підривна діяльність усередині держави, пряме фінансування радикальних політичних організацій, шалена пропаганда, кібератаки, торгівельні та енергетичні війни, блокада транзиту — усі ці засоби доповнюють військове втручання на Сході України. Збройні сили й спецслужби РФ перетворили український Донбас на полігон для випробування сучасних тактичних прийомів, новітньої військової техніки, насамперед засобів зв'язку, управління, розвідки, РЕБ, підготовки офіцерів тактичної та оперативної ланки. Паралельно в Сирії РФ відпрацьовує скоординоване використання сухопутного, повітряно-космічного й військово-морського угруповання.

У сучасних умовах військова сила стає головним інструментом реалізації неоімперської зовнішньої політики Росії. Не буду повторювати відомі вам речі, але на розгортання військ, їх переозброєння й підготовку Росія свідомо викидає шалені кошти, нехтуючи потребами економічного розвитку та розв'язання гострих соціальних проблем. Війна проти України стає важливим етапом підготовки РФ до великої війни й демонстрації претензії на глобальне лідерство та перерозподіл впливів у світі.

Попри санкції й економічні негаразди, Російська Федерація ще довго залишатиметься джерелом військової агресії, безпекових загроз і генератором нестабільності.

Загалом ситуація у світі та Європі швидко ускладнюється, стратегічна невизначеність зростає, що висуває особливі вимоги до якості державної політики.

З 1990-х років в Україні багато говорили про набуття формального статусу кандидата, а згодом і члена Європейського Союзу. Дехто навіть перетворив ці розмови на свою професію та прибутковий бізнес. Завдання ж глибокої модернізації українського суспільства на основі європейських цінностей свободи й права підмінялося виконанням формальних вимог ЄС та інших міжнародних організацій.

Проте наше суспільство потребує не казок про світле європейське майбутнє «вже сьогодні», не обіцянок усього й одразу, а відвертого та чесного діалогу. Українці неодноразово довели звою зрілість, а відтак щирість має стати імперативом державної політики та умовою для зміцнення суспільної довіри.

Слід усвідомити: руйнування системи колективної безпеки вже відбулося. І це особливо гостро відчула Україна. До створення нового світового порядку кожна держава змушена сама захищати свої інтереси. При цьому сильніші прагнуть це зробити за рахунок інших. На жаль, і деякі наші партнери нерідко ставляться до України як до такого собі «кругляка», тобто сировинного придатку, безпекові проблеми якого далекі від їхніх пріоритетів і є лише нашою власною турботою.

У цих умовах нам треба чітко визначити пріоритети. Забезпечити виживання й розвиток незалежної України може тільки сильна національна держава, в основі якої — потужні Збройні Сили, інші військові формування, надійний й ефективний сектор безпеки та оборони.

Нашим головним пріоритетом має стати побудова такої держави. Держави, яка буде спроможною захищати життєво важливі інтереси українців — державний суверенітет, свободу й гідність, забезпечити економічний розвиток, опанування інноваційних технологій і нових ринків. При цьому маємо виходити саме з наших національних інтересів, а не уявлень 20-річної давності, сформульованих у принципово інших умовах.

Суспільна модель, яка сформувалася в Україні в 1990-ті роки, характеризується монополізацією ключових сфер соціально-економічного життя, домінуванням тіньових механізмів узгодження кланових інтересів та залученням публічних інститутів до розгалуженої системи корупційних зв'язків. Її сутнісною характеристикою є «проїдання за рахунок майбутнього».

Скорочуючи й далі інвестиції в розвиток, Україна ризикує повторити помилку СРСР і вдруге поспіль «прогавити» зміну технологічних укладів.

Продовжуються започатковані ще в 1970-ті роки процеси деградації охорони здоров'я, освіти, науки. Попри збереження або навіть зростання кількісних показників у сфері освіти, її якість, особливо у природничій і технічній галузях, суттєво знизилася. Тривають легітимація й популяризація псевдонаукових концепцій. Поширюється віра в астрологію, магію, чаклунство, що відбиває деградацію суспільної свідомості.

Після 2010 року знижуються соціальні стандарти й престиж державної служби, що вже призвело до втрати конкурентоспроможності професії державного службовця. Новий Закон України «Про державну службу» не розв'язав, а лише зафіксував цю тенденцію.

Несистемне вибіркове застосування антикорупційного законодавства перетворює це стратегічне питання на підставу для політичного піару та кампанійщини.

Важливу роль у руйнівних процесах відіграють популістські й радикальні політичні сили, а також квазіорганізації, що камуфлюються під інституції громадянського суспільства. Вони намагаються перехопити функції з формування державної політики та управління державним сектором економіки, жодним чином не відповідаючи за ультимативно нав'язувані ними рішення, забезпечуючи вирішення суто вузькополітичних, корпоративних лобістських завдань або взагалі неприховано працюють на державу-агресора. Усе це зумовлює зростання суспільної недовіри до державних інститутів, яку вони самі вдало експлуатують.

Зволікання з рішучими діями з розбудови сильної Української держави уможливило зростання рейдерства та безкарного насильства, ерозію монополії держави на легітимне застосування сили, виникнення політизованих парамілітарних утворень.

Сьогодні ресурс декларацій, косметичних реформ і напівкроків уже вичерпано. Або буде запропоновано та реалізовано нові підходи до розв'язання системних проблем, або втілиться підготовлений Кремлем руйнівний сценарій. «Майдан-3» неминуче супроводжуватиметься масовим насильством. Будь-яка створена в його результаті управлінська структура спиратиметься переважно на силовий ресурс, не матиме внутрішньої та зовнішньої легітимності, а отже, для свого існування буде змушена жорстко придушувати демократичні свободи. Це вже за кілька місяців призведе до повної дезорганізації держави, руйнації економіки, вибуху злочинності, активізації сепаратистських проявів і в підсумку відкриє шлях до окупації Росією значної частини території України. Саме на такий результат, вочевидь, і розраховують окремі пропагандисти цієї ідеї.

Єдина реалістична альтернатива цьому руйнівному сценарію полягає в консолідації навколо чинних засад конституційного ладу, ідеї керованої модернізації держави на засадах політичної й економічної свободи, оздоровлення на цій основі всієї системи суспільних відносин.

У фокусі суспільної уваги повинні бути проблеми сьогодення та майбутнього, а не минулого. Потрібні реалізм і відвертість в оцінці ситуації та пропонованих дій.

Варто припинити маніпулювання рожевими ілюзіями «світлого європейського майбутнього вже сьогодні», усвідомлюючи, що мрія про Україну в Європі — побудову вільного, справедливого й заможного суспільства, набуття європейських стандартів життя як головної мети євроінтеграції — може втілитися лише завдяки важкій, послідовній і наполегливій праці всіх українців.

Слід позбутися досі притаманного широким колам суспільства сприйняття влади й держави як чужинських. Відтворення колоніальних стереотипів тільки послаблює Україну.

Захист суверенітету, а в перспективі й відновлення територіальної цілісності може забезпечити тільки сильна Українська держава. Тільки її прискорене зміцнення дозволить реально захистити права та свободи громадян, створить сприятливі умови для реалізації їхніх законних інтересів, уможливить модернізацію економіки й зростання рівня та якості життя населення.

Досягти всього й відразу неможливо. Слід чітко визначити основні пріоритети: держава має зосередитись на ефективній зовнішній політиці та гарантуванні національної безпеки, захисті конституційних прав, свобод і законних інтересів громадян та суб'єктів господарювання.

Відмова держави від функцій, які вона за сучасних умов неспроможна ефективно виконувати, уможливить відокремлення політичної влади від бізнесу — ключової умови поступу України. Справжня дерегуляція, насамперед в економічній сфері, створить сприятливі умови для оздоровлення як економіки, так і політичної системи. Саме це, а не подальше тиражування й розпорошення контрольних і правоохоронних функцій, є єдиним насправді дієвим шляхом протидії корупції.

Нагальним є відновлення дієздатності державного апарату в цілому й подальше зміцнення сектору безпеки та оборони. За три роки в Україні постала армія, спроможна воювати й давати відсіч ворогу, що є базовою гарантією виживання держави. Проте сьогодні Україна перебуває під постійною загрозою розширення військової інтервенції з боку Росії. Тому посилення безпекових спроможностей має відбуватися постійно й на різних рівнях.

Розвиток Збройних Сил, інших військових формувань має здійснюватися на основі найкращих досягнень провідних армій світу, а також власного бойового досвіду останніх трьох років. Маємо забезпечити не тільки всебічне вивчення досвіду бойових дій в АТО, оплаченого людськими життями, а і його осмислення та врахування в настановах і бойових статутах. Неприпустимо, що закладена в них філософія досі залишилася незмінною.

Зі свого боку наголошу: рішення Ради національної безпеки і оборони України з ініціативи Президента щодо збільшення грошового забезпечення військовослужбовцям не є статичним, одноразовим актом. Ми не можемо зупинятися на цьому шляху, не враховуючи інфляційні чинники й динаміку зростання доходів громадян у країні.

Водночас грошове забезпечення не повинно зростати тільки через збільшення премій і надбавок. Оклади за посадою та званням незмінні вже понад 10 років. Так, середній рівень основних складових (посадовий оклад, оклад за військове звання, вислугу років) у структурі грошового забезпечення військовослужбовців суб'єктів сектору безпеки та оборони становить лише 12 відсотків. Із відповідними наслідками для пенсій.

Нагадаю, що в арміях НАТО саме основні складові в структурі грошового забезпечення військовослужбовців становлять 70–80 відсотків. Цю диспропорцію слід виправити, і невідкладно.

Оборона України потребує створення надійного і високонавченого резерву, готового за заздалегідь розробленим планом розпочати виконання бойових завдань із надання відсічі агресорові. Слід побудувати систему територіальної оборони, за якої всі військовозобов'язані проходитимуть курси військової підготовки на спеціальних навчальних полігонах, братимуть участь у зборах і бойовому злагодженні своїх підрозділів.

Військово-патріотичне виховання, військова підготовка та вивчення основ цивільної оборони має стати одним із пріоритетів у навчанні як у загальноосвітній, так і у вищій школі. Важко переоцінити важливість залучення до виховання нашої молоді ветеранів АТО, які пройшли сучасну війну.

Проходження військової служби має відкривати для молоді соціальні сходи, стати обов'язковою умовою для політичної або державної кар'єри, бути суспільно престижним і матеріально привабливим.

Окремим питанням є переозброєння Збройних Сил України, інших військових формувань, отримання й прийняття на озброєння нових високоефективних зразків зброї та військової техніки, спроможних компенсувати добровільно втрачений на основі міжнародних угод ядерний потенціал.

ватись на місцевому рівні, та відповідних фіскальних повноважень і ресурсів;

— детінізації — створення умов для того, щоб робота в легальній економіці була більш ефективною та прибутковою, аніж у тіньовому секторі з одночасним посиленням боротьби з кримінальними складовими економічної діяльності.

Приватизація має забезпечити залучення до української економіки великого іноземного капіталу, насамперед західного, і надати поштовх модернізації ключових галузей економіки. Щодо вузького кола об'єктів, які не буде приватизовано, держава має ефективно реалізовувати права власника та здійснювати жорсткий контроль. Механізми тіньового перерозподілу ресурсів таких підприємств має бути ліквідовано.

Необхідно нарешті запровадити ринок землі, унеможливлюючи при цьому утворення монополій і гарантуючи права українців на земельні ділянки.

Доходи від приватизації державного майна та функціонування земельного ринку компенсуватимуть втрату бюджетних доходів на першому етапі зниження рівня фіскального навантаження на економіку — до того часу, коли воно забезпечить значне зростання ВВП та, відповідно, доходів бюджету.

Основним змістом податкової реформи має стати не тільки зниження податкового навантаження для переважної більшості населення й дрібного бізнесу та поліпшення адміністрування, а й зміна структури оподаткування шляхом перенесення «центру ваги» з доданої вартості на собівартість та виведення капіталу за межі України, запровадження гнучкої системи кредитування дрібного й середнього бізнесу, упровадження стимулів для інвесторів, стимулювання новітніх наукоємних індустрій.

Попри твердження про тотальну енергетичну залежність України від Росії, за три роки вдалося звести споживання російських енергоносіїв до мінімуму й суттєво під-

ЗА ТРИ РОКИ В УКРАЇНІ ПОСТАЛА АРМІЯ, СПРОМОЖНА ВОЮВАТИ Й ДАВАТИ ВІДСІЧ ВОРОГУ, ЩО Є БАЗОВОЮ ГАРАНТІЄЮ ВИЖИВАННЯ ДЕРЖАВИ. ПРОТЕ СЬОГОДНІ УКРАЇНА ПЕРЕБУВАЄ ПІД ПОСТІЙНОЮ ЗАГРОЗОЮ РОЗШИРЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ІНТЕРВЕНЦІЇ З БОКУ РОСІЇ. ТОМУ ПОСИЛЕННЯ БЕЗПЕКОВИХ СПРОМОЖНОСТЕЙ МАЄ ВІДБУВАТИСЯ ПОСТІЙНО Й НА РІЗНИХ РІВНЯХ

Варто відзначити проекти створення новітньої ракетної зброї, які реалізуються на виконання відповідних рішень Ради національної безпеки і оборони України та мають кардинально підвищити вогневу міць бойових підрозділів Збройних Сил України. Одночасно здійснюються заходи з формування виробничих потужностей для серійного виробництва зразків нового озброєння та військової техніки.

Важливим завданням залишається посилення контролю, охорони та оборони державного кордону України. Звісно, якщо йдеться про Російську Федерацію, то маємо робити акцент саме на обороні, але на західному кордоні слід послідовно реалізувати принцип гарантування прикордонної безпеки за європейським зразком. Ідеться як про інженерне обладнання, високотехнологічні засоби контролю, так і про збільшення оперативних і бойових можливостей відповідних підрозділів.

Ми маємо послідовно розвивати спроможності Національної гвардії, Національної поліції, розвивати їхній кадровий потенціал, посилювати їхню технічну забезпеченість. Стримати Росію неможливо лише військовою силою. Нам потрібне ефективне застосування специфічних інструментів розвідки й контррозвідки.

У Державному бюджеті України на 2017 рік обсяг видатків для потреб суб'єктів сектору безпеки та оборони України становить 134,5 млрд гривень (5,11% від ВВП), у тому числі для Міністерства оборони України 69,1 млрд гривень (2,67% від ВВП). Це велика сума в умовах нашої країни, хоча насправді це лише той мінімум, який дозволяє нам протистояти агресії.

Ефективні політика національної безпеки й зовнішня політика вимагають ресурсів, залучення яких неможливе без досягнення нової якості економічного зростання. Економіка має генерувати високу частку доданої вартості та забезпечувати залучення масштабних іноземних інвестицій.

Необхідно сформувати економічне середовище, у якому забезпечується вільна конкуренція, заохочується приватна ініціатива, ефективно захищаються право власності та інвестиції.

Давні підходи до структурної перебудови, засновані на застосуванні пільг, в Україні є корупціогенними та неефективними. Економічна політика має забезпечити виконання таких основних завдань:

— дерегуляції — усунення дріб'язкової регламентації господарських відносин, штучних перешкод розвитку підприємництва та зарегульованості фіскальних процедур, позбавлення держави зайвих функцій;

— демонополізації — демонтажу економічних механізмів, на яких ґрунтується панування кланів у окремих секторах економіки, та всебічного сприяння вільній конкуренції;

— децентралізації — передачі на рівень територіальних громад функцій, які можуть більш ефективно виконувати на місцевому рівні, та відповідних фіскальних повноважень і ресурсів;

вищити енергоефективність. Але ми лише на початку цього магістрального для України шляху.

Назріло питання впровадження політичної реформи — нової конституційної моделі для забезпечення збалансованості влади та ефективного управління. Особливого значення набуває дальше просування судової реформи, утвердження дієвої третьої гілки влади.

За три роки Україна нарешті почала розбудову власного інформаційного та культурного простору, долаючи колоніальну залежність від Росії. Зважена культурна політика має позитивними стимулами забезпечувати розвиток української мови та культури, вивчення іноземних мов, насамперед мов держав — світових лідерів, розвиток українського кінематографа, інших українських культурних проектів. Потребує дальшого впровадження освітня реформа.

Приклад Реформації, яка відкрила перед Європою шлях до оновлення й розвитку 500 років тому, свідчить: позитивні зміни можуть відбуватися швидко та всеосяжно. Українське суспільство вже зробило неможливе: ми зупинили російську військову машину. І тепер усе залежить від волі, рук і мізків українців.

Сьогодні надзвичайно важливо продовжити реформаторський курс, не зірватися в безплідний і руйнівний популізм, що може за короткий час знищити всі здобутки, у важкій борні здобуті українцями за останні три роки.

Основне завдання держави — захистити кожного громадянина, кожну родину від жахів війни й тиранії. У правовій державі жодний політичний, соціальний статус, жодна професія не можуть розглядатися як такі, що звільняють від відповідальності.

Нашим фундаментальним принципом має стати поширення свободи людини до тих меж, де починається свобода іншої людини. Вільна людина у вільній країні не гасло, а дороговказ у майбутнє.

Україна має всі підстави не тільки вижити, а й перетворитися на регіонального лідера, здатного захистити не тільки себе, а й своїх союзників. Тільки сильна, незалежна, національна держава здатна змусити рахуватися зі своїми інтересами, змінити ставлення до себе. Ідеться не про альтернативу євроінтеграції, а про реальний шлях до неї. Ми маємо не шкребтися в зачинені двері, а отримати запрошення як безальтернативний стратегічний партнер!

Хоча ніхто, крім нас, не зацікавлений у появі нового сильного гравця в Європі, маємо забезпечити зміцнення та розвиток Української держави на основі цілковитої мобілізації нашого головного ресурсу — людського потенціалу.

Сильна Українська держава — це запорука нашої незалежності та динамічного розвитку, це спільна справа всього українського народу.

З нами Бог і Україна!

Слава Україні!

ЧОМУ НА ДОНБАСІ СТАЛО «ГАРЯЧІШЕ»?

КРЕМЛЬ ВПЕРТО НАМАГАЄТЬСЯ РОЗХИТАТИ Й ДЕСТАБІЛІЗУВАТИ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНУ СИТУАЦІЮ В НАШІЙ КРАЇНІ, В ТОМУ ЧИСЛІ ВІЙСЬКОВИМ ШЛЯХОМ

Останнього тижня ситуація в районі антитерористичної операції (АТО) суттєво ускладнилася. Окупаційні «гібридні» збройні формування нарощують кількість та інтенсивність обстрілів позицій українських військ і населених пунктів, розташованих поблизу лінії зіткнення. Водночас ворог дедалі частіше став використовувати важке озброєння: міномети, зокрема 120-міліметрові, ствольну артилерію калібром 122 мм та 152 мм, бронетехніку, зокрема танки, а подекуди й реактивну артилерію. За повідомленнями штабу АТО, у середньому противник відкриває вогонь по 100–110 разів на добу

Російсько-терористичні війська ні на день не припиняють бойові дії на Донбасі

Одночасно з цим агресор продовжив тиск на Україну й в інших сферах. Наприклад, окупаційна влада на тимчасово окупованих територіях, явно за вказівкою з Кремля, з 1 березня розпочала своєрідну спеціальну операцію з дестабілізації енергетичного сектору та інших сфер економіки нашої держави. «Народна армія» вже писала про механізм цієї агресивної акції в попередньому номері. Відбулась вона у вигляді так званого запровадження тимчасових державних адміністрацій на підприємствах, розташованих на окупованій території, але тільки на тих, які перебувають під українською юрисдикцією або мають українських власників. По суті, окупанти здійснили рейдерське захоплення української власності. Це, по суті, у комплексі з демаршами деяких політичних сил щодо так званого блокування окупованих територій уже з українського боку викликало достатньо серйозне соціально-політичне загострення в самій Україні, адже стали реальністю перспективи зупинки низки підприємств металургії, енергетики та хімічної промисловості, виробництво яких пов'язане з підприємствами на окупованих територіях.

У відповідь, ураховуючи захоплення українських підприємств і загострення безпекової ситуації в зоні АТО, Рада національної безпеки і оборони (РНБО) України ухвалила рішення припинити переміщення вантажів через лінію зіткнення. 15 березня про це повідомив Секретар РНБО України Олександр Турчинов за результатами відповідного засідання Ради, яке відбулось напередодні. Одночасно, за його словами, Кабінетові Міністрів України доручено невідкладно розробити й запровадити план заходів із гарантування безпечного та надійного функціонування паливно-енергетичного й металургійного комплексів України, проаналізувати негативний вплив на економіку та бюджет країни вищезазначених дій та вжити заходів для їх мінімізації.

Кремлівський режим не полишає спроб розхитати й дестабілізувати соціально-політичну ситуацію в нашій країні. Головне завдання — зробити нинішню українську владу зговірливішою в питаннях трактування Мінських домовленостей саме на основі їхнього, кремлівського розуміння. Або взагалі спромогтися привести до влади в Україні проросійські сили шляхом безладу й протестних виступів частини населення, спровокованих діями низки вітчизняних політичних сил.

Тому постає питання: які місце й роль саме воєнного фактора в загальному процесі тиску агресора на нашу країну?

А відповідь на це питання, до речі, турбує багатьох громадян нашої держави. Адже внаслідок активізації бойових дій у районі АТО гинуть і зазнають поранення не лише українські військовики, а й мирні громадяни, нищиться їхнє майно, і загалом мирне населення в районі АТО страждає через ушкодження та знищення об'єктів соціальної інфраструктури регіону, а країна змушена витрачати додаткові кошти з державного бюджету.

На погляд багатьох вітчизняних та іноземних експертів, немає нічого випадкового в різкій ескалації бойових дій із боку окупантів. Роблять вони це абсолютно свідомо й цілеспрямовано та явно не стільки з власної ініціативи, скільки за прямими вказівками з Кремля. Відбувається це з кількох причин.

Перша й, мабуть, головна — примусити нашу державу зазнавати додаткових людських і матеріальних утрат через проведення цієї операції й таким чином пригальмувати процес глибинного реформування та модернізації нашої країни відповідно до європейських стандартів державного устрою, соціального та економічного розвитку. Кремлю просто не потрібно, щоб на українському Донбасі перестали стріляти.

РОЗГУЛ РОСІЙСЬКОГО ШОВІНІЗМУ ІМПЕРІАЛІСТИЧНИХ ЗАЗІХАНЬ ЗАВДЯКИ ПРОПАГАНДІ ВЖЕ ДАВНО ПЕРЕЙШОВ УСІ МЕЖІ Й ДІЙШОВ ДО ТЕЗИ, ЯКА ВІДМОВЛЯЄ УКРАЇНЦЯМ НАВІТЬ У ПРАВІ НА ІСНУВАННЯ ЯК ОКРЕМОГО ЕТНОСУ

Сам факт орієнтації нашої країни на західні критерії та цінності життя викликає в Кремлі цілком зрозуміле для нас роздратування. Адже там Україну і досі вважають «російською зоною впливу», як це було протягом майже 350 років. Там цього не приховують і цілком відверто про це кажуть як представники державної влади, так і різномантні представники «патріотичної спільноти». Тому навіть будь-який натяк на дрейф нашої країни в протилежний від Росії бік там сприймають як зраду та щось «незаконне», що не тільки потребує термінової протидії, аж до застосування до «непокірливих» військової сили та «винищення останнього українця», а й робить такі дії, з російської точки зору, цілком «законними». Цей розгул російського шовінізму та відверто імперіалістичних зазіхань завдяки пропаганді вже давно перейшов усі межі й дійшов до тези, яка відмовляє українцям навіть у праві на існування як окремого етносу. Мовляв, українці й росіяни — то один народ. Але насправді це далеко не так.

Друга причина, менш глобальна й продиктована прагматичнішими цілями щодо конкретних дій агресора на Донбасі — прагненням максимально ускладнити процес припинення конфлікту (по суті, деокупації захоплених територій). Адже відповідно до Мінських домовленостей саме це є головною метою мирного процесу. Це, до речі, визнають і самі росіяни, адже Путін свого часу поставив свій підпис під гарантіями Мінських домовленостей. Але нині для кремлівського режиму, який різко змінив свою стратегію продовження агресії, на часі зовсім інше, а саме — зрив Мінського процесу та висунення звинувачень у цьому українській стороні. Найефективнішою у цьому сенсі є саме збройна провокація.

І третя причина має, так би мовити, оперативно-тактичний характер і є також зрозумілою. Якщо подивитись на карту району АТО й спробувати визначити «найгарячіші» ділянки, то стане зрозуміло, що окупанти, обстрілюючи українські війська й населені пункти, явно роблять це не навмання, а мають певне завдання безпосередньо в районі АТО. На сьогодні такими ділянками є приморський напрямок, Авдіївка та її околиці й так звана Світлодарська дуга. Звісно, окупанти гатять і на інших ділянках лінії фронту, і, бува, достатньо сильно та регулярно, але саме на цих ділянках обстріли, також і з важкого озброєння, та збройні провокації останнім часом набули постійно-інтенсивного характеру.

У зв'язку з цим нагадаємо: найближчим завданням агресора є створення кризової ситуації в енергетиці та металургійній промисловості України. Тому виведення з ладу підприємств цих галузей для окупантів є не тільки бажаним, а й критично потрібним. Якщо з цієї точки зору поглянути на місця збройних провокацій окупантів, то багато що стає зрозумілим. Наприклад, лінія фронту на приморському фланзі проходить за якихось 10–15 км від 500-тисячного великого промислового центру України — міста Маріуполя, де є три потужні металургійні виробництва й достатньо глибоководний для Азовського моря порт. В Авдіївці розташований один із найбільших у Європі коксохімічних комбінатів, а в районі Світлодарської дуги — найпотужніша на Донбасі Вуглегірська ТЕС. Звісно, обстріли й активні бойові дії в безпосередній близькості від цих промислових та енергетичних об'єктів, м'яко кажучи, не додають їм ритмічності в роботі. Це підтверджено неодноразовими спробами окупантів зірвати роботу цих підприємств як обстрілами їх безпосередньо, так і об'єктів інфраструктури, які забезпечують їхнє безперебійне функціонування. Тож зрозуміло, що це зовсім не випадковий збіг обставин.

Підсумовуючи, треба зазначити таке. Агресор навряд чи найближчим часом відмовиться від поставлених перед собою завдань — утримати Україну під власним контролем та в орбіті власного впливу. Звісно, найдієвішими засобами зірвати ці «невинні» та «законні» прагнення окупантів є тільки два — потужні Збройні Сили та єдність країни в протистоянні агресії.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

Безвідмовний кулемет ПКМ уже неодноразово ставав у нагоді піхотинцям у боях з ДРГ противника

НЕСПОКІЙНА КРАСНОГОРІВКА

ТРЕТІЙ РІК КРАСНОГОРІВКА ЗАЛИШАЄТЬСЯ НА МЕЖІ ВІЙНИ І МИРУ. ОКУПОВАНИЙ ДОНЕЦЬК ЗОВСІМ ПОРУЧ. СИТУАЦІЯ НА ЦІЙ ДІЛЯНЦІ ЛІНІЇ РОЗМЕЖУВАННЯ ЗАЛИШАЄТЬСЯ СКЛАДНОЮ. АКТИВНІСТЬ ОБСТРІЛІВ ІЗ БОКУ БОЙОВИКІВ НА ЦЬОМУ НАПРЯМКУ НЕ ЗМЕНШУЄТЬСЯ, НАЧЕБТО З ТОГО БОКУ ВЗАГАЛІ НЕ ЧУЛИ ПРО МІНСЬКІ ДОМОВЛЕНОСТІ…

Кількість спокійних ночей за останні кілька місяців наші військові можуть порахувати на пальцях однієї руки. Українські військові дотримуються Мінських домовленостей, тому бойовики поводяться нахабно: удень, не ховаючись, укріплюють свої позиції, а з настанням сутінок починаються обстріли з того боку

— Останні кілька днів противник активізується приблизно з 5-ї до 8-ї години ранку та з другої половини дня до глибокої ночі, — розповідає військовослужбовець ЗСУ з позивним «Єгер». — «Концерт» починається вже майже традиційно: спочатку по нас застосовують стрілецьку зброю, опісля приєднуються великокаліберні кулемети. А тоді б'ють з БМП та мінометів. Часто й з важкої артилерії стріляють по нас. Зазвичай вогонь ведуть із районів Старомихайлівки, шахти «Трудовська», а сьогодні вночі їхня артилерія великого калібру била з Донецька.

За спинами українських військових — Красногорівка. Перельоти російських мін і снарядів тут завдають чимало шкоди, місту дістається майже щодня. Як на мене, ситуація в Красногорівці та сусідній Мар'їнці не менш складна, ніж в Авдіївці: околиці міст обстрілюють постійно.

Більшість жителів покинули свої домівки, а ті, що залишилися, хоч як сумно це не звучить, за три роки звикли до фронтового буття. Воду й електроенергію тут подають із перебоями, а газу немає з 2014-го, коли під час обстрілу пошкодило газову трубу. І якщо побутові проблеми ще якось розв'язують із допомогою також і міжнародних організацій, то в інформаційному просторі Красногорівка й досі перебуває під впливом російського телебачення.

— Щодня Захарченко нам розповідає, як українські військові нас обстрілюють. Але тільки що це за зброя така, що стріляє з українського боку, а прилітає з «ДНР»? — сумно розповідають місцеві жителі.

У багатьох тамтешніх житлових будинках замість вікон уставлено тирсоплити. Чимало будівель зі слідами влучання снарядів, через дірки в стінах видно розтрощені меблі.

Нашим військовим шкода місцевих. Навіть попри те, що іноді тут трапляються ті, котрі не надто приязно ставляться до українських воїнів. Проте з кожним обстрілом бойовиків таких стає дедалі менше, не «допомагає» окупантам навіть нав'язливе російське телебачення.

42-річний «Шипа» — за професією столяр. На війну пішов 2014 року добровільно. Вдома — дружина, дочка.

— Як ішов на війну, вона в другий клас ішла, а невдовзі вже четвертий закінчить, — задумливо мовить чоловік, за плечима якого бої під Іловайськом, Станицею Луганською, Щастям. — Додому хочу, три роки війни втомили. За нещодавно ухваленим законом можу звільнитися, тому нині в роздумах.

У роздумах, чи продовжити контракт, а чи звільнитися, і чимало інших військовослужбовців бригади. Декотрі планують звільнитися, а за кілька місяців мають намір знову підписати контракт.

— Було б передбачено для тих, що із самого початку на війні, відпустку на кілька місяців, не довелось би скасовувати контракт, — розповідає один із таких бійців. — Тих тридцяти діб, які надають нині, не вистачить, щоб повноцінно відпочити, зробити всі справи вдома, допомогти батькам.

Як на мене, щось слушне в цьому є.

Бійці ставлять на невелике багаття закіптюжений чайник. За кавою атмосфера стає теплою й невимушеною, на обличчях хлопців з'являються усмішки. Попереду ще є кілька годин спокою, доки ворожий кулеметник не сповістить про початок чергового «концерту». А в Красногорівці жителі знову молитимуться, щоб «русский мир» не зруйнував іще більше їхнє місто.

Роман ТУРОВЕЦЬ

Водяне методично стирається бойовиками з обличчя землі. Ще кілька тижнів тому цей будинок був цілим

У ВОДЯНОМУ — «ГРАД»

Широкине та Водяне. За останній тиждень інтенсивність обстрілів цих населених пунктів із боку проросійських бойовиків різко зросла.

— Бояться вони нас. Свого часу ми дали їм чітко зрозуміти, що не відступимося, — розповідає командир батальйону морської піхоти, бійці якого тримають тут оборону. — Противник щодня витрачає чималий боєкомплект, сподіваючись досягти хоч якогось результату. Тут, у районі Широкиного, противник використовує весь спектр стрілецької зброї та артилерії, а також танки й БМП. Не припиняють активності снайперські групи.

Аналогічна ситуація — у районі Водяного, яке також утримують наші морпіхи. Нещодавня спроба бойовиків прорвати нашу лінію оборони закінчилася невдачею: українці відбили наступ. Налякані та роздратовані такою рішучою нашою відсіччю, ватажки російсько-терористичних військ обстріляли Водяне з реактивних систем залпового вогню БМ-21 «Град», артилерійських установок 122 мм і 152 мм та мінометів калібру 82 мм й 120 мм. Бойовиків не зупинило навіть те, що в селищі досі залишаються мирні жителі.

— Цинізм ситуації полягає в тому, що після цього речники та ЗМІ так званих «ЛНР» і «ДНР» укотре звинуватили в обстрілах українських військових, — каже командир роти морської піхоти.

Відео обстрілу Водяного зафіксовано українськими камерами спостереження. Цей запис стане ще одним доказом злочинів проти людяності з боку російсько-терористичних угруповань.

Роман ТУРОВЕЦЬ

«ПРОМКА»: ХИТКЕ ПЕРЕМИР'Я…

Останніми днями на позиціях українських військових у районі промислової зони Авдіївки відносне затишшя. Це дозволяє продовжувати роботи з відновлення інфраструктури міста

За словами захисників «промки», ще тиждень тому тут було справжнє пекло, сьогодні ж чути лише поодинокі постріли зі стрілецької зброї, які рідко змінюють черги з автоматів Калашникова.

До війни тут було розміщено цехи з виробництва різноманітних продовольчих та побутових товарів, а сьогодні, після потужних обстрілів проросійських бойовиків, цього колись промислового об'єкта, мало що нагадує про його першочергове призначення. Відірвані шматки бетону, понівечені металоконструкції — тут не побачите жодного вцілілого місця.

— Дах однієї з найбільших тамтешніх споруд 7 чи 8 березня обвалився — тоді нас обстріляли з міномета й танка. Стріляли прицільно саме по будівлі, хотіли її завалити, а заодно й нас під нею поховати. Якщо окупанти думають нас цим налякати або змусити звідси піти, то вони сильно помиляються. Ми зробимо нові позиції, заріємося ще глибше в землю, але не відступимо, — говорить військовослужбовець із позивним «Ракета».

— Не дивлячись на відносно спокійні останні дні, ворог продовжує провокувати наших захисників. Майже щодня з їхньої сторони на відстані приблизно одного кілометра виїжджає танк, й через декілька хвилин повертається в укриття. Такий маневр російський танк повторює декілька разів на день, — каже наш боєць із позивним «Тризуб». — Таким чином російські окупанти намагаються тиснути на нас психологічно, ніби говорять, що вони тут, на місці, нікуди не ділися. Та ми готові до будь-якого розвитку подій.

У той же час у самому прифронтовому місті, попри всі негаразди, життя триває. Тут чимало проблем, які сьогодні намагається оперативно вирішувати військово-цивільна адміністрація. Наразі в Авдіївці відновлено електропостачання, у більшості домівок є тепло й вода. Прийнято рішення щодо зведення нової лінії електромережі. Однак гарантувати безперебійну роботу інфраструктури ніхто не береться, адже обстріли з важкого озброєння зводять нанівець будь-які прогнози.

Олександр ЗАВТОНОВ

ПОЛЮВАННЯ НА «БІЛИХ
АБО ЯК НАШІ ВОЇНИ БОРОНЯТЬ ШАХТУ «БУТІВКА»

Уперше росіяни продемонстрували «Білого орла» на міжнародному форумі «Технології в машинобудуванні-2012». Ця модернізована версія танка Т-72Б дістала свою назву за незвичайне, як в альбіносів, біле забарвлення. Але найбільше в цьому модернізованому танку привертають увагу його підвищені тактичні й вогневі можливості. Танк оснащено панорамним цілодобовим прицілом командира з тепловізійною камерою третього покоління та багатоканальним цілодобовим прицілом навідника. У системі управління вогнем «Білого орла» застосовано цифровий балістичний обчислювач та автоматику супроводу цілі.
Саме з «Білими орлами» вже кілька місяців ведуть запеклі бої оборонці шахти «Бутівка»

Шахта «Бутівка»: понівечіна, але не скорена

ДОБА ПЕРША, ВЕЧІР

Унаслідок дошкульного струсу від чергового мінометного розриву в командирському бліндажі зникає світло. Хлопці хутко вмикають ліхтарі, а вхідні двері ударом своєї лапи відчиняє ротний пес Патрон. Він прожогом кидається до чоловіків і забивається під нари. Воїни навперебій зі сміхом кличуть до себе наполоханого «побратима». Однак миттю вмовкають, коли лунає голос ротного. Командир кидає в рацію умовний запит на позиції. У відповідь без паузи звучать спокійні доповіді, на зразок «утрат немає, працюємо за завданням».

ПЕРШІ БОЇ НА ШАХТІ РОТІ ДОВЕЛОСЯ ВЕСТИ НА ВІДСТАНІ КИДКА ГРАНАТИ. ТОМУ ВОНА ПОСУНУЛА СЕПАРІВ ІЗ «СІРОЇ» ЗОНИ ДАЛЕКО В ГЛИБ ЇХНІХ ПОЗИЦІЙ

Канонада над головами не вщухає. Щільність ворожого артилерійського вогню така висока, що через півгодини обстрілу зникає дротовий зв'язок із більшістю широко розосереджених позицій підрозділу. Добре чути, як нагорі від конструкцій шахти рикошетять танкові снаряди. Після дотичних ударів у метал вони з характерним низьким виттям відлітають у напрямку Авдіївки.

Тим часом окупанти знову починають комбінувати вогонь своїх танків зі стріляниною 120-міліметрових мінометів, станкових та автоматичних гранатометів. Таке враження, начебто над головою рветься на шматки саме повітря. Офіцер із позивним «Базальт» обертається до мене: «Моїх хлопців з-під землі їм не викопирсати. У нас є трохи часу, хочете побачити, хто по нас працює?»

Взводний офіцер Андрій Годований прокручує на нетбуці два записи. На першому — нещодавнє руйнування «Білим орлом» найвищої вежі надшахтного копра. Знімають на смартфон: танк робить п'ять пострілів. Чотири снаряди перебивають та згинають чотири носійні опори копра, п'ятий валить вежу на половину її висоти. Такої ювелірної стрільби «донецьким шахтарям» довелось би вчитися чимало років…

На другому відео — один із «Білих орлів». Камера відеоспостереження фіксує його влучну стрільбу прямою наводкою по позиціях сусіднього підрозділу.

«Базальт» пояснює: «Ці телепні другу добу зносять усі високі будівлі та опори ЛЕП навколо шахти, оскільки прорахували, що ми маємо технічне спостереження. І не додумалися, що інших місць для встановлення відеокамер тут хоч греблю гати…

Коли ми п'ять місяців тому зайняли «Бутівку», найменша дистанція до сепарів становила сімдесят метрів. Перші бої інколи доводилось вести на відстані кидка гранати. Нас таке не влаштовувало, і ми їх посунули із «сірої» зони далеко в глиб їхніх позицій. Зрештою, ми добряче лупили цю публіку без будь-якого відео. Але поява дистанційних "очей" значно збільшила деякі наші можливості. Наприклад, тепер ми маємо нагоду поліпшити розвідку, швидше й точніше відстежувати результати своїх вогневих відповідей…»

Обстріл нагорі трохи вщухає, і ротний повертається до керування боєм. А замість нього розповідь продовжує хазяйновитий і непосидючий старший прапорщик «Санич»: «Відео дає небувалу економію боєприпасів. Наприклад, днями сепари готуються до атаки на наші укріплення, для чого, як вони думали, «приховано» заходять у нашвидкуруч викопані шанці в нас під носом. А ми добре бачимо їхні дії не тільки на власні очі, терпляче чекаємо. І тільки-но вони розпочинають рухатися вперед, як ми вкриваємо їх «вогами» з автоматичного гранатомета просто «на старті». Сиділо в одному з окопчиків семеро, а вискакує живим тільки один. З іншого не вийшли всі п'ятеро. Раніше я для гарантії поклав би в ті "точки" ще пару коробів гранат. А тут розважливо притримав боєзапас для наступної хвилі диверсантів, яка тікала просто по тілах своїх загиблих…»

ДОБА ДРУГА, НІЧ

Після більше як півсотні артилерійських влучань у «Бутівку», коли я вже збився їх рахувати, до ротного на спостережний пункт забігає солдат Андрій. Зовсім юний боєць із позивним «Кіндер» коротко доповідає: «Командире, від крайніх укріплень на «Спартаку» нічого не залишилося. Танк знову бив прямою наводкою. У нас без утрат, потрібні кумулятивні постріли...»

Те, що відбувається далі, мимоволі зворушує. Старші за віком побратими садять «Кіндера» коло себе, поять кавою й по черзі неспішно розмовляють із ним про щось таке буденне. Вони добре розуміють, що в кожного з нас є свій запас міцності. Юнак із товаришами другу добу поспіль переносять цілодобові шквальні обстріли. Їхні позиції візуально перекривають «Білим орлам» огляд на внутрішній простір «Бутівки». Тому танки рівняють їх із землею, не шкодуючи снарядів. Через хвилин двадцять хлопець помітно пожвавішав і проситься назад на позицію. Повеселілого парубка в'ючать гранатометами й відправляють до товаришів.

Стоїть глуха ніч, «Базальт» чаклує на зв'язку з підлеглими. Відбувається справжнє полювання на найзухвалішого з «Білих орлів» — того самого, який збив надшахтну вежу. Того самого, щодо якого «Базальт» має особистий рахунок. Цей панцерник забрав життя двох його хлопців — Романа «Бублика» та Віталія «Патріота». На честь полеглих рота назвала їхніми позивними дві ключові оборонні позиції.

Старший прапорщик «Санич» показує «подарунок» бойовиків — залишки від пострілу з РСЗВ

Доповіді спостерігачів надходять безперервно. Офіцерові зараз непотрібні ані карта, ані планшет. Його очі напівзаплющені, усю обстановку на полі бою та її найменші зміни він тримає в голові. Ворожий панцерник маневрує на граничних для точного пострілу дистанціях по всій доступній для нього місцевості. Раз по раз він на півхвилини зупиняється, робить не дуже прицільний постріл у бік шахти й негайно поновлює зигзагоподібний рух. Сьогодні батальйонним засобам вогневого ураження дістати нахабу ніяк не вдається: вони за ним просто не встигають.

ОРЛІВ» З РОСІЇ,

Захисники шахти «Бутівка» на опорнику під час виконання бойових завдань і в хвилини відпочинку

Зрештою «Базальт» вирішує покладатися тільки на власні сили. Екіпаж «Білого орла» щось таке замислив: надто вже незвичними видаються його дії. Капітан радиться з командирами взводів стосовно того, що ті маневри означають, бо в панцерника вже має закінчитися боєзапас. Проте довго розмірковувати командирам не випадає: сепари глушать і засліплюють роту біглим вогнем із мінометів. А під цей шумок танк поповнює боєкомплект із маневрового тепловозика, який підскочив до нього малопомітною залізничною колією з боку Донецька.

Осмілілий «альбінос», не зупиняючись, рушає в напрямку «Бутівки». Загалом він не працює вночі, навіть попри майстерність його екіпажу. Але сьогодні «орлик», мабуть, очманів через власні успіхи й наблизився до українців на небезпечну для себе відстань.

Власне, на таку помилку нахаби й розраховував «Базальт». На те він уже налаштував усю систему протитанкового вогню своїх підрозділів. Ротними засобами на великих дистанціях не заподієш великої шкоди «сімдесятдвійці». Проте можна не дати їй вийти на прямий постріл і поступово відтіснити в напрямку сусіднього батальйону. А там на неї чекає сюрприз.

ДОБА ТРЕТЯ, ДЕНЬ

Із самого ранку «Базальт» промениє гарним гумором. До третьої години ночі рота злагоджено, мов єдиний організм, під мінометним вогнем ганяла «Білого орла» по навколишніх долах перехресним вогнем. Хлопці гатили по танку за цілевказівками, координатами та орієнтирами й навіть за командою на звук роботи його двигуна. Урешті-решт, як і планували, «орлика» підставили під нищівний вогонь сусідів. За розвідданими, побратими вивели його зі строю доблесних «донецьких бойових шахтарів».

ЗАГАЛОМ ЗА ТРИ ДОБИ НА ПОЗИЦІЇ РОТИ «ЛЯГЛО» БЛИЗЬКО ЧОТИРЬОХСОТ МІН І СНАРЯДІВ

Настрою додають волонтери. Вони привезли на шахту провіант і необхідні в побуті речі. Гості крутять навсібіч головами й довго не можуть утоеропати, як підрозділ не зазнав утрат. Вони спостерігали за боєм з околиці Авдіївки. Кажуть, що звідти шахта видавалася суцільною смугою сліпучих розривів. Справжньою «зіркою» для них став солдат Андрій із позивним «Мамай», якому осколками тільки пошкодило бронежилет і цівку автомата.

Тільки-но «Базальт» повертається з наради зі штабу батальйону, як на всіх позиціях знову закипає робота. Бойове завдання на сьогодні особливо небезпечне. Після полудня рота має виявити нову організацію системи вогню окупантів, яку вони підготували останнім часом під прикриттям «Білих орлів». Простіше кажучи, по змозі викликати на себе вогонь усіх їхніх засобів.

Командир розсилає офіцерів із необхідними дорученнями, а сам із «Саничем» обходить усі позиції. Кожен боєць має особисте завдання, а всі гранатометники — особливе. Для прикладу, «Санич» підгледів у сепарів спосіб стріляти з РПГ мінометними мінами калібру 82 міліметри. Старший прапорщик власноруч підготував для цього кілька десятків пострілів. Тепер він неабияк переживає за ефективність ведення вогню заважким для цієї зброї позаштатним боєприпасом, дає хлопцям настанови, як правильніше цілитися.

Проте ворог уносить у плани ротних командирів часові корективи. Коли ми повертаємося з крайніх позицій, нас на маршруті тричі застає вогонь його танка з боку донецького аеропорту та «прильоти» їхніх мін. «Базальт» розпочинає виконувати бойове завдання просто з рівчаків, куди нас заганяють спочатку артилерійські розриви, а згодом і стрілецький вогонь. І я вкотре дивуюся його командирському хисту. Костянтин Михайлович спокійнісінько слухає ефір і керує по радіо діями та окремо перенесенням вогню всієї роти. Вона ж, як скальпель у руці талановитого хірурга, слухняно розкриває нові й нові ворожі вогневі точки, приховані позиції. Вогневе протистояння триває до самої темряви.

А наступного ранку комроти вітає своїх підлеглих з успішним виконанням бойового завдання. Засобами старшого начальника уражено ще одного «Білого орла». А вогнем роти, як доповіла розвідка, поранено сімох бойовиків. Восьмого сусідня рота взяла в полон, коли він тікав з-під вогню українців, куди очі дивляться. Я ж у блокноті підсумовую ворожі обстріли: за три доби рота прийняла на себе близько чотирьохсот снарядів і мін.

Віктор ШЕВЧЕНКО

У Дебальцевому «вшанували» будинки вбитих терористів. (Скріншот із відкритих джерел)

ЗА ВІРНІСТЬ «НОВОРОСІЇ» — ЗІРКА З...ФАНЕРИ,

АБО ПРО ГІРКУ ПРАВДУ ЖИТТЯ СОЛДАТІВ БАНДФОРМУВАНЬ «ЛНР»

Волонтерам українського інформаційного спротиву передано зміст зламаної електронної поштової скриньки ватажка «ЛНР» Плотницького. Серед тисяч волань про допомогу чимало листів від «ополченців» із «ЛНР», які яскраво змальовують соціальну картину в ОРДЛО. Про що ж просять «герої»?

Лист 1. (подається в оригіналі) «От: Осадчая Елена Юрьевна <osad4aia-l@yandex.ua>

Тема: выплата компенсации семьям погибших военнослужащих.

Сообщение: *«Добрый день Игорь Венедиктович! мой муж погиб в феврале 2015 года в боях под Дебальцево, я осталась одна с четырьмя детьми, один ребенок инвалид, с меня постоянно требуют погашения долга за газ и грозят отключить, пожалуйста выплатите мне, обещанную Вами компенсацию, я погашу задолженности и отвезу ребенка инвалида в Россию для назначения компетентного лечения! Спасибо!»*

Лист 2. (подається в оригіналі) «От: Пашин Артур Дмитриевич <artur2168@ya.ru>

Тема: обеспечение работой.

Сообщение: *«Здравствуйте уважаемый Игорь Венедиктович. С мая месяца 2014 года я пошел в ополчение, так как был не согласен, чтобы фашисты пришли в наш город. Не струсил и не сбежал, вот только здоровье подвело и 15 июля 2015 года пришлось комисоваться. Мне уже в октябре исполнилось 48 и так староват для армии, а тут еще и два инфаркта. Может есть у нас, в молодой республике, какие законы, о которых я не знаю и может как защитнику этой молодой республики мне что положено ведь за 2100 рублей прожить просто не возможно!!! Живем мы с мамой, я даже не знаю, как сказать, продали все, что можно было продать, последнее ушло моя цепочка и обручалка материна. До войны был пусть не большой, но бизнес — занимался установкой кондиционеров. Была машина ваз 2108, которую благополучно бросили в Лисичанске так, как из окружения выбирались пешком. Раньше матери возили уголь, а что мы имеем теперь: 2 пенсии меньше прожиточного минимума одного человека в РФ? И еще одна просьба не перебрасывайте меня на центр занятости, ведь они не волшебники. Когда мать еще получала украинскую пенсию в размере 1470 гривен, еще хоть как то выкручивались и за свет платили, и за мусор, и в прошлом году уголь покупали, ну, а в этом году совсем тяжело. Я же старался — везде в соцсетях много моих фото и с Дремовым. Еще раз очень прошу посодействуйте в работе, может каким сторожем или дежурным в милицию, у меня даже форма вся есть и летняя и зимняя, и опыт».*

…Наведені листи залишилися без розгляду. Це стає зрозуміло з повторних звернень тих самих людей із тими ж проблемами протягом 2015–2016 років.

Що стосується соціального захисту, то в ОРДЛО до останнього часу законодавства про «камуфляжників» не було. Лише в лютому цього року ухвалили порядок про видачу посвідчень «учасник бойових дій» — не більше. До того ж «закон» не має зворотної дії, тобто соціальний захист матимуть лише ті, хто став непрацездатним після набрання ним чинності в «ЛНР»…

Що буде з тими, хто вже інвалід, нікого не хвилює. Відомо лише, що ті, хто отримав травми на війні, вдаються до хитромудрих зв'язків у медичній системі й роблять усе можливе, щоб дістати довідку про побутове каліцтво, бо ж це дасть можливість одержувати пенсію в Україні. Абсолютна більшість, навіть отримуючи місцевий «паспорт», зовсім не поспішають позбуватись українського.

У 2016 РОЦІ, КОЛИ ЗВЕРНЕННЯ ДО ВАТАЖКІВ «ЛНР» НАБУЛИ МАСОВОГО ХАРАКТЕРУ, ВДОВАМ ЗАГИБЛИХ НА ВІЙНІ ПООБІЦЯЛИ ВЖЕ ПО 250 000 «ПОСМЕРТНИХ» РУБЛІВ. АЛЕ ОБІЦЯНКА ЗНОВУ-ТАКИ ЗАЛИШИЛАСЯ ЦЯЦЯНКОЮ

2014 року бойовикам-терористам, що вступили до лав «армій», «добровольчих батальйонів», «народної міліції» «ЛНР» або «ДНР», обіцяли 500 000 російських рублів у випадку їхньої загибелі. Люди мали надію, що в разі їхньої смерті родичі отримають чималі кошти. Було страшно та абсурдно слухати, як ті, хто підтримував «русский мир», мріяли не про мир, не про життя, а про те, що після смерті отримають кошти їхні рідні… Протягом трьох років їх загинуло чимало, однак їхні родини так і не одержали обіцяного. Жоден терорист, що став інвалідом, не має безкоштовного протезування та пенсійного забезпечення. Підтвердження цьому — сотні свідчень колишніх терористів у Інтернеті. Вони благають про допомогу на сайтах та у соціальних мережах, пишуть листи Плотницькому та Путіну, а не витримавши розчарування й опинившись кинутими напризволяще, часто накладають на себе руки.

У 2016 році, коли звернення до ватажків «ЛНР» набули масового характеру, вдовам загиблих на війні пообіцяли вже по 250 000 «посмертних» рублів. Але обіцянка знову-таки залишилася цяцянкою. Інколи (після чергового цунамі скарг та звернень) родинам загиблих «ополченців» рознесуть «гуманітарку» від доброзичливих росіян або гуманітарних фондів. Бувають у цих родинах і свята. Так, до 23 лютого цього року в Дебальцевому на їхні будинки прикріпили п'ятикутні зірки, виготовлені з… фанери.

СОЦІАЛЬНИЙ «РЕЗЕРВ» ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ

ВАТАЖКИ ОРДЛО ОБІЦЯЮТЬ 5000 ГРИВЕНЬ ВЕТЕРАНАМ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ, ЯКІ МЕШКАЮТЬ В УКРАЇНІ, ОДНАК ПРО СВОЇХ ФРОНТОВИКІВ НАВІТЬ НЕ ЗГАДУЮТЬ

Про «соціальний захист у «ЛНР» ЗМІ звично мовчать, бо ж це не дуже прикрашає «республіку». Проте на тлі «розкошування» інвалідів та родин загиблих бойовиків дуже знаково виглядає черговий масштабний піар-проект. Ідеться про соціальний захист громадян «окупованих» Україною територій Луганщини та Донеччини. Наразі через телебачення та радіо, що транслюються з «ЛНР» на Трьохізбенку, Сватове, Сєверодонецьк, Старобільськ, Лисичанськ, Рубіжне та інші міста й села, громадянам України доводиться інформація про те, що, звернувшись до соціальних пунктів «ЛНР», розташованих на лінії розмежування, можна отримати 5000 гривень або 10 000 російських рублів. Ці кошти обіцяють ветеранам та інвалідам Великої Вітчизняної війни. Акція проходить у рамках програми «Воссоединение народов Донбасса».

Звісно, що за все платить Росія. Можна було б навіть здивуватися щедрості, аби не одне «але». Для ветеранів, які мешкають у «ЛНР», ці кошти не передбачені. Ось так!

Це, по-перше, а по-друге, тільки уявіть, скільки цікавого матеріалу відзнімуть російські пропагандисти, бо ж знайдуться десяток-другий тих, хто приїде та жалітиметься на «хунту» й «фашистів». За це ж в Україні кримінальна відповідальність не передбачена...

Програма «Гуманитарная помощь соотечественникам, проживающим в подконтрольной украинским властям части Донбасса», яку прийняли і в «ЛНР», і в «ДНР» 17 лютого 2017 року, чистої води пропагандистська. Вочевидь, ми стаємо свідками ще одного якісного рівня ведення ворогом інформаційної війни, вже із застосуванням соціального резерву. Адже «основной целью является поддержка социально незащищенных жителей на оккупированных территориях».

Знаючи апетити корупційників із «ЛНР» та «ДНР», можна тільки здогадуватися, скільки коштів вони вигребуть із бюджету РФ. Поза сумнівом, під двійко-трійко знайдених ветеранів — мешканців України, які поїдуть отримувати «подарунок», спишуть коштів на 200 «мертвих душ». Це й добре, бо ж усе, що робить ворога біднішим, то нам корисно. Отож нехай «новороси» занурюють свою жадібну лапу в кишені Росії. Водночас уявімо собі, як образливо «героям» «республік», які жебракують соцмережами та вокзалами РФ, а перед їхнім носом розмахують рублем, до якого їм зась. Ганьба й тим, хто візьме цю скривавлену копійку…

Дбаймо про своїх громадян. Шануймо ветеранів Другої світової війни, які виборювали незалежність країни від німецько-фашистських загарбників, вітаймо тих, хто вів нещадну війну на боці українського визвольного спротиву проти новітнього окупанта-гібрида. Пам'ятаймо, що ворог ні перед чим не зупиниться. Нині ми спостерігаємо філігранну гру Кремля в інформаційній площині — від шокуючих фейків про розіп'ятих хлопчиків до ганебного розмахування куцим рублем.

Олена СТЕПОВА

За даними групи «Інформаційний спротив», у так званому «11-му мотострілецькому полку 1 АК ДНР» із 16-го по 17 березня з позицій у районі промзони Авдіївки дезертирувало ще троє бойовиків-«п'ятнадцятитисячників» з-поміж місцевих жителів (розмір грошового утримання рядового бойовика в складі окупаційного збройного формування на сьогодні становить зазвичай 15 тис. російських рублів). Та ще й особисту зброю вони покинули на позиціях. Нагадаємо, що основну хвилю дезертирства «п'ятнадцятитисячників» зі складу саме цього формування спостерігали в лютому цього року під час ескалації бойових дій у районі Авдіївки

«РУССКИЙ МИР» ВТРАЧАЄ ПРИБІЧНИКІВ

У ЛАВАХ ОКУПАЦІЙНИХ ЗБРОЙНИХ ФОРМУВАНЬ НА ДОНБАСІ ПОШИРЮЄТЬСЯ ДЕЗЕРТИРСТВО

Окрім того, за повідомленнями ГУР МО України, факти дезертирства та самовільного залишення позицій спостерігають і в інших окупаційних збройних формуваннях. Як у тих, що перебувають у так званій першій лінії в безпосередньому зіткненні з українськими військами, так і в тих, які дислокуються в другому ешелоні й тилу. До того ж таких випадків щомісяця більшає…

Згідно з даними згаданої групи «Інформаційний спротив», у так званому «9-му окремому штурмовому мотострілецькому полку морської піхоти» (йдеться про його розвідувальну роту), який веде бойові дії на приморському напрямку в Новоазовському районі Донецької області, бойовики масово залишають розташування підрозділу (також здебільшого з-поміж місцевого населення).

Переважна кількість бойовиків, які не хочуть далі служити в 9-му ошмп мп, головними причинами того, що вони залишають свій підрозділ, називають непрофесійні дії командування в бойових умовах і хронічні невиплати так званих «бойових» доплат.

Загалом ситуація з дисципліною у бойовиків досить невтішна. За повідомленням ГУР МО України, окупаційні формування страждають на дві основні вади: вживання алкоголю та наркотичних речовин серед бойовиків «армій «ДНР» та «ЛНР» (та ще й доволі часто в бойових умовах) і дезертирство.

Характерно, що залишають лави окупантів не тільки бойовики з-поміж місцевих жителів, а й так звані добровольці (а по суті — російські найманці), зокрема з категорії «заблукалих». Це явище набуло вже такого масштабу, що окупаційна влада змушена влаштовувати силами «військових комендатур і правоохоронних органів» рейди з розшуку дезертирів серед «повсталих шахтарів і металургів». До того ж роблять вони це, не переймаючись правилами поведінки в громадських місцях та елементарними нормами спілкування з цивільним населенням.

Наприклад, 12 березня під час розшуку російського офіцера-дезертира, командира підрозділу 2-ї окремої мотострілецької бригади (м. Луганськ) 2-го АК, «комендантський патруль» окупантів обстріляв транспортний засіб місцевої охоронної фірми й побив двох її працівників, які проігнорували вимоги зупинитися, а потім вийти з автомобіля для обшуку.

Проте збільшення кількості дезертирів серед бойовиків поки що не особливо відображається на рівні боєздатності окупаційних формувань. Принаймні менше стріляти в бік українських військ і населених пунктів Донбасу вони не стали…

Адже окупаційна влада та їхні російські куратори вживають безпрецедентних заходів із поповнення лав незаконних збройних формувань, намагаючись залучити до них максимально можливу кількість людей.

Так, вербувальні органи окупаційних адміністрацій продовжують зазивати місцевих жителів Донбасу, яким «небайдужа доля Республіки», до лав «народної міліції» (так сором'язливо окупанти називають своє військове угруповання на окупованих територіях України), обіцяючи різноманітні блага: 15 тис. російських рублів рядовому «солдатові» та речове забезпечення.

Водночас чимало бойовиків повертається на територію, яку контролює українська влада. За даними СБУ, лише за спеціальною програмою «На тебе чекають вдома», більше як 200 колишніх колаборантів, які воювали проти українського війська зі зброєю в руках, здалися українській владі.

Причин цього, за оцінкою як українських експертів, так і окупантів, існує кілька. Головними з них є цілком реальна можливість загинути чи зазнати каліцтва без будь-яких відчутних компенсацій для родини бойовика або йому самому, несвоєчасна й не в повному обсязі виплата грошового забезпечення та вкрай незадовільне матеріальне постачання для потреб рядового складу окупаційних формувань, а також очевидний крах проекту так званої «Новоросії».

Саме з цієї причини дезертирують дві найбільші категорії бойовиків: ті, що пішли «стріляти в укропів» через гроші, а також так звані «ідейні», які виношували плани розвалу України та побудови міфічної Новоросії. Іще одна категорія дезертирів — бойовики, які через нелюдські умови «служби» та зневажливе ставлення до себе з боку «командного складу» вирішили «зав'язати» із цією збройною клоунадою на Донбасі.

Характерно, що таких, які накивали п'ятами з окупаційного війська через «проблеми з командирами», лише протягом минулого року потрапило в руки представників українських силових і правоохоронних органів не менше як 60 осіб.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

В ОГЛЯДІ ДЕЗІНФОРМАЦІЇ РОСІЙСЬКІ ЗМІ Б'ЮТЬ РЕКОРДИ

Кремлівська пропаганда застосовує прямі інсинуації для впливу на вибори в Європі

За оцінкою Ifop-Fiducial (однієї з провідних консалтингово-соціологічних агенцій у Європі), якщо Еммануель Макрон дійде до другого туру проти Марін Ле Пен (основного кандидата, яку підтримує нинішній кремлівський режим), то виграє вибори за підтримки 63% виборців.

Головною причиною нападок на Макрона в російських ЗМІ стала його жорстка та недвозначна позиція щодо Росії. Раніше в одному зі своїх інтерв'ю Еммануель Макрон підкреслював, що хоче «сильну Європу перед обличчям РФ», досить суворо оцінюючи сучасні зазіхання путінської влади на гегемонію в Східній Європі. І якщо вся ця явно замовлена проти нього інформаційна кампанія в російських ЗМІ, які діють у Франції та Європі (мається на увазі телеканали «Раша Тудей» та «Спутник»), викликала в самого кандидата лише жарти з цього приводу, то в США та Європі до цих витівок російської пропаганди поставилися серйозніше.

Так, одна з провідних американських газет The Washington Post випустила статтю під заголовком «Російські ЗМІ накинулися на кандидата на французьких президентських виборах із чутками й інсинуаціями».

— Тепер, коли Еммануель Макрон здається єдиним, хто в змозі зупинити Ле Пен у президентських перегонах, засоби масової пропаганди Росії на кшталт «Раша тудей» і «Спутник» почали стежити за ним, поширюючи чутки про його «подвійне життя», — написала Провідна італійська газета Corriere della Sera.

Варто зазначити, що спеціальна оперативна група Євросоюзу STratCom East в одній зі своїх оглядових доповідей «Огляд дезінформації» навела досить красномовну статистику про виявлення 1649 неправдивих новин, статей і сюжетів російської пропаганди лише за період із жовтня 2015 по липень 2016 року.

Нагадаємо, що на всю цю пропагандистську вакханалію в Європі нинішній кремлівський режим щорічно витрачає, за різними оцінками, 1,4–1,6 млрд доларів США.

КОМУ НАЛЕЖИТЬ УКРАЇНСЬКИЙ ТАРАС?

ЗВАЖАЮЧИ НА ПОВАГУ МІСЦЕВИХ ЖИТЕЛІВ ДО ПОСТАТІ ШЕВЧЕНКА, ВАТАЖКИ «ЛНР» НАЗВАЛИ ЙОГО РОСІЙСЬКИМ ПИСЬМЕННИКОМ І ПОКЛАЛИ КВІТИ ДО ПАМ'ЯТНИКА

Для нас, вихідців із Луганської області, 9 березня має особливе значення. Це не тільки день народження Кобзаря. Цього дня біля пам'ятника українському поетові в Луганську 2014-го пролилася кров патріотів. Усі усвідомили, що почалася війна. Це змінило нас усіх.

На Луганщині вже перебували представники російського козацтва з триколорами, роздавали зброю, яку провозили через кордон. На шахтах гуртувалися загони «ополчення», які мали цілковиту підтримку володарів вугільної галузі.

Міліціянти викликали на співбесіду проукраїнськи налаштованих громадян і вмовляли їх відступити з позицій, бо «еще месяц, и мы в России, зачем проливать кровь».

Однак на площі в Луганську стояв Євромайдан. Були вже спроби захоплення Луганської ОДА, а люди збиралися. Біля пам'ятника Кобзареві грали бандуристки, скрипалі. Хтось декларував твори Шевченка, хтось — свої, присвячені Україні. Приходили діти, школярі, матері з дітками у віночках, навіть бабусі, які розповідали спільноті про Голодомор на Слобожанщині, про своє гірке життя в СРСР.

Ніхто не міг навіть подумати, що на цих людей у їхній країні, на їхній землі в мирний час нападуть новітні фашисти, які розмовляють російською.

Коли біля пам'ятника Тарасові Шевченку пролилася перша кров патріотів, це змінило нас усіх.

От що розповідає Ігор Чудовський, луганець, адвокат, якого мало не вбили терористи за його погляди: «Возле памятника Тарасу Шевченко было непривычно многолюдно и празднично. Дети, одетые в национальные костюмы, наслаждались первыми лучами весеннего солнца, подставляя свои конопушки под его тепло. Родители суетились, то и дело поправляя на своих чадах разноцветные ленточки веночков, путающихся от движений крутлявых непосед… Не знаю, кто дал разрешение и по какому поводу на проведение пророссийской политической акции в непосредственной близости от памятника нашему «Кобзарю»? Четырехтысячная толпа, состоявшая в основном из туристов из «братской» сопредельной страны, больше напоминала разборку «гопников», приехавших из Казани в Москву для выяснения бандитских отношений. Со стороны «гопников» под руководством Клинчаева толпа начала скандировать: «Россия! Россия!» Толпа устремилась к памятнику Шевченко, сметая все на своем пути. Они были вооружены битами. Наши ребята начали сдерживать толпу, чтобы успеть вывести детей».

Площу було покрито розірваними віночками й залито кров'ю. От що побачив Кобзар на своє 200-ліття на Луганщині.

Отак змінилося наше життя. Отак день народження Кобзаря став іще одним символом — нескінченної війни за незалежність України.

Що тепер? Кобзар стоїть на своєму місті. Перед його похмурою величчю спасувало росіянство. Пам'ятник визнали «историей России», а українського поета-філософа-вільнодумця — «русским писателем».

І цього року до пам'ятника Шевченку також прийшли люди. Було видно, що поява громадян біля Тараса стала для ватажків «ЛНР» подією мирного спротиву трирічній пропаганді.

Те, що в окупації з'являються проукраїнські написи, жовто-блакитні смужки на стовпах, зупинках і читають Шевченка, дає надію. Дає надію та вказує шлях боротьби. За наказом Великого Кобзаря: «Борітеся — поборете!»

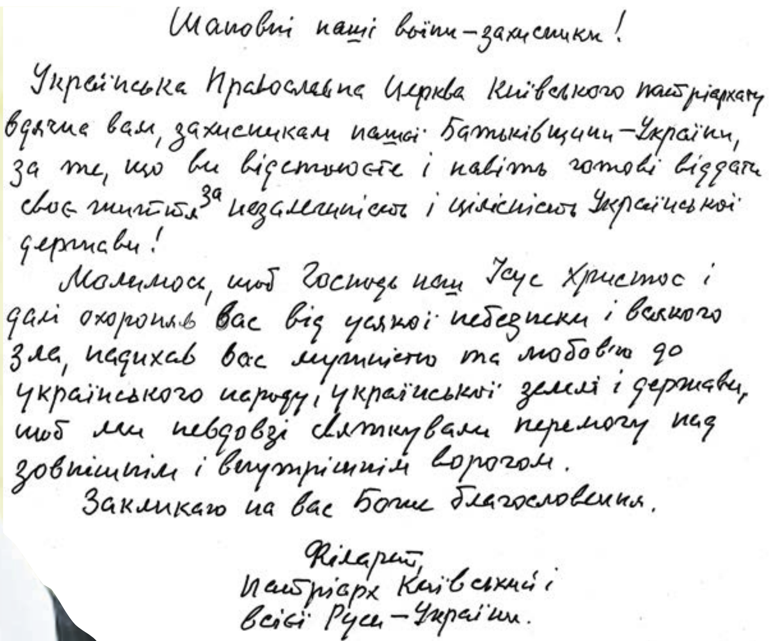
Олена СТЕПОВА

ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ, ПАТРІАРХ КИЇВСЬКИЙ І ВСІЄЇ РУСИ-УКРАЇНИ ФІЛАРЕТ:

«МИ ДУХОВНО ПІДТРИМУЄМО РУКИ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ ТА ЗМІЦНЮЄМО ЇХНІ СЕРЦЯ ВІРОЮ»

Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет

Шановні наші воїни-захисники!

Українська Православна Церква Київського патріархату вдячна вам, захисникам нашої Батьківщини-України, за те, що ви відстоюєте і навіть готові віддати своє життя за незалежність і цілісність Української держави!

Молимося, щоб Господь наш Ісус Христос і далі охороняв вас від усякої небезпеки і всякого зла, надихав вас мужністю та любов'ю до українського народу, української землі і держави, щоб ми невдовзі святкували перемогу над зовнішнім і внутрішнім ворогом.

Закликаю на вас Боже благословення.

Філарет,
Патріарх Київський і
всієї Руси-України.

Коли відбувалась анексія Криму, а згодом спалахнуло спровоковане російським агресором вогнище збройного конфлікту на Донбасі, Українська православна церква Київського патріархату була разом із українським військом. Підтримувала і духовно, і матеріально. Підтримує вона наших воїнів і зараз. Про посильну участь церкви в духовній опіці воїнів та розвиток стосунків УПЦ КП зі Збройними Силами України читайте в інтерв'ю її предстоятеля, Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета газеті «Народна армія»

— Ваша Святосте, понад 20 років тому ми так само зустрічались і говорили про те, чи може християнин, виходячи з євангельського контексту, брати до рук зброю; про військове капеланство, відкриття церков у військових частинах... Тобто про абсолютно мирні речі. Нині десятки тисяч українців змушені зі зброєю в руках відстоювати незалежність та територіальну цілісність України. Для вас, як і для більшості українців, трагічні події на Донбасі стали несподіванкою?

— Можливу агресію з боку Росії ми відчували завжди. Кремль вважав і вважає Україну зоною свого впливу, тож неважко було зрозуміти походження ідеї «русского мира», головною метою якої й донині залишається повернути українців у «братські обійми».

— Ви постійно наголошуєте на необхідності створення в Україні єдиної помісної автокефальної церкви. Чому саме УПЦ КП може стати її фундаментом?

— Тому що незалежна православна церква не може існувати без держави. Приклад цьому — період історії України в складі Російської імперії. Чи могла українська церква в той час бути незалежною? Ні!

Але Бог дав нам державу. І в ній не має бути залежної церкви. Чому? Тому що держави не буде без незалежної церкви! І конфлікт, який нині палає на Сході країни, чітко показує всім «хто є хто». Чому церква Московського патріархату, яка називає себе українською, не називає агресора агресором? Чому вона оцінює цей конфлікт як громадянський? Хіба це правда? Ні! І ми це бачимо. А чому ж церква говорить неправду, коли вона покликана до правди? Тому що вона не свобідна. Вона залежна від агресора.

Наша церква, яка завжди була, є і буде з народом, говорить правду: «Росія — це агресор!» і допомагає нашій українській армії. Ми не можемо брати зброю, але духовно підтримуємо руки українських воїнів та зміцнюємо їхні серця вірою, аби вони були сильними та мужніми і захищали нашу землю.

Із самого початку, як тільки розпочалися сумнозвісні події в Криму, ми звернулися до всіх церков, які діють в Україні, з закликом: надати матеріальну допомогу армії, бо вона відчувала серйозну скруту. Пам'ятаю, тоді у Московському патріархаті відповіли, що не можуть допомогти, адже, мовляв, «вони цим підкреслять, що українська армія слабка». Ми це й самі знали, але в нас це боліло, тому почали збирати кошти на бронежилети, шоломи, тепловізори тощо. Везли, звідки могли, з-за кордону — звідусіль, аби тільки забезпечити наших солдатів. Зараз більшості з цих речей уже не бракує, тоді ж це означало спасти життя молодим хлопцям. А ще цими діями ми надихали наших воїнів, які усвідомлювали, що вони не самі, за ними стоїть народ, готовий усіляко підтримувати своїх захисників.

ЗГАДАЙМО СЛОВА ГОСПОДА ІСУСА ХРИСТА, ЯКИЙ ЧЕРЕЗ ВІКИ ПРОМОВЛЯЄ: «НЕМАЄ БІЛЬШЕ ТОЇ ЛЮБОВІ, ЯК ХТО ДУШУ СВОЮ ПОКЛАДЕ ЗА ДРУЗІВ СВОЇХ»

— Пам'ятаю, з якою вдячністю 2014 року приймали наші військовослужбовці з рук командирів та священиків медаль УПЦ КП «За жертовність і любов до України». Тоді її давали одну на всю частину. Кожен усвідомлював, що це велика честь!

— На сьогодні цією відзнакою ми нагородили вже близько 18 000 учасників АТО, солдатів, офіцерів, волонтерів, усіх тих, хто відгукнувся на заклик боронити рідну землю.

Три роки триває війна. Ми віримо і переконані, що перемога буде за нами. І не тому, що нас підтримують Європа й Сполучені Штати, хоча й це має значення, а тому, що з нами правда.

Україна — миролюбна країна. Маючи третій за потужністю ядерний арсенал, ми віддали його заради укріплення миру та добросусідства. А як вчинили з нами? Крим забрали обманом і вторглися на Донбас! І попри те що увесь світ про це знає, не втомлюються повторювати: «Нас там нема». А танки? А «Гради»? А російські офіцери та солдати? Це — неправда Москви.

Тепер щодо сепаратистів, які піддалися на ласі обіцянки агресора. У чому їхня неправда? Передусім у тому, що Донбас — це українська земля, хоч на ній живе дуже багато росіян. Чому вони прийшли сюди? Прийшли, аби жити краще, і українська земля їх прийняла і дала їм місце. А тепер ви прагнете цю землю приєднати до Росії?! Чи справедливо це? Чи не сміявся би світ, коли б українська діаспора захотіла приєднати Канаду до України?

Правда на нашому боці, отож із нами й Бог. Ось чому ми переможемо!

«МЕДАЛЛЮ «ЗА ЖЕРТОВНІСТЬ І ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ» МИ НАГОРОДИЛИ ВЖЕ БЛИЗЬКО 18 000 УЧАСНИКІВ АТО, СОЛДАТІВ, ОФІЦЕРІВ, ВОЛОНТЕРІВ, УСІХ ТИХ, ХТО ВІДГУКНУВСЯ НА ЗАКЛИК БОРОНИТИ РІДНУ ЗЕМЛЮ»

— Українська православна церква Київського патріархату за період АТО благословила і направила на служіння чи не найбільшу кількість капеланів. На вашу думку, коли з'явиться в складі Збройних Сил України душпастирська служба та які головні перепони на цьому шляху?

— Щоб ефективніше допомагати бійцям АТО, у нашій церкві створено спеціальний відділ капеланів. Нині їх чимало разом із нашими солдатами. Близько 400 капеланів — представники Київського патріархату, 122 — УГКЦ, 8 — УПЦ. Ми прагнемо, щоб інститут військового капеланства утверджувався і надалі, а його діяльність була законодавчо врегульована Верховною Радою та урядом.

Що цьому заважає? Передусім протистояння, яке точиться між нами та Московським патріархатом. Керівництво УПЦ заявляє, що також готове надати українському війську священиків. Ми — не проти, тому що всі українці, православні, а у війську служать воїни, які належать до різних церков. Але ми священикам УПЦ ставимо дві умови: «Ви можете стати капеланами, але спочатку назвіть Російську Федерацію агресором і засудіть публічно священиків, які стали на бік бойовиків-терористів. Якщо ні, то як же ви зможете виховувати армію в дусі захисту від агресора? Ви приноситимете тільки шкоду!»

Протестантам, аби їм увійти до складу військового капеланства, слід відмовитися від доктринальних тверджень щодо недопустимості для віруючих брати до рук зброю. Це тим більш вагомо у воєнний період.

Якщо не брати зброю, то хто тоді захищатиме Батьківщину? Кликати на допомогу невіруючих, безбожників, щоб вони нас захистили? Хіба Бог не закликає нас, християн, захищати свого ближнього? Згадаймо слова Господа Ісуса Христа, який через віки промовляє: «Немає більше тої любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх».

Ось такі наші пропозиції, з якими ми вийшли до Міністерства оборони та уряду.

Пройде небагато часу, і в Збройних Силах України буде служба душпастирської опіки. Сьогодні ми готуємо для неї фахівців. Оскільки далеко не всі парафіяльні священики готові покинути свої приходи, ми цілеспрямовано готуємо саме капеланів. Зокрема перша така група студенів духовної академії вже навчається на військовій кафедрі одного з київських університетів.

— Вважаю, що в Україні зараз гостро стоїть питання вшанування пам'яті загиблих воїнів. На вашу думку, чи потрібен нам національний меморіал?

— Меморіал потрібен! І це має бути вирішено на рівні уряду. Церква по-своєму вшановує захисників, які віддали свої життя за Батьківщину. Ми їх публічно відспівуємо, молимося за їхні душі. Надихаємо військовослужбовців: «Якщо ви й загинете, то пам'ять про вас буде жити». Це по-перше, а по-друге, звертаємо увагу цивільних: «Дивіться, це люди, які віддали свої життя за свободу України».

Понад 75 років тому закінчилася Друга світова. Шануємо ми тих воїнів, які полягли на її фронтах? Шануємо! І зараз шануємо, і в майбутньому вшановуватимемо захисників уже незалежної України.

— Дякую за бесіду.

Інтерв'ю провів Олег УЛАНОВ

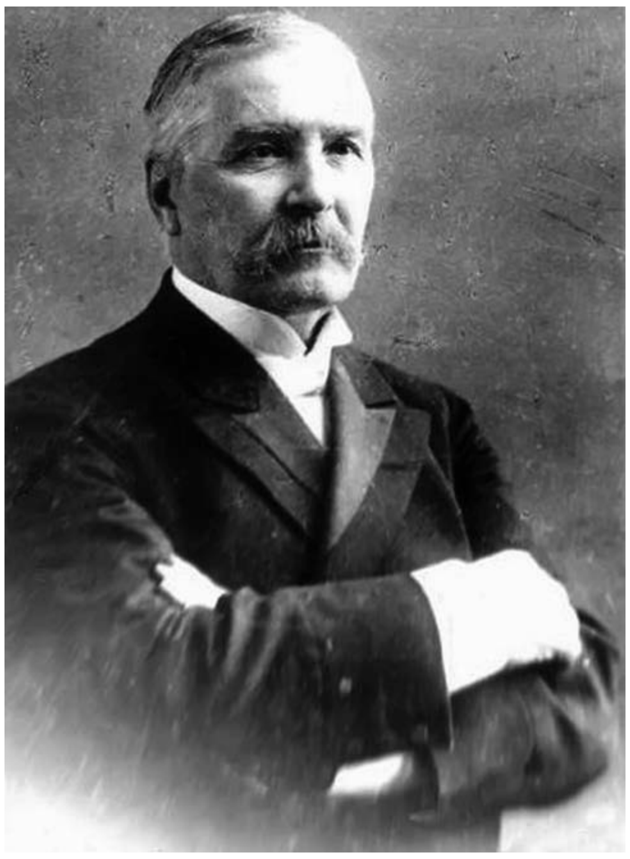
«БОЖЕ ВЕЛИКИЙ, ЄДИНИЙ, НАМ УКРАЇНУ ХРАНИ»

22 БЕРЕЗНЯ ВИПОВНИЛОСЯ 175 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МИКОЛИ ЛИСЕНКА, ОСНОВОПОЛОЖНИКА УКРАЇНСЬКОЇ КЛАСИЧНОЇ МУЗИКИ, КОМПОЗИТОРА, ПІАНІСТА, ДИРИГЕНТА, ПЕДАГОГА, ЗБИРАЧА ПІСЕННОГО ФОЛЬКЛОРУ, ГРОМАДСЬКОГО ДІЯЧА, АВТОРА ГІМНУ «МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ»

Сьогодні ім'ям Миколи Лисенка названі Харківський театр опери і балету, Львівська консерваторія, Колонна зала Національної філармонії, Київська музична спецшкола та найпрестижніший в Україні конкурс піаністів, співаків та скрипалів

У Києві в будинку на Маріїнсько-Благовіщенській, 95 (нині Саксаганського. — Авт.) проминули вісімнадцять останніх років життя засновника національної мистецької освіти Миколи Віталійовича Лисенка. Тут було написано основні його твори, тут зростали його діти, сюди торували стежку митці й громадські діячі, студентство та прості люди, знаходячи в особі господаря оселі щирого друга, порадника й однодумця.

До найвідоміших творів Лисенка належать музика гімнів «Молитва за Україну» та «Вічний революціонер», опери «Тарас Бульба» та «Наталка Полтавка», багато інших відомих творів. Він створив численні аранжування народної музики для голосу й фортепіано, для хору та мішаного складу, написав значну кількість творів на вірші Тараса Григоровича Шевченка. Завдяки композиторській і етнографічній діяльності Миколу Лисенка заслужено вважають засновником української національної музики.

Микола Віталійович Лисенко — засновник української національної музики

МИКОЛА ВІТАЛІЙОВИЧ ЛИСЕНКО ЗАЙМАВ НЕПОХИТНУ ПОЗИЦІЮ ЩОДО ДОТРИМАННЯ СТАТУСУ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА В МУЗИЧНІЙ ТВОРЧОСТІ

Усупереч політиці царського уряду щодо знищення української мовної самосвідомості також і в музичній сфері (зокрема Емським указом 1876 року заборонялося друкувати українською мовою навіть тексти до нот), Микола Віталійович Лисенко займав непохитну позицію щодо дотримання статусу українського слова в музичній творчості. У своїх численних хорах і солоспівах, написаних на слова різних поетів, він звертався переважно до українських авторів — Івана Франка, Лесі Українки, Олександра Олеся, Олександра Кониського. А коли брав за основу вірші інших поетів, наприклад, Генріха Гейне чи Адама Міцкевича, то лише в перекладах Михайла Старицького, Лесі Українки, Максима Славинського, інших видатних українських літераторів.

Після року навчання на природничому відділенні фізико-математичного факультету Харківського університету майбутній композитор перевівся до Київського, який закінчив 1864 року. За рік захистив дисертацію, отримав ступінь кандидата природничих наук і вступив на посаду помічника мирового посередника в Таращанському повіті. Там прослужив рік, повернувся до Києва і став заробляти, працюючи вчителем музики.

1867 року композитор-початківець поїхав на два роки вчитися до Лейпцизької консерваторії. За навчання платив 80 талярів на рік. Тоді голландська сорочка коштувала 2 таляри, пляшка бургундського — 1 таляр, двокімнатне житло — 9 талярів на місяць, а прокат рояля — 4 таляри на місяць. Лисенкові як піаністу пророкували блискуче майбутнє в Німеччині, але він після закінчення навчання повернувся додому.

Потім майбутній композитор навчався оркеструванню в Миколи Римського-Корсакова в Петербурзькій консерваторії, за два роки повернувся до Києва, де з 1878 року викладав гру на фортепіано в інституті шляхетних панянок, а 1880-го почав писати оперу «Тарас Бульба».

Саме навчання в Київському університеті, де панувала атмосфера патріотизму, сприяло формуванню Лисенка як громадського діяча. Микола Віталійович належав до громадської культурно-просвітницької організації української інтелігенції «Київська Громада», працював у гуртках, займався етнографією, викладав у недільних школах, заснував студентський хор, організовував концерти. А згодом він став автором низки фортепіанних творів великих та малих форм. Серед них — «Українські рапсодії», «Героїчне скерцо», «Епічний фрагмент», «Українська сюїта». Свої фортепіанні мініатюри Микола Лисенко об'єднував у невеликі цикли.

Перший значний твір «Заповіт» на вірш Т. Г. Шевченка Микола Лисенко написав 1868 року — для соліста, хору та фортепіано, чим розпочав новий етап розвитку української музичної культури. Усього композитор створив кілька опер (з них три дитячі), понад 80 творів на вірші з «Кобзаря» Тараса Шевченка, духовні та світські інструментальні композиції різних жанрів. Навіть видане в 1950–1959 роках двадцятитомне зібрання не вмістило всієї музичної спадщини українського композитора.

Найвидатнішим твором митця вважається духовний гімн усіх українців «Молитва за Україну» — урочистий хоровий твір, відомий також під назвою «Боже великий, єдиний, нам Україну храни», або як церковний гімн України, написаний Миколою Лисенком на слова Олександра Кониського 1885 року. Донині в Української Православної Церкви Київського Патріархату, Української Автокефальної Православної Церкви, україномовних парафіях Української Православної Церкви (МП) та Української Греко-Католицької Церкви існує традиція після відправи співати «Молитву за Україну».

За доби самостійності нашої держави найбільшої популярності набув «Запорізький марш» Лисенка, презентований 2016 року в якості зустрічного маршу Збройних Сил України на параді до 25-ї річниці незалежності України.

Володимир КОРНІЯКА
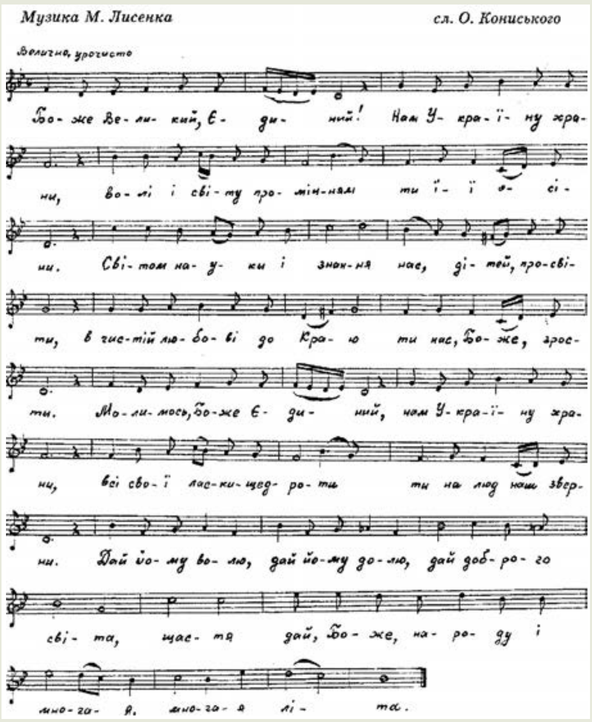
МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Боже великий, єдиний,
Нам Україну храни,
Волі і світу промінням
Ти її осіни.

Світлом науки і знання
Нас, дітей, просвіти,
В чистій любові до краю
Ти нас, Боже, зрости.

Молимось, Боже єдиний,
Нам Україну храни,
Всі свої ласки-щедроти
Ти на люд наш зверни.

Дай йому волю, дай йому долю,
Дай доброго світу,
Щастя дай, Боже, народу
І многая, многая літа!

2002 року Національний банк України ввів у обіг ювілейну монету «Микола Лисенко» номіналом 2 гривні, присвячену 160-річчю з дня народження видатного українського композитора, педагога, хорового диригента, громадського діяча, етнографа.

Монету вагою 12,8 г виготовлено з нейзильберу тиражем 30 000 штук. На її аверсі зображено нотний уривок із композиції «Молитва за Україну», над яким розміщено малий Державний Герб України, вгорі — напис по колу: УКРАЇНА, внизу — стилізовані квітки і написи: 2, ГРИВНІ, 2002 та логотип Монетного двору Національного банку України.

На реверсі монети зображено портрет Миколи Лисенка, по колу — написи: МИКОЛА ЛИСЕНКО (праворуч) та роки життя 1842–1912.

«Народна армія» продовжує публікувати матеріали наших читачів під рубрикою «Розкажіть про героя свого підрозділу»

«Я ПРОКИНУВСЯ НА КАТАЛЦІ В МОРЗІ ВІД ГОСТРОГО БАЖАННЯ ЗАКУРИТИ»

ОПЕРАТОРА-НАВІДНИКА БМП ІЗ ПОЗИВНИМ «ЛЬОВА» ЗАРАХУВАЛИ ДО ЗАГИБЛИХ, А ВІН... ЗАГОВОРИВ

13 лютого 2014 року. Донецький напрямок. У морзі прифронтового шпиталю стоїть цілковита нічна тиша. Ледь-ледь чується шурхіт паперів, які заповнює черговий медик. Вдень сюди доставили загиблих під селом Логвиновим. Лікар, що оглядав тіла хлопців, довго із жалістю хитав головою, вдивляючись у молоді обличчя.

Будівля моргу була ненова, протяги в приміщеннях гуляли добрячі, тому чергова навіть не здригнулася від скрипу дверей покійницької. Вона вже встала зі стільця, щоб їх причинити, підняла вгору очі… І припала спиною до стіни: навпроти неї стояв «небіжчик», військовий, що отримав важкі опіки голови, на оголеній стопі якого висіла бирка:

— Тітонько, а чи немає у вас часом цигарки? — запитав він, повільно вимовляючи кожне слово.

Жінка сповзла на підлогу…

За день до того, Логвинове. 4-та механізована рота 30-ї бригади знаходиться в резерві. На горизонті — спалахи від розривів, надворі морозно й сиро. Серед бійців багато застуджених, але до шпиталю ніхто не проситься: з хвилини на хвилину всі чекають наказу йти у бій. Врешті оператор-навідник БМП-2 «Льова» чує в навушниках: «Уперед!»

Взвод спішується й розгортається в бойовий порядок перед самим селом. Тільки-но підрозділ встигає це зробити, як із-за укриттів противник відкриває кинджальний вогонь.

«Льова», Михайло Левківський, крутить баштою на 360 градусів. Через секунди бачить, що у фланг його відділенню заходить група окупантів. Двоє з них уже ціляться з гранатометів у його машину.

Михайло випереджає стрілків усього на якусь мить: вогонь із гармати осколково-фугасним розкидає атакуючих у різні боки, а сіра хатка за їхніми спинами забарвлюється в червоне. Проте один із гранатометників таки влучає в машину.

Левківський бачить у триплекс, як бій починає розвиватися не на користь його взводу. БМП, що рухалася за ним, потрапила під вогонь гранатометників противника. Піхоту ж його відділення ворог щільним вогнем затиснув між палаючим «Уралом» та підбитим танком сусіднього батальйону.

«Льова» стрімко переносить вогонь «бехи», аби його хлопці відійшли назад під захист своєї броні. Водій-механік виконує його команди так, наче вони з ним спілкуються на телепатичному рівні. «Льова» нищить чужі вогневі точки, закриває бортами побратимів і супроводжує їх під прикриття будинків.

Зненацька машину підкидає від влучання з РПГ. Масло з радіатора спалахує й запалює все навкруги. Горить шоломофон на голові в Михайла, лущиться фарба по боках, плавляться прилади. А машина знову й знову здригається від ударів ворожих снарядів.

4-та механізована рота 30-ї омбр на марші

ОБСТРІЛИ НАШИХ ПОЗИЦІЙ ПОСИЛЮВАЛИСЯ. ВІД ЧЕРГОВОЇ КОНТУЗІЇ «ЛЬОВА» ВІДКЛЮЧИВСЯ, І ЙОГО ДОСТАВИЛИ В МОРГ РАЗОМ ІЗ ЗАГИБЛИМИ

— Я намагався відстріляти по «оркам» увесь боєкомплект, — каже «Льова», — та швидко зрозумів: якщо залишуся всередині машини іще хоч на хвилинку, то просто згорю, як смолоскип. Довелося навіть кинути там свого «калаша», якого чимось намертво затисло.

Коли опинився на вулиці, побачив, що від машини майже нічого не лишилося. Ваня, механік, біля гусянки лежить, трохи далі — загиблі наші бійці.

Ліва сторона голови в мене обгоріла, біль ставав нестерпним. Привів до тями «меха» й волоком потягнув його до річки. Раптом почули поряд гуркіт танків і завмерли. У кількох метрах від нас проїхали три російські Т-72, один з яких було вкрито білою масксіткою.

Ми прикинулися мертвими. Зробити це було дуже легко, адже наш вигляд був іще той. Перечекали й знову поповзли. Бойовики були скрізь, тому ми зайшли в крижану воду й, ховаючись за високими комишами, побрели в бік своїх. Як до них дісталися, не пам’ятаю. Пригадую лише, як хтось із наших обережно видирав із моєї заціпенілої руки гранату Ф-1 без запобіжної чеки…

Михайла Левківського нагороджено орденом «За мужність» III ступеня

Спочатку евакуювали важко поранених хлопців. Обстріли наших позицій посилювалися. Від чергової контузії «Льова» відключився, і його доставили в морг разом із загиблими.

За порятунок товаришів у тому бою та військову доблесть Михайла Левківського було нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.

Іван БУРДЮГ

ПОЛЮВАННЯ ЗА МІНОМЕТНИКАМИ-«КОЧІВНИКАМИ»

2014 року зі старшим лейтенантом Емілем Ішкуловим сталась історія, яка могла випасти тільки на долю природженого розвідника. Підрозділ Еміля брав участь у штурмі Савур-Могили. Після її взяття сепаратисти не припинили обстрілів кургану — їхня артилерія та міномети працювали вдень і вночі. Особливо дошкуляв «кочівний» мінометний підрозділ, який вирізнявся влучною стрільбою.

У штабі батальйону Ішкулов отримав завдання за всяку ціну знайти і знищити «кочівника». Район пошуку був величезний і знаходився в глибокому тилу бандформувань.

Офіцер швидко сформував пошуково-рейдову групу із перевірених у боях бійців. Знайшовши відповідну камуфльовану амуніцію, хлопці переодяглися, щоб бути схожими на «ополченців», придумали й відшліфували свою легенду прикриття. За нею, вони були групою місцевих патріотів, які нищать «укропів» у складі новоствореного загону добровольців.

Пошуки тривали кілька діб. У заданий район групі розвідників вдалося пройти непоміченою. Бійці майже не спали, обстежуючи квадрат за квадратом підконтрольну бандитам територію, і одного дня на перехресті двох невеличких сільських вуличок зустрілися з ватагою озброєних чоловіків.

— Умовним жестом я розосередив своїх бійців по укриттях, — розказує офіцер. — Сепари також не розгубилися, зайняли позиції для стрільби. Але вогню відразу ні ми, ні вони не відкривали — не було ясності, хто ким тут є. Ми з їхнім командиром дивилися один одному в очі, стоячи на відстані витягнутої руки, і ні він, ні я не виказав страху…

Ішкулов першим порушив тишу:

— Привет, ребята. Вы кто такие, из какого подразделения, кто старший?

На диво, ватажок бандитів почав відповідати на запитання Еміля. Сказав, хто вони і що тут роблять. Ішкулов у свою чергу виклав співрозмовнику заготовлену легенду.

Обмінявшись інформацією, групи почали розходитись у різні боки. Але в останню мить українець, начебто згадавши про важливе, запитав у ватажка:

— Слышь, друг, а ты часом не знаешь, что за минометчики так удачно кроют «укров» возле Савур-Могилы? Чудо, а не работа. Говорят, те своих «двухсотых» грузовиками вывозят…

Бойовик купився на цей трюк — назвав підрозділ мінометників, їхнє місце розташування. Еміль із непідробною вдячністю міцно потис бовдурові руку. На тому й розстались. А кочівну мінометну зграю вбивць десантники знищили тієї ж доби.

Зараз молодий, трохи сором’язливий майор Еміль Ішкулов — заступник командира парашутно-десантного батальйону повітрянодесантної бригади. Офіцера нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня та орденом «Народний герой України».

Тетяна ЗАРІЦЬКА

«ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК З ВІЙСЬККОМАТУ ЗАСТАВ МЕНЕ В ОКОПІ ПІД ЧАС ОБСТРІЛУ»

ВЕТЕРАН АТО СЕРГІЙ ШВЕЦЬ ВИГОТОВЛЯЄ ДЕТАЛІ ДЛЯ ТЕПЛОВІЗОРІВ НА ВЛАСНІЙ КУХНІ

Дніпровець Сергій Швець був одним із тих, хто добровільно поїхав на передову із самого початку війни

До війни Сергій Швець активно займався туризмом, альпінізмом, дайвінгом, джипінгом, вітрильним спортом, роупджампінгом, парапланеризмом. За його плечима 138 стрибків із парашутом, 30 із них у вінгсьюті. Він брав участь у екстремальних походах через пустельні високогір'я та льодовики Кавказу. Багато подорожував світом. Мав дружну сім'ю й гарну роботу. Словом, йому було чим ризикувати.

2014 року, після псевдореферендуму та анексії Криму Росією Сергій Швець вирушив у військкомат, щоб піти до війська.

— Працівники військкомату дуже здивувалися моїй ініціативі, — згадує він. — Запитали: «Та хіба вже війна? От як почнеться, тоді й викличемо». Але викликали мене пізніше. Телефонний дзвінок застав мене в окопі, під час обстрілу в районі Пісок. Сказали з'явитися на комісію. Вони навіть не підозрювали, що я вже більше як півроку воюю на Сході України в складі добровольчого батальйону.

Бойовий шлях добровольця розпочався в серпні 2014 року під час одного з найтрагічніших епізодів війни на Сході України, коли точилися бої за Іловайськ. Сергій брав участь у зіткненнях із противником на підступах до міста. Потім тримав оборону в селищі Піски. В січні 2015 року, Сергій зазнав поранення.

— Після того як наші залишили донецький аеропорт, окупанти зосередили вогонь артилерії на наших позиціях у Пісках, — розповідає доброволець. — Під час одного з масованих обстрілів у нашу «схованку» влучили одразу три ворожі міни. Мене поховало заживо під завалами. На щастя, побратими зреагували швидко та вчасно відкопали. Завдяки їм я досі живий. Дістав важку контузію й черепно-мозкову травму. Можливості евакуюватися не було. Причина на той час банальна — відсутність транспорту.

Навіть після травм Сергій продовжував виконувати завдання в районі АТО до травня 2015 року. Він сидів на знеболювальних. Але підірване здоров'я дедалі частіше давалося взнаки. Невдовзі добровольця направили на лікарську комісію, за результатами якої визнали його непридатним до військової служби.

Після повернення з війни Сергій почав активно допомагати армії. Якось до нього звернулися волонтери з досить незвичним проханням: виготовити гумові вироби для тепловізорів.

— Ці деталі швидко зношуються, якщо активно користуватися приладами, — змальовує проблему Сергій. — Без гумового наочника тепловізор продовжує працювати, але підсвічує око й цим демаскує бійця.

Технологію освоював самотужки, а майстерню облаштував удома на кухні. За тиждень перші деталі вже були готові. Якістю вони зовсім не поступалися заводським.

— Трохи згодом освоїв лиття пластиком і почав виготовляти обвіси для автоматів Калашникова, — каже Сергій Швець.

Ще одним реалізованим проектом Сергія стало відродження лазертаг-клубу. Лазертаг — це військово-спортивна гра, що досить реалістично імітує бойові дії. Її суть полягає в ураженні гравців-супротивників безпечними лазерними пострілами з автомата. Цю гру, до речі, активно застосовують для тренування військовослужбовців НАТО.

— Уперше цей проект я втілив у життя ще 15 років тому, — розповідає Сергій. — Активно розвивав його, набував досвіду, а згодом і сам займався інструкторською діяльністю. Це не просто забавка, це повноцінний навчальний центр, створений для того, щоб люди вчилися виживати на війні. Найкращим підтвердженням ефективності такого навчання є той факт, що всі хлопці, які займалися разом зі мною, повернулися з війни живими.

Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

Сергій Швець на одній із позицій біля блокпоста «Республіка Міст»

Гумова накладка до тепловізора

Пластикові елементи обвісу для АК-74

У НАШУ «СХОВАНКУ» ВЛУЧИЛИ ВІДРАЗУ ТРИ ВОРОЖІ МІНИ. НА ЩАСТЯ, ПОБРАТИМИ ЗРЕАГУВАЛИ ШВИДКО І ВЧАСНО ВІДКОПАЛИ. ЗАВДЯКИ ЇМ Я ДОСІ ЖИВИЙ

КОЛИШНІЙ АРТРОЗВІДНИК ВИГОТОВЛЯЄ ІГРАШКИ ТА СУВЕНІРИ

Щоб знайти себе в цивільному житті, бійці часто розпочинають власну справу. І нехай це не завжди виграшно, але здебільшого така робота стає тією віддушиною, яку шукають атовці після війни.

Одним із них є демобілізований Павло Балабуха, який 13 місяців прослужив у артрозвідці 44-ї артилерійської бригади, а нині створює сувеніри з металу, кокосового горіха й дерева.

— Також виготовляю дитячі розвиваючі іграшки. До війни це було хобі, і я робив їх тільки для друзів та рідних. Нині зайнявся цим для ширшого загалу, — каже він.

На допомогу Павлові прийшла соціальна служба Білої Церкви. Її працівники, дізнавшись, чим займається колишній артилерист, познайомили його з директором меблевої фірми, і той віддає атовцю залишки фанери. А волонтери з Києва допомогли йому створити власний сайт. І він реалізовує свої роботи через соцмережі та на спеціальних виставках.

— Я намагаюсь не повторюватися у виробах і розширювати асортимент продукції. Тепер виготовляю настільні літери алфавіту для дітей. Робота допомагає відволіктися від спогадів про війну, адаптуватись до цивільного життя й почуватися потрібним суспільству.

Ярослава ЗОРІНА

Ярослав та Світлана Костишини з дітьми. Івано-Франківськ 2009 рік

ПРО ЖИТТЯ ПІСЛЯ ЗАГИБЕЛІ ЧОЛОВІКА,

АБО НА ЯКУ ДОПОМОГУ ВІД ДЕРЖАВИ МОЖУТЬ РОЗРАХОВУВАТИ РОДИНИ ЗАГИБЛИХ УЧАСНИКІВ АТО?

Їхніх чоловіків забрала війна… За якусь мить із коханих дружин вони перетворилися на вдів. Жінки різного віку з різних куточків України вчаться жити заново, змушені самотужки нести тягар відповідальності за свою сім'ю

Невеличке селище на Житомирщині. При в'їзді — прикрашені свіжими квітами гранітні плити, з яких усміхаються й пильно стежать за подорожніми мужні воїни, котрі захищали нашу країну на Сході. Маленька сільська хата біля глинистої дороги, порізаної глибокими коліями від коліс вантажних машин. Тут із двома маленькими дітьми живе Марина — дружина загиблого воїна АТО. Щоранку вона з дітьми бреде цією дорогою до зупинки, аби відвезти їх за 20 км у місто, у школу та садок. А потім біжить на роботу.

Її чоловік старший сержант Олександр загинув поблизу Донецька влітку 2015 року. Про загибель пораненого товариша, який стікав кров'ю у них на руках, побратими наважилися повідомити його дружині через чотири години. А додому Олександра привезли вже в цинку за кілька днів. Із самого початку війни старший сержант аеромобільного підрозділу постійно перебував у найгарячіших точках Донбасу. Із слухавки дружина часто чула звуки вибухів. «Може, вже повертайся? Скільки можна воювати, тебе півроку не бачила», — казала несміливо. У відповідь: «Залишити хлопців в окопі та й поїхати додому?» Олександр про таке навіть і не думав. Безмежно скучив за нею, за дітьми, але мусив бути там, бо дуже любив свою країну. Жінка про це знала і, хоч як було важко, підтримувала. І чекала завжди… Інколи сердилась на його службу, яка постійно краде в неї коханого, але, побачивши, як горять його очі, мовчала. Тепер Марина заздрила його побратимам, які були з ним в останні хвилини його життя, хай навіть в окопах, хай навіть під обстрілами, але вони могли з ним хоча б розмовляти. Вона такої можливості не мала. І вже ніколи не матиме.

Хоча чоловіка часто не бувало вдома, вона завжди знала, що він поруч, що будь-якої миті допоможе, розв'яже будь-яку проблему. Справжній чоловік — сильний, хоробрий і турботливий. З усмішкою пригадує, як через часті застуди сина чоловік відправив її з ним на море, а сам залишився з молодшою донькою вдома. Тій лише виповнився один рік. Батько міняв підгузки, колотив пляшечки із соскою, бо разом поїхати хоча б на два тижні на відпочинок родина тоді не могла. Грошове забезпечення військовослужбовців на той час було малим, особливо якщо врахувати, що родина винаймала житло.

— Він упорався тоді зі своїм завданням на «відмінно»! Як, зрештою, з усім, за що брався, — каже Марина. — Єдине, що йому не вдалося, — це повернутися додому живим…

Залишившись без чоловіка, Марина не мала змоги надалі винаймати житло в місті. Вона отримувала по 2060 грн пенсії на дітей і півтори тисячі зарплатні медичного працівника, бідкалася, як має виживати за ці кошти — одягнути, нагодувати, скупитися до школи та садка. До того ж рахунки за комуналку зростали.

ЗВЕРНУВШИСЬ В ОРГАНИ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ, МАРИНА ОФОРМИЛА ВСІ НАЛЕЖНІ ВИПЛАТИ ТА ОТРИМАЛА ЖИТЛО — ДВОКІМНАТНУ КВАРТИРУ В ЖИТОМИРІ

Про пільги, які визначено в Законі України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» для родини загиблих учасників АТО, вона знала. Та коли зверталася в місцеві органи, щоб їх отримати, щоразу натикалася на нові й нові перепони з оформленням документів.

Марина з дітьми переїхала в маленьке селище до матері чоловіка. Щомісяця витрачала до 800 грн на проїзд у маршрутці до міста й назад. А коли синові виповнилося сім років, то вдвічі більше.

Жінка тихенько плакала в подушку, аби не бачили діти, які й без того рано подорослішали. Вона з болем згадує, як її донечка якось попросила в неї купити їй дві збірки дитячих віршів відомого видавництва, котрі їй так сподобалися в подружки на дні народження. Та коли дізналася, що вони коштують кожна майже 200 грн, сказала: «Краще купимо мені чобітки в садочок ходити…»

Жінка витягла з гаманця останній НЗ… А вже наступного дня вирішила, що має бути сильною.

Після довгих походів по кабінетах Марина оформила всі належні виплати. Звернувшись в органи місцевої влади, отримала житло — двокімнатну квартиру в Житомирі. І хоча на це їй потрібно було довгих два роки, жінка переконана, її зусилля були варті того, аби діти отримали від держави те, чого вже не зможе їм дати батько. Крім того, Марина отримала пільги на комунальні послуги, які гарантує держава, — 50% знижки, решту 50% їй компенсують із місцевого бюджету.

Зробивши ремонт і переїхавши з дітьми в нове помешкання, жінка без зайвих труднощів улаштувала дітей у школу поблизу домівки. Адже відповідно до законодавства вони мають право на першочергове зарахування в навчальні заклади за місцем проживання. Значно допомагає жінці й те, що її дітей у школі безоплатно харчують, надають книжки, а молодша донька відвідує групу продовженого дня.

І ще Марина змінила роботу. Вирішивши продовжити справу чоловіка, вона підписала контракт зі Збройними Силами, вже здійснила вісім стрибків із парашутом і навіть побувала в районі АТО. Вона самотужки «витягнула» себе зі стану депресії заради майбутнього дітей.

Інша історія Світлани Костишиної з Хмельниччини. Жінка каже, що їй пощастило, бо їй на допомогу прийшли друзі чоловіка, який загинув у жовтні 2014 року під Авдіївкою.

— Приємно, що ніхто з його друзів нас не забуває, вони не тільки вітають із днем народження дітей і мене або з іншими святами, а й цікавляться, що нам потрібно, допомагають, — розповідає Світлана.

За місяць після загибелі чоловіка Світлана оформила документи на отримання державної грошової компенсації. Єдине, що довелося довго оформлювати, це земельну ділянку. Майже дев'ять місяців удова оббивала пороги різних установ. Навіть довелося по-новому збирати й подавати документи, бо змінювалися посадовці. Стояла в чергах, чекала, але свого домоглася...

Залишившись із дітьми без чоловіка та з купою проблем, жінки іноді опускають руки, за своїми стражданнями забувають, що вони мають права та пільги, які їм гарантує держава. Член координаційної ради платформи «Люди допомагають людям» із громадського об'єднання «Крила 8-ї сотні» Оксана Макідон, у якої чоловік загинув у липні 2014-го під Попасною, допомагає вдовам і сиротам, бо з власного досвіду знає, що це таке.

— З іншими вдовами ми об'єднуємося, щоб вижити, щоб не розкисати й виховати дітей. Ми вже пройшли такий шлях, що знаємо, куди треба йти, що треба казати, аби тебе не викинули ще за якимось папірцем. Спробуй щось зробити, якщо ти звичайна жінка! Мало хто знає, яка то ноша… А от коли від твого імені вже звертається з листом громадська організація, то всі питання вирішують набагато швидше та простіше, — пояснює Оксана Макідон.

З кожним днем, на жаль, стає дедалі більше тих, кому потрібна допомога. Найважче, певна річ, у селах та невеликих містечках, адже в столиці й інших великих містах України є рух, є чимало організацій і волонтерів. Головне, що радять ті, котрі вже пройшли всі процедури оформлення документів, не опускати руки, звертатися в органи соціального захисту населення, місцевої влади, у спілки або організації дружин загиблих воїнів АТО. Тому що завжди знайдуться ті, котрі підкажуть, як відстояти свої права, і допоможуть зібратися на силі, щоб жити далі.

Тож на що може розраховувати родина загиблих в АТО бійців?

Відповідно до статті 15 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», особам, на яких поширюється дія цього Закону, держава виплачує одноразову грошову допомогу в розмірі 500 прожиткових мінімумів та щомісячну пенсію на виховання дітей у разі втрати годувальника, гарантує першочергове надання житла та 50% знижки на комунальні послуги й квартирну плату, першочергово надає земельну ділянку, безоплатні медичні послуги та санаторно-курортне оздоровлення, гарантує позачергове зарахування дітей у заклади освіти, їхнє безоплатне навчання та харчування, виплату допомоги у зв'язку з тимчасовою непрацездатністю в розмірі 100 відсотків від середньої заробітної плати незалежно від стажу роботи, переважне право на збереження робочого місця в разі скорочення чисельності або штату працівників тощо.

Ольга МОСЬОНДЗ

ДЛЯ ВЕТЕРАНІВ АТО
ЖИТЛО МОЖЕ СТАТИ ДОСТУПНІШИМ

МИНУЛОГО ТИЖНЯ ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ ПРИЙНЯЛА ЗАКОН, ЗА ЯКИМ УЧАСНИКИ АТО МОЖУТЬ ОТРИМАТИ ДЕРЖАВНУ ПІДТРИМКУ ПРИ ПРИДБАННІ ЧИ БУДІВНИЦТВІ ЖИТЛА — 50% ЙОГО ВАРТОСТІ

«…Ми повернулися з передової до мирного життя і готові працювати, аби забезпечувати свої сім'ї та виховувати дітей. Проте отримання власної домівки для ветеранів АТО залишається надскладною задачею, розв'язати яку без допомоги держави нереально. Звертаємося з проханням якнайшвидше прийняти Закон України «Про внесення змін до статті 4 Закону України «Про запобігання впливу світової фінансової кризи на розвиток будівельної галузі та житлового будівництва»... Сподіваємось бути почутими».

Із таким зверненням учасники АТО постукали в двері до влади з проханням допомогти розв'язати житлову проблему. Минулого тижня Верховна Рада України прийняла цей важливий і довгоочікуваний Закон, який неодмінно має посприяти вирішенню наболілого питання. Відтепер у багатьох учасників АТО може з'явитися шанс суттєво поліпшити житлові умови.

Досі в нашій державі в рамках Державної цільової соціально-економічної програми будівництва (придбання) доступного житла на 2010–2017 роки розвивалися два види державної допомоги — доступне житло та пільгове молодіжне кредитування, які користувалися чималим попитом серед широкого кола громадян. Так, спочатку держава компенсувала близько 30% суми молодим сім'ям, які брали в кредит житло, а потім і всім тим, хто перебував на квартирній черзі. У такий спосіб протягом 2010–2014 років 3610 родин отримали державну підтримку на будівництво житла.

Прийнятий минулого тижня закон ухвалив державну підтримку, згідно з якою учасникам АТО можна буде отримати 50% державних коштів на купівлю або будівництва житла. Окрім того, законом передбачено підтримку в наданні пільгового іпотечного житлового кредиту, який нараховуватиметься з процентною ставкою в розмірі облікової ставки Національного банку України плюс два відсотки. У разі надання кредитів за рахунок бюджетних коштів фінансовою установою — виконавцем державної цільової програми будівництва (придбання) доступного житла річні відсотки становитимуть 10%. Тож порівняно з 25% від нинішніх вітчизняних банків подібних кредитів державна пропозиція виглядає доволі вигідною.

За підрахунками фахівців, для реалізації нового закону, який дозволяє отримати житло ветеранам АТО на пільгових умовах, потрібно щонайменше 10 млрд грн. Скажу більше, протягом останніх років фінансування Державної цільової соціально-економічної програми будівництва (придбання) доступного житла на 2010–2017 роки було заморожене. Законом України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» також не було передбачено жодної гривні на її відновлення. Тим часом новий закон чекає на підпис Президента, а Кабінет Міністрів, хочеться сподіватися, шукатиме фінансовий ресурс на його реалізацію вже цього року.

ПРИМІРОМ, НА ПОЛТАВЩИНІ ЗАТВЕРДИЛИ ПРОГРАМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖИТЛОМ УЧАСНИКІВ АТО НА 2017–2020 РОКИ, ЗГІДНО З ЯКОЮ ПРИДБАННЯ ЖИТЛА ФІНАНСУВАТИМЕТЬСЯ З ТРЬОХ ДЖЕРЕЛ

Цікаво, що деякі місцеві органи самоврядування такий альтернативний шлях вирішення житлового питання учасників АТО вже реалізують за рахунок коштів місцевих бюджетів. Приміром, на Полтавщині затвердили програму забезпечення житлом земляків на 2017–2020 роки, згідно з якою придбання житла фінансуватиметься з трьох джерел. У такий спосіб учасники АТО, котрі перебувають на квартирному обліку, одержали можливість заплатити лише 50% від нормованої вартості житла, іншу ж половину необхідної суми надають міські та обласні бюджети. Тож, як бачимо, уважне та дбайливе ставлення окремих посадовців на місцях може пришвидшити новосілля в родинах захисників України.

Окрім розв'язання соціальних проблем населення, від подібних програм є й інша користь. Навіть попри мізерні бюджетні призначення, ті 435 млн грн, що були виділені за державною програмою на доступне житло в період з 2010 по 2014 рік, дозволили свого часу залучити в будівельну галузь понад 1,5 млрд гривень інвестицій і створити чимало нових робочих місць.

Тетяна МОРОЗ

ЯК ПРАЦЮВАТИМЕ ПРОГРАМА ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ

Крок 1. Перевірити, чи є таке право

Право на участь у програмі матимуть ветерани АТО:

що перебувають на обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов та визнані такими, що мають право на доступне житло;

середньомісячний грошовий дохід яких разом із доходами членами їхніх сімей з розрахунку на одну особу не перевищує п'ятикратного розміру середньомісячної заробітної плати у відповідному регіоні.

Крок 2. Надати документи

Слід надати відповідні документи до місцевого регіонального управління Державної спеціалізованої фінансової установи «Державний фонд сприяння молодіжному житловому будівництву».

Перелік документів, які додаються до заяви громадянина про надання державної підтримки:

довідка про перебування на обліку громадян, що потребують поліпшення житлових умов (далі — квартирний облік);

довідка про склад сім'ї (форма № 3) або витяг із домової книги із зазначенням прізвищ, імен та по батькові усіх членів сім'ї, що перебувають на квартирному обліку, та їхнього родинного зв'язку;

копії паспортів дорослих членів сім'ї (сторінок, які містять останнє фото, прізвище та ім'я особи, відомості про дату видачі й орган, що видав паспорт або інший документ, який посвідчує особу, місце реєстрації, сімейний стан особи, наявність дітей, дані про реєстраційний номер облікової картки платника податків або позначку про наявність права здійснювати будь-які платежі за серією та номером паспорта (за наявності);

копії довідок про присвоєння ідентифікаційного номера згідно з Державним реєстром фізичних осіб — платників податків та інших обов'язкових платежів;

копія свідоцтва про шлюб (у разі його укладання);

копія свідоцтва про народження дитини (дітей);

довідки з місця роботи про обійману посаду із зазначенням терміну роботи на посаді — для працюючих членів сім'ї;

документи, необхідні для визначення середньомісячного грошового доходу на одного члена сім'ї (довідка про грошові доходи, документи, що підтверджують грошові доходи громадянина та членів його сім'ї із зазначенням їхнього розміру за останні шість місяців);

довідка про право брати участь у програмі «Доступне житло»;

заява на отримання державної підтримки.

Під час подання заяви громадяни повинні пред'явити паспорт та інші документи, копії яких додаються до заяви про надання державної підтримки.

Крок 3. Обрати квартиру

Перелік об'єктів будівництва визначається Міністерством регіонального розвитку та будівництва України і зазначений у відповідному розділі на сайті Фонду www.molod-kredit.gov.ua

Крок 4. Укласти договір та отримати державну підтримку

Після реєстрації заяви на отримання державної підтримки, надання всіх необхідних документів, обрання квартири в об'єкті будівництва та укладання договору про обслуговування коштів для будівництва (придбання) доступного житла громадянину необхідно буде внести кошти на свій поточний рахунок, відкритий в уповноваженому банку, в обсязі 50% вартості будівництва (придбання) доступного житла та отримати державну підтримку, яка полягає в сплаті державою 50% вартості нормативної площі доступного житла.

Державна підтримка надається, виходячи з нормативної площі житла, яка становить 21 кв. м загальної площі на одну особу та додатково 10,5 кв. м на сім'ю.

КИЇВРАДА ЗБІЛЬШИЛА МАТЕРІАЛЬНУ ДОПОМОГУ УЧАСНИКАМ АТО

Київська міська рада вдвічі збільшила розмір матеріальної допомоги учасникам антитерористичної операції. Про це повідомила пресслужба Київради

Згідно з повідомленням, збільшення матеріальної допомоги закладено у програму «Турбота. Назустріч киянам» на 2016–2018 роки.

— Ми збільшуємо суму допомоги до 5000 гривень. Загалом у Києві 21300 осіб, які потребують такої допомоги. Разом з тим, ми підвищуємо розмір матеріальної допомоги членам сімей загиблих учасників АТО і учасників Революції Гідності. Пропонуємо суму в 25 тисяч гривень. А це в десять разів більше, ніж задекларовано сьогодні, — зазначив директор Департаменту соціальної політики виконавчого органу Київради (КМДА) Юрій Крикунов.

У рамках коригування зазначеної програми збільшується і розмір матеріальної допомоги на часткову компенсацію членам сімей загиблих учасників АТО на виготовлення та встановлення надгробків — до 50 тисяч гривень. Витрати на ці цілі в 2017 році раніше не планувалися.

Також збільшуються виплати на оздоровлення дітей киян-учасників АТО і дітей, хворих на церебральний параліч.

Окремим пунктом передбачено надання щомісячної адресної матеріальної допомоги для покриття витрат на оплату ЖКП членам сімей загиблих киян — учасників бойових дій на території Афганістану.

У цілому обсяг коштів на виконання зазначеної програми у 2017 році збільшено до 1,4 мільярда гривень. Це на 20% більше порівняно з 2016-м і практично вдвічі більше, ніж було заплановано на цей рік при затвердженні програми в березні 2016 року.

ЧИ НЕОБХІДНО УЧАСНИКАМ АТО ДЛЯ БЕЗКОШТОВНОГО ПРОЇЗДУ В СТОЛИЧНОМУ МЕТРО ОФОРМИТИ КАРТКУ КИЯНИНА?

ІЗ КВІТНЯ 2017 РОКУ ПРОЇЗД У МЕТРОПОЛІТЕНІ ДЛЯ ОКРЕМИХ ПІЛЬГОВИКІВ БУДЕ ЗДІЙСНЮВАТИСЯ ЛИШЕ ПРИ НАЯВНОСТІ КАРТКИ КИЯНИНА. ТАКА НОВИНА В БАГАТЬОХ УЧАСНИКІВ АТО ВИКЛИКАЛА ПИТАННЯ: ЗА ПОСВІДЧЕННЯМ УБД У МЕТРО ВЖЕ НЕ ПРОПУСТЯТЬ?

«Із 1 квітня цього року проїзд у метрополітені для пільговиків буде здійснюватися виключно за наявності Картки киянина», — про це нещодавно офіційно повідомили в Київській міській державній адміністрації. Такий запис є і на сайті КМДА, на одній зі сторінок у соціальній мережі Володимира Бондаренка, керівника апарату Київської міської державної адміністрації. Розповсюдили цю інформацію й інші ЗМІ.

— Нагадаю, що впродовж останніх років місто вже тричі переносило дату введення Картки киянина як єдиного засобу пільгового проходу в метро, проте дата 1 квітня 2017 року наразі є остаточною, — повідомив посадовець.

Така заява викликала жваве обговорення серед ветеранів АТО, адже з наявної інформації можна зробити висновок: якщо учасник бойових дій приїхав у місто Київ з іншого населеного пункту і в нього немає Картки киянина, він буде позбавлений права на безкоштовний проїзд у київському метрополітені.

Соцмережі зашуміли, бо всі чудово розуміють, що рішення Київської міської ради — це підзаконний акт, і він не може суперечити Закону України.

Як роз'яснили журналісту «Народної армії» в КМДА, в жодному випадку не йдеться про позбавлення прав учасників АТО, і з 1 квітня вони й надалі зможуть їздити в метро за посвідченням учасника бойових дій.

УЧАСНИКАМ БОЙОВИХ ДІЙ ПРАВО БЕЗОПЛАТНОГО ПРОЇЗДУ, ЗГІДНО ІЗ ЗАКОНАМИ УКРАЇНИ, НАДАЄТЬСЯ НА ПІДСТАВІ ПОСВІДЧЕННЯ, НЕЗАЛЕЖНО ВІД ОТРИМАННЯ КАРТКИ КИЯНИНА ТА МІСЦЯ РЕЄСТРАЦІЇ

А якщо киянин, учасник АТО, зробить собі Картку киянина, то матиме вибір: або пред'явити посвідчення, або скористатися карткою.

У КМДА підкреслили: **учасникам бойових дій право безоплатного проїзду, згідно із законами України, надається на підставі посвідчення, незалежно від отримання Картки киянина та місця реєстрації**. Тобто якщо ви приїдете до Києва з іншого міста і вирішите скористатися метро, то вам достатньо пред'явити посвідчення.

Цю інформацію підтвердили й у «Київському метрополітені». Право входу до метро за Карткою киянина надається лише тим пільговикам, які отримують пільги виключно з київського бюджету, відповідно до міської цільової програми «Турбота. Назустріч киянам» на 2016–2018 роки.

Окрім того, «Народна армія» звернулася до «Київпастрансу» із запитанням: чи передбачаються зміни в проїзді міським державним транспортом у зв'язку з уведенням Картки киянина? Нас запевнили, що змін не буде. Навіть більше, наприклад, у автобусах чи трамваях, на відміну від метро, просто немає пристроїв для зчитування інформації з карток. Це означає, що коли громадянин пред'являтиме для безкоштовного проїзду в автобусі Картку киянина, вона обов'язково повинна бути підтверджена документом, який надає пільгу, приміром, тим самим посвідченням учасника бойових дій.

Загалом, за даними Київської міської адміністрації, на сьогодні в інформаційно-телекомунікаційній системі «Картка киянина» вже зареєстровано 766 тисяч громадян, які користуються пільгами за соціальною ознакою.

Руслан СЕМЕНЮК

Віктор Пальнюк, «Юридична сотня»:

— Відповідно до пункту 7 статті 12 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», учасникам бойових дій надається право безкоштовного проїзду всіма видами міського пасажирського транспорту, автомобільним транспортом загального користування в сільській місцевості, а також залізничним і водним транспортом приміського сполучення та автобусами приміських і міжміських маршрутів, у тому числі районних та міжобласних, незалежно від відстані та місця проживання.

25 ТИСЯЧ ЗВЕРНЕНЬ ГРОМАДЯН ОПРАЦЬОВАНО НА ГАРЯЧІЙ ЛІНІЇ МІНОБОРОНИ МИНУЛОГО РОКУ

Упродовж 2016 року на гарячу лінію кол-центру Міністерства оборони України звернулося близько 25 тисяч громадян. Це вдвічі більше, ніж 2015-го.

— Потреба суспільства в комунікації з керівництвом Міноборони з року в рік зростає. Громадяни стали більше поінформованими щодо своїх прав і активно їх відстоюють, — говорить Олександр Копаниця, керівник відділу роботи з громадянами та доступу до публічної інформації Міністерства оборони України.

За його словами, 2016 ріку було надано майже 15 тисяч роз'яснень та 10 тисяч консультацій. Десята частина звернень потребувала втручання керівництва Міноборони, для чого надавалися окремі доручення та включалися адміністративні важелі впливу.

У більшості запитів ішлося про соціальний захист військовослужбовців та членів їхніх сімей. Третину звернень становили запитання щодо фінансового забезпечення та неповної виплати встановленого грошового забезпечення, майже десяту — про проходження військової служби та забезпечення.

Кол-центр Міністерства оборони України не припиняє своєї роботи — телефонні дзвінки з проханнями розв'язання тих чи інших проблем надходять щодня. За два місяці поточного року вже опрацьовано близько 4 тисяч порушених питань.

ЖИТТЄВІ ІСТОРІЇ ВІД КОЛ-ЦЕНТРУ ОБОРОННОГО ВІДОМСТВА

Контрактник солдат Микола Д. звернувся до кол-центру Міноборони із запитанням *щодо невиплати йому одноразової грошової допомоги під час укладання контракту*.

Відповідно до постанови КМУ від 14.05.2015 № 406, при укладанні контракту мобілізованими їм виплачується одноразова грошова винагорода: офіцеру — десять мінімальних зарплат; сержанту — дев'ять; солдату — вісім. При укладанні контракту цивільним громадянам із запасу така допомога не виплачується.

Оскільки заявника не було призвано на військову службу за призовом під час мобілізації, підстав для виплати йому зазначеної одноразової грошової допомоги немає.

Як отримати довідку про доходи, якщо частину було розформовано?

На гарячу лінію звернувся солдат запасу Сергій Р. із проханням допомогти отримати довідку про доходи. Як з'ясувалося, довідку про доходи за період служби з жовтня 2015 по квітень 2016-го ще влітку минулого року було надіслано на адресу Володарського центру зайнятості за місцем проживання особи.

Із квітня по вересень 2015-го солдат був на фінансовому забезпеченні військової частини, яку було розформовано 30 січня 2016 року. Роздавальні відомості на виплату грошового забезпечення було здано до Одеського територіального архівного відділу Галузевого державного архіву МО України. Тому в кол-центрі Міноборони заявнику рекомендували звернутися до архіву.

Без військового квитка не беруть на роботу

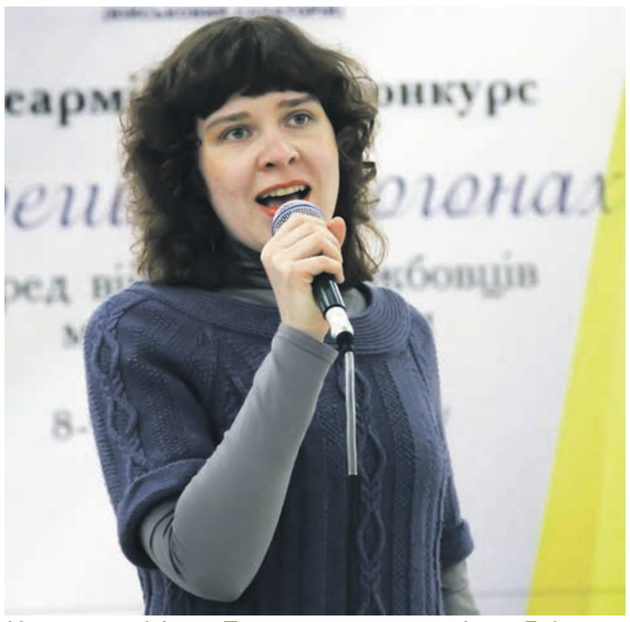
Громадянин Володимир М. повідомив, що переїхав на постійне місце проживання до одного з районів Львівської області, але не може влаштуватися на роботу через відсутність військового квитка.

Відповідно до положення про військовий квиток осіб рядового, сержантського та старшинського складу, затвердженого Указом Президента України від 30.12.2016 № 582/2016, поновлення військового квитка громадянам у разі його втрати або пошкодження здійснюється районними (міськими) військовими комісаріатами за місцем перебування даних осіб на військовому обліку.

Таким чином, після звернення працівників кол-центру до об'єднаного міського військового комісаріату за попереднім місцем проживання Володимиру М. було видано тимчасове посвідчення замість втраченого військового квитка, а за новим місцем проживання його було взято на облік у районному міському комісаріаті.

Руслан СЕМЕНЮК

ВІД МУЛЬТИПЛІКАЦІЇ ДО ХІРУРГІЇ

На конкурсі Алла Попкова виконала пісню Едіт Піаф «Я не шкодую ні про що»

Дівчинці Аллі дуже подобалось малювати. Батькам навіть важко було вберегти вдома чистий аркуш паперу, тому цілком обґрунтованим було їхнє бажання віддати доньку до художньої школи. Але керівництво закладу зустріло їх словами, схожими на вирок: «Вам іще рано, приходьте років через два». Наступного дня мама Алли прийшла з мішком малюнків доньки, і адміністрація школи капітулювала.

НА ВСЕ ЖИТТЯ ЗАПАМ'ЯТАЛА, ЯК МИ РЯТУВАЛИ ПОРАНЕНИХ АКТИВІСТІВ З МАЙДАНУ. Я ПРИЙШЛА В ЛІКАРНЮ НА ЧЕРГУВАННЯ 18 ЛЮТОГО, А ЗАКІНЧИЛОСЯ ВОНО 21-ГО

— У художній школі я відчувала себе в своїй стихії, — говорить Алла Попкова, — там і народилася мрія стати в майбутньому художником-мультиплікатором. На аматорському рівні навіть взяла участь у створенні кількох мультфільмів.

Але хвороба улюбленого дідуся, у якого трапився повторний інфаркт, змінила роками випещені плани. Доки дідусь лікувався, Алла гортала сторінки медичної енциклопедії, вивчаючи страшну хворобу, і шукала шляхи допомоги. Разом із художньою літературою брала в бібліотеці книжки з медицини. Хтось із знайомих, помітивши це, запитав: «То, може, ти лікарем будеш?» «А чому б і ні?» — відповіла дівчина і ще глибше занурилась у книжки про першу медичну допомогу, лікарську діяльність Миколи Пирогова.

— 2006 року вступала одразу до двох вишів — до Вінницького медичного університету і Київського національного університету імені Карпенка-Карого на режисуру анімаційних фільмів, — каже Алла Попкова, — але перевагу віддала медичному. Вважаю, що художником можна бути й без диплома.

Після закінчення медуніверситету Алла випадково побачила в коридорі вишу оголошення про набір на навчання до Української військово-медичної академії. Подала документи і вступила.

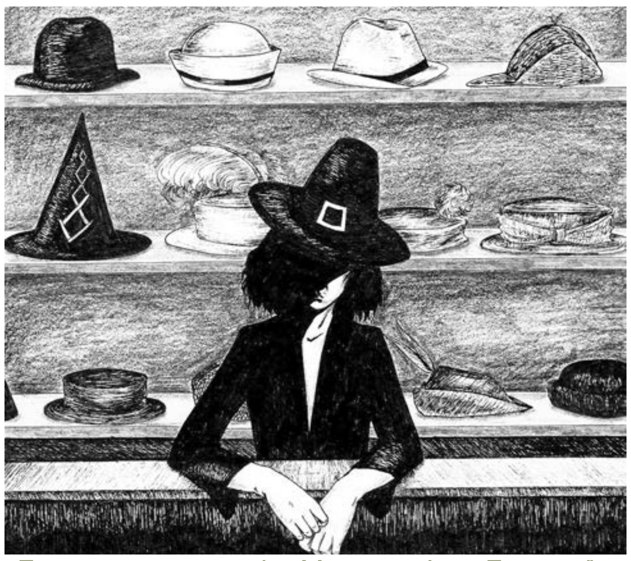
— На другому курсі проходила практику в лікарні швидкої допомоги. На все життя запам'ятала, як ми в лютому 2014 року рятували поранених активістів, яких привозили з Майдану. Я прийшла в лікарню на чергування 18 лютого, а закінчилося воно в мене 21.

У Житомирському військовому госпіталі, куди після навчання в академії Алла отримала направлення, навантаження було не менше, ніж в лікарні швидкої допомоги: поранені поступали щодня. А згодом старшому ординатору хірургічного відділення Попковій прийшов час їхати в мобільний госпіталь у район АТО.

— Було безліч оперативних втручань, безсонних ночей, але найбільше мене здивував один важко поранений боєць, — пригадує Алла Попкова. — Під час спілкування з ним я дізналася, що, рятуючись від артилерійського обстрілу, він намагався заповзти під танк, але не встиг прибрати ногу, і її вибухом відірвало. Він згадав, що хтось йому казав, нібито відірвану ногу можна пришити. Виповз з-під танка, знайшов відірвану кінцівку й поповз назустріч медикам. Спокійна розповідь бійця та відсутність у нього будь-якої паніки мене дуже вразили. На сьогодні цей боєць пройшов реабілітацію, йому виготовили протез, і він повертається до активного життя. З такими людьми нас не подолають!

Навіть у польовому госпіталі Алла не полишала свого улюбленого заняття — малювала. Ось тільки тема війни й горя в її творчості відсутня.

— Я хочу, щоб мої малюнки і картини приносили радість, — говорить військовий хірург Алла Попкова.

«Продавець капелюхів». Малюнок Алли Попкової

ВОЛОНТЕР З МАЙДАНУ

Слухачка УВМА лейтенант м/с Ольга Малюженок

Учасниця конкурсу слухачка Української військово-медичної академії старший лейтенант медичної служби Ольга Малюженок під час Революції гідності була активним волонтером-медиком.

— Ми надавали допомогу пораненим активістам на другому поверсі Київської міської державної адміністрації, — розповідає Ольга. — Тоді ж, під час бурхливих подій, почала працювати в Міжнародному благодійному фонді «Реабілітаційний центр «Шпиталь Майдану».

Ольга й сьогодні не полишає роботу в фонді, органічно поєднуючи її з навчанням на II курсі Української військово-медичної академії. Разом зі своїми колегами вона допомагає будинкам для дітей-сиріт, біженцям, опікується вагітними жінками, які переселилися зі Сходу країни.

Незабаром у рамках програми «Діти героїв» Ольга Малюженок супроводжуватиме дітей, чиї батьки загинули або отримали важкі поранення в районі АТО, на реабілітацію до Польщі.

— Доки у нас є люди, яким потрібна допомога, я буду працювати волонтером, — говорить Ольга. — У цій роботі мало романтичного, але коли я бачу, що від моєї та моїх колег роботи комусь стає легше й у когось з`являється надія на краще, то розумію, що можу бути корисною для своєї країни.

Всеармійський конкурс «Берегиня в погонах» серед жінок-військовослужбовців медичної служби переконливо довів, що наші чарівні лікарі та медсестри не лише спеціалісти своєї справи, але й прекрасно малюють, співають, вишивають нитками та бісером, танцюють, пишуть вірші, займаються спортом і беруть активну участь у роботі громадських організацій.

МЕДСЕСТРА, ЯКА ЗАХОПЛЮЄТЬСЯ ДЗЮДО

На татамі солдат Наталія Лєбєдева-Черненко

У спортивному залі, де конкурсанткам належало продемонструвати свої фізичні здібності, не було рівних старшій операційній медсестрі з Національного військово-медичного клінічного центру солдату Наталії Лєбєдевій-Черненко. За одну хвилину вона віджалась 63 (!) рази. Погодьтеся, що такий показник не кожному чоловіку під силу. Причому техніка виконання вправи у Наталії була бездоганною.

Секрет такого феноменального результату пояснюється давньою дружбою зі спортом.

— Моє дитинство під час військової служби батька пройшло в невеличкому містечку Надвірна, що на Івано-Франківщині, — розповідає Наталія. — У ньому проживає дивовижна людина — заслужений тренер України Євген Боднарук, нині головний тренер збірної країни з самбо, який багатьом юнакам та дівчатам проклав дорогу в великий спорт. Ось у секцію дзюдо дитячої спортивної школи до Євгена Миколайовича й віддали мене батьки.

Наталія прийшла до секції восьмирічною дівчинкою, а в 12 років 2005-го разом зі своїми однолітками вже представляла Україну на кадетських Олімпійських іграх у Лондоні.

— Дійшла до фіналу, де поступилася господарці змагань, — пригадує Наталія. — Через два роки подібні ігри були вже в Португалії, і я знову виборола срібну медаль, програвши в фінальному поєдинку німкені.

Після закінчення медичного коледжу прихильниця дзюдо працювала у відділенні проктології маніпуляційною сестрою, а, народивши дитину і вийшовши з декретної відпустки, перейшла в операційну, одягнула військовий однострій. Та дзюдо не полишила.

— Нам із чоловіком (він, до речі, майстер спорту з дзюдо) підростає зміна: наш синочок Олег уже кілька років займається сімейним видом спорту, — посміхається Наталія. — На турнірі «Київська весна» виборов друге місце. Доганяє мене за зростом і вагою. Нерідко прямо вдома влаштовуємо спаринги.

А ще Наталію запрошують у ролі судді на юніорські змагання. Окрім того, вона залюбки щотижня займається в тренажерному залі, відвідує басейн.

— У нашому відділенні буває по 10–12 операцій на день. — Такі навантаження переносяться набагато легше, якщо маєш хорошу фізичну підготовку, — зізнається Наталія Лєбєдева-Черненко. Тому зі спортом розлучатися не збираюсь.

Матеріали сторінки підготував Олександр ТЕРЕВЕРКО

НІМЕЧЧИНА І США ДОМОВИЛИСЯ ВИРІШУВАТИ УКРАЇНСЬКЕ ПИТАННЯ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ

РОЗВИТОК СИТУАЦІЇ ДОВКОЛА УКРАЇНИ СТАВ ОКРЕМОЮ ТЕМОЮ ПЕРШОЇ ЗУСТРІЧІ ПРЕЗИДЕНТА США ДОНАЛЬДА ТРАМПА Й ФЕДЕРАЛЬНОГО КАНЦЛЕРА НІМЕЧЧИНИ АНГЕЛИ МЕРКЕЛЬ

Президент США Дональд Трамп і Федеральний канцлер Німеччини Ангела Меркель під час зустрічі

Те, що тема України буде однією з важливих під час переговорів між лідерами Німеччини та США, було відомо ще напередодні цієї зустрічі. За результатами перемовин сторони висловили спільну позицію щодо необхідності мирного розв'язання конфлікту в Україні

Зокрема, Меркель і Трамп підтвердили свою прихильність Мінському процесові, що означає відсутність намірів знімати санкції з Росії найближчим часом через те, що для цього немає внутрішньополітичних передумов в обох країнах. Усе це було подано як точки збігу інтересів США та Німеччини.

МЕРКЕЛЬ І ТРАМП ПІДТВЕРДИЛИ СВОЮ ПРИХИЛЬНІСТЬ МІНСЬКОМУ ПРОЦЕСОВІ, ЩО ОЗНАЧАЄ ВІДСУТНІСТЬ НАМІРІВ ЗНІМАТИ САНКЦІЇ З РОСІЇ

На прес-конференції Ангела Меркель зазначила, що Трамп поділяє позицію Берліна щодо Мінських домовленостей.

«Адміністрація США й особисто Президент прихильні Мінському процесові. Нам треба знайти розв'язання цієї проблеми. Треба знайти безпечне та надійне рішення стосовно України, але відносини з Росією також має бути поліпшено, якщо ситуація, яка склалася, проясниться. Мінські домовленості — це хороший базис, але, на жаль, ми поки що не досягли того, на що розраховували. Однак найближчими місяцями ми продовжимо працювати над цим питанням разом із нашими експертами», — цитує главу Німеччини Укрінформ.

Своєю чергою Трамп віддав належне зусиллям Ангели Меркель і французького Президента Франсуа Олланда в спробах знайти мирне вирішення ситуації на Донбасі.

«Я вдячний Канцлеру Меркель за її лідерство разом із Президентом Франції в урегулюванні конфлікту в Україні, де ми перебуваємо в пошуку мирного вирішення», — наголосив глава Білого дому й запевнив німецьку лідерку в міцній підтримці НАТО з боку Сполучених Штатів. Водночас Трамп укотре підкреслив необхідність «справедливого розподілу» фінансового тягаря в межах організації.

Тому однією з головних тем на переговорах стала подальша взаємодія США з Організацією Північноатлантичного договору. Трамп приділив особливу увагу питанню участі країн-союзників США по НАТО у фінансуванні витрат Альянсу та нагадав Меркель про рішучу підтримку, яку США надають НАТО, а також про те, що союзники по Північноатлантичному альянсу мають уносити справедливу частку у витрати на оборону.

Зі свого боку Канцлер ФРН Ангела Меркель підтвердила готовність країни підвищувати витрати на оборону в рамках зобов'язань, узятих на саміті НАТО в Уельсі.

«Ми невипадково на саміті НАТО в Уельсі заявили про готовність підвищити зобов'язання Німеччини щодо оборони, пообіцявши довести витрати на оборону до 2% від ВВП до 2024 року», — сказала Меркель і зауважила, що вже минулого року оборонні витрати було підвищено. Як відомо, нині оборонні витрати у ФРН становлять до 1,3% ВВП. Водночас глава німецького уряду відзначила, що безпека має багато аспектів. Зокрема, ідеться про допомогу іншим країнам у гарантуванні їхньої безпеки та стабільності. Меркель пообіцяла продовження участі Німеччини в антиІДІЛівській коаліції, у місіях в Афганістані, Іраку, Африці, у пошуку політичних рішень у Сирії та Лівії, а також в Україні.

Крім цього, політики обговорили актуальні питання глобального порядку, теми безпеки, важливість спільної боротьби з радикальним ісламським тероризмом, з ІДІЛ, місії НАТО за кордоном тощо.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

ВИБОРИ В НІДЕРЛАНДАХ: УПЕВНЕНА ПЕРЕМОГА НАД ЕКСТРЕМІЗМОМ

У Нідерландах завершилися вибори в Нижню палату парламенту, у яких узяли участь 28 партій

Вибори в парламент Нідерландів завершилися перемогою правоцентристської «Народної партії за свободу й демократію». Отже, чинний прем'єр-міністр Марк Рютте, партія якого підтримує європейські цінності й виступає за тіснішу інтеграцію ЄС, залишається на своєму місці.

Результати цього голосування європейські країни зустріли з радістю та полегшенням. Адже на перше місце претендував націоналіст і популіст Герт Вілдерс, перемога якого стала б для крайніх правих по всій Європі прикладом, який надихає.

До речі, **на цих виборах уперше за останні роки голоси рахували вручну. Голландці побоювалися, що російські хакери зламають комп'ютерну систему підрахунку голосів.** Тим паче, що в Європі створилося стійке переконання, що Москва заохочує діяльність націоналістів та євроскептиків, до яких належить Вілдерс.

Під загрозою перемоги крайньо правого політика явка на вибори виявилася високою: на виборчі дільниці прийшло, за даними BBC, понад 80% голландців.

На переконання експертів, результати парламентських виборів у Нідерландах підтверджують тенденцію провалу спроб Москви здійснити вплив на розклад політичних сил у країнах ЄС та відповідно на їхнє ставлення до Росії. За оцінками нідерландських фахівців, нова правляча коаліція в парламенті Нідерландів включатиме в себе НПСД, а також партії «Християнсько-демократичний заклик», «Демократи-66», «Християнський союз» та «Зелені ліві», що загалом визначатиме незмінність політики країни, зокрема, щодо голосування в Сенаті Нідерландів (орієнтовно — у квітні поточного року. — Авт.) за законопроект стосовно ратифікації Угоди про асоціацію між Україною та ЄС.

Нинішнього року відбудуться президентські вибори у Франції й парламентські в Німеччині. В обох країнах набирають силу націоналісти та євроскептики, які лякають політичні еліти можливим приходом до влади. У Франції це «Національний фронт» Марін Ле Пен, у ФРН — партія «Альтернатива для Німеччини». Перемога Вілдерса могла означати перший «тривожний дзвіночок» для Європи. Тому європейські лідери з таким полегшенням зустріли результати голландського голосування. «Упевнена перемога над екстремізмом», — сказав президент Франції Франсуа Олланд.

СВІТОВЕ УКРАЇНСТВО ПОДЯКУВАЛО ЄС ЗА ПІДТРИМКУ

У Світовому конгресі українців привітали резолюцію «Українські політичні в'язні в Росії та ситуація в Криму», ухвалену минулого тижня Європарламентом.

Про це заявив президент Світового конгресу українців Євген Чолій, повідомляє Укрінформ.

«Світовий конгрес українців відзначає своєчасність цієї резолюції, яка ще раз засвідчує важливу підтримку Європарламентом народу України в боротьбі з імперськими діями Російської Федерації, що загрожують миру й стабільності в світі», — сказав Євген Чолій.

Нагадаємо: документ, підготовлений на базі пропозицій п'яти найбільших політичних груп законодавчого органу ЄС, минулого тижня підтримала переважна більшість депутатів.

Окрім запевнення в підтримці України, резолюція також наводить факти масштабних злочинів російської окупаційної влади та вимагає звільнення незаконно утримуваних у Криму й в РФ українських політичних в'язнів і припинення їх будь-яких подальших переслідувань.

З 2008 року армія Литви була професійною. Але в умовах загострення регіональної ситуації в сфері безпеки 2015 року призов було відновлено

ЛИТВА АКТИВНО ЗМІЦНЮЄ ВІЙСЬКО

СЬОГОДНІ ЦЯ КРАЇНА БАЛТІЇ РОЗПОЧАЛА ІНТЕНСИВНУ МОДЕРНІЗАЦІЮ НАЦІОНАЛЬНИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ

Активізація російської агресивної політики щодо своїх сусідів вимагає від них перегляду та реформування власних військових потужностей. Цим шляхом пішли й Збройні сили Литви, які, до речі, надають неабияку допомогу українському війську.

Разом із тим прибалти не забувають і про модернізацію національних армій, яка проходить у форматі закупівлі озброєння та перегляду концептуальних засад оборонної політики.

У Литві з 2008 року армія була професійною, втім, в умовах загострення регіональної ситуації в сфері безпеки 2015 року призов було відновлено. Згідно з поправками до законодавства, 3000 призовників щорічно вступають на дев'ятимісячну службу. Така практика продовжиться щонайменше до 2020 року. На думку військових, це допоможе в найкоротший термін сформувати необхідний активний резерв і доукомплектувати розширені штати підрозділів.

— Така система, коли армія складається з призовників і професіоналів, зміцнює зв'язок суспільства з армією, дозволяє краще усвідомити необхідність підготовки до оборони країни, що є одним із інструментів стримування, — заявила президент Литви Даля Грибаускайте.

Структура армії теж зазнала змін — було прийнято рішення розширити сухопутні сили держави, сформувавши в їхньому складі другу бригаду (на додаток до механізованої бригади Gelezinis Vilkas («Залізний Вовк»), яка протягом тривалого часу залишалась ядром литовського війська). Формування нового підрозділу — моторизованої бригади Zemaitija («Жемайтія») — планується остаточно завершити до 2021 року.

Загалом Збройні сили Литви складаються з сухопутних військ, військово-повітряних, військово-морських сил, сил спеціальних операцій, управління логістики (матеріально-технічного забезпечення), управління навчання і персоналу, а також частин і підрозділів центрального підпорядкування.

Сухопутні війська є основним і найчисленнішим видом ЗС Литви. У своєму розпорядженні вони мають сучасне стрілецьке озброєння: автоматичні гвинтівки М-14, М-16, G-36, кулемети MG-3, Browning, різні види пістолетів-кулеметів і снайперських гвинтівок. Для боротьби з бронетехнікою використовуються гранатомети AT-4 і Carl Gustaf, а також протитанковий ракетний комплекс Javelin. Окрім того, в частинах і підрозділах сухопутних військ Литви є міномети калібру 60 і 120 мм, безвідкатні гармати PV1110, гаубиці М-50 (М-101) калібру 105 мм. Для боротьби з літальними апаратами на озброєнні підрозділів є ПЗРК Stinger і RBS-70. Основні засоби пересування — БТР М113, машини підвищеної прохідності HMMWV («Хаммер») різних модифікацій та інші зразки колісних бронемашин.

Військово-повітряні сили Литви складаються з авіаційної бази, батальйону ППО, управління спостереження і контролю за повітряним простором. Основні завдання ВПС — охорона й оборона повітряних кордонів, надання підтримки сухопутним і морським силам, здійснення пошуково-рятувальних операцій, а також перевезення вантажів та особового складу. ВПС Литви є найбільш оснащеними і боєздатними серед військово-повітряних сил прибалтійських держав.

ВПС ЛИТВИ Є НАЙБІЛЬШ ОСНАЩЕНИМИ І БОЄЗДАТНИМИ СЕРЕД ВІЙСЬКОВО-ПОВІТРЯНИХ СИЛ ПРИБАЛТІЙСЬКИХ ДЕРЖАВ

ССО Литви складаються зі штабу (командування), окремого єгерського батальйону імені великого Вітаутаса, служби особливого призначення, служби бойових плавців і ланки бойових вертольотів. На озброєнні підрозділів сил спеціальних операцій найсучасніші зразки озброєння та спорядження. Для планування, організації, а також контролю за процесом навчання й підготовки військовослужбовців до виконання завдань за призначенням у ЗС Литви створено управління навчання та персоналу.

Нині Литва в своїх планах модернізації збройних сил орієнтується на співпрацю з німецько-голландськими виробниками бронетехніки. У грудні 2015 року Вільнюс заявив про бажання придбати 88 бронемашин Boxer. Вартість контракту, узгодженого в серпні 2016 року, становить 385,6 млн євро. Доставка техніки очікується протягом 2017–2021 років. У литовській армії машини отримають назву Vilkas (з литовського — «Вовк»). Також до 2019 року заплановано закупити 26 бронетранспортерів М577 V2 — модернізованого варіанта американської машини М113. У ці ж терміни Німеччина поставить до Литви шість інженерних машин.

Литва підписала контракт зі Сполученими Штатами на поставку FGM-148 Javelin, які будуть використовуватися в якості піхотної протитанкової зброї. На нову бронетехніку будуть встановлені ізраїльські комплекси SPIKE.

Модернізація артилерійського парку збройних сил країн Балтії не є першочерговим завданням, однак Литва цьому питанню приділяє чималу увагу. Вона уклала з Німеччиною контракт на постачання 155-міліметрових САУ PzH2000. Усього протягом 2015–2019 років заплановано отримати 21 одиницю (з них три будуть використовуватися в якості «донорів» запчастин, а одна — в тренувальних цілях). Також у 2015 році ізраїльська компанія модернізувала самохідні міномети M1064 (120-мм міномети на шасі БТР М113), які знаходяться на озброєнні литовської армії.

Нещодавно Литва замовила в Норвегії кілька протиповітряних ракетних комплексів NASAMS 2. Окрім того, Вільнюс уклав угоду щодо купівлі ПЗРК польського виробництва GROM.

— Ми раді, що модернізація литовських Збройних сил іде досить інтенсивно. Ці комплекси потрібні для задоволення насущних потреб Литви під час військових операцій, зокрема, для підсилення військових підрозділів і захисту від атак із повітря, — відзначив нещодавно міністр оборони Литви Юозас Олекас.

Рада національної безпеки і оборони Литви вирішила з наступного року збільшити витрати на армію. Із огляду на геополітичну ситуацію й міжнародні зобов'язання перед НАТО, РНБО запропонувала збільшити оборонний бюджет країни 2018 року на додаткові 149 мільйонів 200 тисяч євро. Зважаючи на прогнози економічного зростання в Литві, країна буде витрачати на оборону 2,07% свого ВВП.

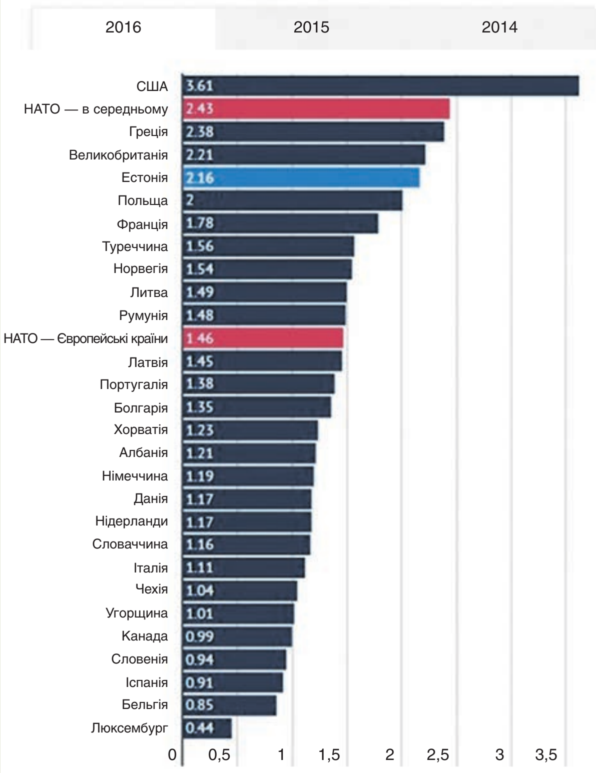
Цього року Литва виділила на Збройні сили 723,8 млн євро, що дорівнює 1,8% ВВП. Із 2014 року, після того як Росія анексувала український півострів Крим, країна постійно нарощувала військовий бюджет (2013 року Вільнюс витрачав лише 1% ВВП на свою безпеку).

Також Вільнюс вирішив створити власні сили швидкого реагування, процес формування яких повинен закінчитися в 2019 році. Власне, виділені додаткові кошти підуть на фінансування цих сил.

Гібридний характер російської агресії робить актуальним і підвищення потенціалу сил територіальної оборони Литви. У цій країні сили ТРО формують резерв професійних Збройних сил, відповідаючи за підготовку резервістів та поповнення основних підрозділів.

Підготував Роман ВУС

ЕСТОНІЯ СЕРЕД ЛІДЕРІВ ЗА ВИТРАТАМИ НА ОБОРОНУ В НАТО

Витрати Естонії на оборону серед країн НАТО у процентному відношенні одні з найбільших у Альянсі й склали 2016 року 2,16% ВВП країни.

Згідно з даними порталу Delfi, більше, ніж Естонія, 2016 року витрачали тільки США (3,61%), Греція (2,38%) і Великобританія (2,21%). Замикає п'ятірку лідерів Польща — 2%.

Естонія вийшла на рівень 2% ВВП 2012 року, а 2015-го довела його до нинішнього показника, повідомляє Кореспондент.net.

Своєю чергою Латвія витратила на оборону в 2016 році 1,45% ВВП, Литва — 1,49%.

НАТО рекомендує державам-членам підтримувати рівень оборонних витрат у 2% ВВП, але більшість із них цього не дотримуються. У середньому країни НАТО витрачають на оборону 2,43% ВВП.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ABRAMS
БУДЕ МОДЕРНІЗОВАНО ЗА НОВОЮ ВЕРСІЄЮ ДО 2021 РОКУ

Танк М1А2 Abrams

Іще торік Пентагон оголосив, що Abrams залишатиметься основним бойовим танком американської армії як мінімум до 2035 року. На початку 2017-го військове відомство США запустило програму модернізації основного бойового танка М1А2 Abrams до версії SEP V4

Основну увагу буде приділено його електроніці. Оновлений Abrams отримає кругову систему відеоспостереження, яку забезпечуватимуть всепогодні камери з можливістю передавання кольорового зображення. Також завдяки новим усепогодним датчикам FLIR і потужному лазерному далекоміру, здатним діяти в будь-яку пору доби, екіпаж танка зможе на значно більшій відстані виявляти й ідентифікувати цілі. У модернізованому танку замінять усі прилади й датчики, що дасть змогу розширити внутрішній простір і зробити умови роботи екіпажу комфортнішими.

Підвищенню живучості бойової машини сприятимуть нові системи виявлення лазерного випромінювання, а також полегшена, але міцніша броня. Крім того, на танки планують установити ізраїльську систему активного захисту Trophy.

На озброєнні Abrams залишиться та сама 120-міліметрова гладкоствольна гармата М256, але її вбивча сила зросте за рахунок застосування нових універсальних боєприпасів. Зміни торкнуться й системи електричного живлення: додатково вироблятиме електрику окрема силова установка, що дасть змогу тримати танк у бойовій готовності навіть за вимкненого двигуна.

ДОВІДКА «НА»

М1 Abrams — основний бойовий танк США, розроблений у 70-ті роки, який серійно випускають із 1980 року. Перебуває на озброєнні корпусу морської піхоти й армії США, а також збройних сил Єгипту, Саудівської Аравії, Кувейту, Іраку, Австралії та Марокко. Модифікацію М1А1 було розроблено 1984 року. Її відмінністю від базової версії є 120-міліметрова гладкоствольна гармата М256 (базову версію оснащено 105-міліметровою нарізною танковою гарматою М68), посилене бронювання й система кондиціонування повітря.

Подальшою модифікацією М1А1 Abrams став М1А2. На ньому встановлено окремий прилад нічного бачення для командира танка; систему управління вогнем; навігаційну систему; вдосконалений системний пакет SEP, що додав можливості оперувати із цифровими картами; комунікаційну платформу FBCB2 та поліпшену систему охолодження бойового відділення танка для компенсації тепловиділення додаткових комп'ютерних систем.

На сьогодні новітньою модифікацією танка Abrams є М1А3, яку було вперше представлено 2014 року. Конструкція моделі зазнала значних змін, унаслідок чого вага танка зменшилася майже на 20%. Також слід відзначити вдосконалений захист уразливих місць бронемашини та наявність високотехнологічної комп'ютерної мережі. Abrams М1А3 отримав оновлений комплекс зброї, представлений високоточними ракетами з комп'ютерним наведенням.

Танк Leopard 2A4

LEOPARD 2 PL — ПОЛІПШЕНА ПОЛЬСЬКА МОДИФІКАЦІЯ

Нещодавно німецька компанія Rheinmetall продемонструвала танк Leopard 2A4, модернізований до версії Leopard 2 PL.

Нову модифікацію із самого початку розробляли для польської армії, яка у 2002–2003 роках безкоштовно отримала від Німеччини 128 танків Leopard 2A4. Польське військове відомство 2015 року підписало з компанією Rheinmetall контракт на модернізацію цих машин. Проект дістав назву Leopard 2 PL. Заплановано, що після всіх робіт Leopard 2A4 за своїми можливостями практично досягне рівня танка Leopard 2A6.

Під час модернізації на Leopard 2A4 встановлено навісну композитну броню; підвищено балістичну стійкість башти й протимінний захист машини; гідравлічні механізми стабілізації гармати й приводів башти замінено на електричні; для поліпшення огляду встановлено відеокамери; модернізовано гармату L44, що дає змогу використовувати потужніші снаряди; збільшено боєкомплект; установлено допоміжний блок живлення та автоматичну систему пожежогасіння.

Попри додаткове бронювання, маса танка зросла несуттєво: з 56 т до 60 т. Від версії Leopard 2A6 модифікація Leopard 2 PL відрізняється «старою» гарматою L44 (версія 2A6 озброєна довшою гарматою L55). Але завдяки її модернізації загальна вогнева міць танка зросла.

Leopard 2A4 є найпоширенішою модифікацією танка Leopard 2. Усього було вироблено близько 2500 танків цієї версії, не враховуючи швейцарської ліцензійної копії Pz 87. Після 2000 року Німеччина почала активно розпродавати танки союзним державам, і на сьогодні ці бойові машини перебувають на озброєнні 18 країн.

ВИНИЩУВАЧІ J-20 ПІДСИЛИЛИ ВПС КИТАЮ

Винищувач J-20

За повідомленням китайських ЗМІ, новітні винищувачі п'ятого покоління J-20, виконані за технологією «Стелс», увійшли до складу ВПС народно-визвольної армії Китаю. Про загальну кількість таких літаків не сказано.

Двохвилинний публічний дебют J-20 відбувся на відкритті авіасалону Airshow China-2016 у місті Чжухай провінції Гуандун наприкінці минулого року. Але відвідувачам не було дозволено подивитися на літак на землі.

Іще 2002 року в китайських ЗМІ з'явилась інформація про початок розробок винищувача п'ятого покоління, а перший політ літак здійснив 2011-го. Інформації про характеристики нового винищувача дуже мало. Крім того, що на J-20 установлено китайські двигуни WS-15, практично нічого невідомо про склад бортового обладнання або особливості конструкції. Експертам доводиться давати оцінку новій машині, використовуючи лише її нечисленні фотографії. Перше враження після уважного погляду на J-20: цей літак нібито складено з різних частин прототипу та машин п'ятого покоління — російського МіГ 1.44 (проект було закрито 2000 року) й американських F-22 Raptor та F-35 Lightning. Аеродинамічна схема машини — практично цілковите повторення нереалізованого МіГ 1.44, та й розміри літаків багато в чому подібні. Передня частина китайського винищувача явно копіює американський F-22, а форма повітрозабірників — F-35. Але, у будь-якому разі, треба визнати, що темпи, з якими розвивається авіаційна промисловість Китаю, справді вражають.

БЕЗПІЛОТНА БОЙОВА МАШИНА «ЧОРНИЙ ЛИЦАР»

Безпілотна бойова машина Black Knight

На виставці 2017 AUSA Global Force Symposium & Exposition було представлено безпілотну бойову машину Black Knight (з англ. — «Чорний лицар»).

Безпілотник розробила британська компанія BAE Systems у рамках проекту Armed Robotic Demonstrator, уперше презентованого 2005 року.

Розробкою відразу зацікавилися в Пентагоні. Відомо, що гусеничний безпілотник надійшов на випробування в американську армію. Опісля інформація про нього майже не надходила у відкриті джерела.

Презентована на виставці нова версія Black Knight зовні майже не відрізняється від прототипу 2005 року. Водночас машина змінила озброєння й отримала сучасну електроніку. Докладні характеристики безпілотника виробник тримає в таємниці. Відомо, що маса безпілотника становить близько 12 т. Окрім того, Black Knight має двигун потужністю 300 к. с. і завдяки гусеничній платформі здатний пересуватися по бездоріжжю, долати неглибокі водні перешкоди. На відміну від першого прототипу, Black Knight, який було оснащено 25-міліметровою гарматою й 7,62-міліметровим кулеметом, на озброєнні нової версії — 30-міліметрова гармата револьверного типу.

Машиною, яка в автоматичному режимі здатна, об'їжджаючи перешкоди, рухатися за визначеним маршрутом, виявляти й ідентифікувати цілі, управляє оператор із мобільного пункту управління.

Матеріали сторінки підготував Андрій ЛИСЕНКО

Інформація про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке перебуває на балансі та обліковується в КЕВ м. Харкова:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінки	Мета проведення оцінки
1.	Нежитлові приміщення будівлі № 144 нерухомого військового майна загальною площею 53,0 кв.м за адресою: м. Харків, вул.. Камишева (Шаумяна) 129, в/м № 172, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою подовження терміну дії договору оренди

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 під № 699/27144, щодо кожного об'єкта оцінки окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харкова конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію претендента подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також щодо терміну виконання робіт, якого не значено в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочення платежів).

У разі, якщо два або більше учасники конкурсу отримують однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінки подібного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінки майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться в КЕВ м. Харкова за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Тел. для довідок: (057) 700–44–63.

***

Інформація про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке перебуває на балансі та обліковується в КЕВ м. Харкова:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінки, площа, розташування (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінки	Мета проведення оцінки
1.	Нежитлові приміщення № 3, 16, 26, 28, 29, 30, 32 та частково (2,0 кв.м) № 33 будівлі № 205 (літ. «Н-2») нерухомого військового майна загальною площею 88,2 кв.м за адресою: Харківська обл., Чугуївський р-н, с. Башкирівка, в/м № 1, що перебуває на балансі КЕВ м. Харкова, 07923280, тел. (057) 700–44–63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою передачі в оренду

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 під № 699/27144, по кожному об'єкту оцінки окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харкова конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації стосовно оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію претендента подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також щодо терміну виконання робіт, якого не значено в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочення платежів).

У разі, якщо два або більше учасники конкурсу отримують однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінки подібного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінки майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться у КЕВ м. Харкова за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Тел. для довідок: (057) 700–44–63.

***

Інформація КЕВ м. Львова про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати:

— для продовження договорів оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Львова

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв. м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Технологічний майданчик в/м № 7 під розміщення автостоянки	250,0	м. Львів, вул. Шевченка, 3, 3А	На фактичну дату
2	Нежитлові приміщення у будівлях №№ 13, 16, 69, 72, 81 в/м № 288 під розміщення складів та офісних приміщень	735,9	м. Львів, вул. Луганська, 3	На фактичну дату

— для укладення договорів оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Львова

1	Нежитлові приміщення №№ 14, 15 на 1-му поверсі та №№12, 13 на 2-му поверсі в будівлі № 1 в/м № 55 під розміщення складів	49,31	м. Львів, вул. Театральна, 22	На фактичну дату
2	Нежитлові приміщення в будівлях №№ 162, 175, 198, 239, 252А, 400, 410, 426 в/м № 58	3003,6	м. Львів, вул. Авіаційна, 5	На фактичну дату

Назва й місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Основні умови конкурсу:

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації стосовно оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс:

Конкурсні пропозиції подають в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Львова за адресою: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Телефон для довідок: (0322) 55–74–80;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подають у окремому конверті, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документацію подають у запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, і вона включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації стосовно оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсну пропозицію подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних із виконанням робіт, а також щодо терміну виконання робіт.

***

Інформація КЕВ м. Житомир про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, яких буде залучено до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна, що відбудся 10.03.2017

Відповідно до розділу ІІІ Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 під № 699/27144, конкурсна комісія ухвалила рішення: Приватне підприємство «Експерт-Сервіс-Консалт» — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, якого буде залучено до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати під час укладання договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомира, а саме: частина нежитлових приміщень площею 114,7 кв.м та частина рамп площею 34,5 кв.м складу інв.

№ 13 за адресою: м. Житомир, вул. Ватутіна, 61А, військове містечко № 114.

***

Інформація КЕВ м. Мукачевого про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, яких залучатимуть до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна

Назва об'єкта оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення загальною площею 1447,6 кв. м у будівлі № 99 (сховище неопалювальне) та нежитлові приміщення загальною площею 798,6 кв. м у будівлі № 100 (сховище неопалювальне).

Розташування об'єкта: Закарпатська область, м. Ужгород, вул. Гагаріна, 28.

Орган управління — Міністерство оборони України

Балансоутримувач: КЕВ м. Мукачевого. (м. Мукачеве, вул. Берегівська-об'їзна, 1А), тел./факс: (03131) 2–12–04.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості об'єкта оренди для укладення договору оренди.

Балансова залишкова вартість: будівлі № 99 (сховище неопалювальне) на 01.03.2017 становить 117 243,00 грн, розмір земельної ділянки під об'єктом оренди пропорційний площі будівлі 1738,0 кв. м; будівлі № 100 (сховище неопалювальне) на 01.03.2017 становить 60 329,00 грн, розмір земельної ділянки під об'єктом оренди пропорційний площі будівлі 959,0 кв. м.

Дата оцінки (дата, на яку відбуватиметься оцінка майна): орієнтовна дата оцінки — 31.03.2017.

Основні умови конкурсу:

Конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності здійснюватиметься відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 під №699/27144.

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації стосовно оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін приймання документів на конкурс:

Конкурсні пропозиції подають в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Мукачевого. (м. Мукачеве, вул. Берегівська-об'їзна, 1А).

Телефон для довідок: (03131) 2–12–04.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи: копії документів, що подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності); документацію подають у запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, вона включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних із виконанням робіт, а також щодо терміну виконання робіт у календарних днях, який не перевищує 5 календарних днів.

***

Інформація Квартирно-експлуатаційного відділу м. Житомира ЗС України про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, яких буде залучено до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, яких буде залучено до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку з укладанням договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомира, а саме:

— частину площадки з піскоцементної суміші площею 480,0 кв. м військового містечка № 677/1 за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, с. Висока Піч.

Запланована дата оцінки: 31.03.2017

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряють позначкою «Згідно з оригіналом». Конкурсна документація включаєи в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію подають окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити:

1. Вартість виконання робіт.

2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше як 10 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).

3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме — платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 у Квартирно-експлуатаційному відділі міста Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, через чотирнадцять календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймають за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 (каб. 15).

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22–77–76.

***

Оголошення про проведення першого туру щорічного Всеукраїнського конкурсу «Кращий державний службовець» у Міністерстві оборони України у 2017 році

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 19 вересня 2007 року № 1152 «Про проведення щорічного Всеукраїнського конкурсу «Кращий державний службовець» (зі змінами) та з метою виявлення й заохочення найбільш професійно підготовлених державних службовців, які успішно та ініціативно виконують службові обов'язки, мають організаторські здібності, що ґрунтуються на сучасних знаннях,а також із метою формування суспільної думки щодо престижу державної служби Міністерство оборони України запланувало проведення 25 квітня 2017 року першого туру щорічного Всеукраїнського конкурсу «Кращий державний службовець» (далі — конкурс) серед державних службовців Міністерства оборони України.

Конкурс проводитиме Організаційний комітет Міністерства оборони України, утворений наказом Міністра оборони України від 14.03.2011 № 140, у номінаціях:

«Кращий керівник» (у конкурсі беруть участь керівники структурних підрозділів Міністерства оборони України: департаментів, управлінь, відділів, секторів);

«Кращий спеціаліст» (у конкурсі беруть участь провідні та головні спеціалісти усіх структурних підрозділів Міністерства оборони України).

За умовами першого туру конкурсу передбачено:

проведення комплексного тестування на знання Конституції України, законодавства про державну службу, специфіки функціональних повноважень державного органу, посадових обов'язків державного службовця; виконання практичних завдань зі складення ділового документа, володіння персональним комп'ютером.

Вимоги до учасників:

У конкурсі можуть брати участь державні службовці, які:

працюють у Міністерстві оборони України; займають посади державних службовців категорій Б, В; на момент проведення конкурсу не мають дисциплінарних стягнень;

Мають стаж державної служби:

для номінації «Кращий керівник» — загальний стаж державної служби не менш як п'ять років, із них на керівних посадах не менш як два роки; для номінації «Кращий спеціаліст» — загальний стаж державної служби не менш як два роки.

Перелік документів, що надають учасники:

Для участі в конкурсі державні службовці подають до оргкомітету:

заяву про участь на ім'я голови Організаційного комітету з проведення конкурсу; копію особової картки державного службовця за формою П-2ДС; подання керівника структурного підрозділу щодо участі особи в рамках конкурсу; біографічну довідку, яку підписав керівник кадрового підрозділу; на бажання претендента — інші матеріали (публікації в пресі, листи громадян, колективів з оцінкою діяльності претендента тощо).

Переможці конкурсу будуть:

заохочені керівництвом Міністерства оборони України; брати участь у другому турі щорічного Всеукраїнського конкурсу «Кращий державний службовець», що відбуватиметься в Національному агентстві України з питань державної служби.

Прийматимуть документи для участі в конкурсі до 7 квітня 2017 року з понеділка по п'ятницю з 9:00 до 17:00 за адресою: 03168, м. Київ, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, кабінет 591.

Додаткові консультації — за телефонами: 232–74, 454–41–74.

***

Військова академія (м. Одеса) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад

1. Викладач кафедри теорії та організації фізичної підготовки факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (дві посади), ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

2. Доцент кафедри теорії та організації фізичної підготовки факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5472 грн.

3. Старший викладач ВНЗ кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5136 грн.

4. Викладач ВНЗ кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4464 грн.

5. Викладач кафедри тилового забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

6. Доцент кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (дві посади по 0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5472 грн.

7. Викладач кафедри автомобільної техніки факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

8. Викладач кафедри ракетно-артилерійського озброєння факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

9. Викладач кафедри тактики та загальновійськових дисциплін, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

10. Начальник наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1640–1740 грн.

11. Заступник начальника наукового центру з наукової роботи, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1590,8–1687,8 грн.

12. Головний науковий співробітник наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4800–5824 грн.

13. Начальник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів високомобільних десантних військ) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1480–1580 грн.

14. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів високомобільних десантних військ) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

15. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів високомобільних десантних військ) наукового центру, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

16. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів високомобільних десантних військ) наукового центру, ШПК — «капітан», посадовий оклад — 1135–1160 грн.

17. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів високомобільних десантних військ) наукового центру (дві посади), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4128–5472 грн.

18. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів високомобільних десантних військ) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3872–5136 грн.

19. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів високомобільних десантних військ) наукового центру (одна посада та дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3392–4800 грн.

20. Начальник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів військової розвідки та Сил спеціальних операцій) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1480–1580 грн.

21. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів військової розвідки та Сил спеціальних операцій) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

22. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів військової розвідки та Сил спеціальних операцій) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

23. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів військової розвідки та Сил спеціальних операцій) наукового центру, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

24. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів військової розвідки та Сил спеціальних операцій) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4128–5472 грн.

25. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів військової розвідки та Сил спеціальних операцій) наукового центру (дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3872–5136 грн.

26. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів військової розвідки та Сил спеціальних операцій) наукового центру (дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3392–4800 грн.

27. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів військової розвідки та Сил спеціальних операцій) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 2912–4128 грн.

28. Начальник науково-дослідного відділу (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1480–1580 грн.

29. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

30. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) наукового центру, ШПК — «капітан», посадовий оклад — 1135–1160 грн.

31. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) наукового центру (дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4128–5472 грн.

32. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) наукового центру (дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3872–5136 грн.

33. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) наукового центру (дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3392–4800 грн.

34. Начальник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи технічного забезпечення військ (сил) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1480–1580 грн.

35. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи технічного забезпечення військ (сил) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

36. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи технічного забезпечення військ (сил) наукового центру, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

37. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи технічного забезпечення військ (сил) наукового центру (дві посади), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4128–5472 грн.

38. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи технічного забезпечення військ (сил) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3872–5136 грн.

39. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи технічного забезпечення військ (сил) наукового центру (дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3392–4800 грн.

40. Начальник науково-дослідної лабораторії (інноваційних технологій та роботизованих комплексів) науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи технічного забезпечення військ (сил) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1460–1520 грн.

41. Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (інноваційних технологій та роботизованих комплексів) науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи технічного забезпечення військ (сил) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4128–5472 грн.

42. Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (інноваційних технологій та роботизованих комплексів) науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи технічного забезпечення військ (сил) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3872–5136 грн.

43. Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (інноваційних технологій та роботизованих комплексів) науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи технічного забезпечення військ (сил) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3392–4800 грн.

44. Начальник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи тилового забезпечення військ (сил) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1480–1580 грн.

45. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи тилового забезпечення військ (сил) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

46. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи тилового забезпечення військ (сил) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

47. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи тилового забезпечення військ (сил) наукового центру, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

48. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи тилового забезпечення військ (сил) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4128–5472 грн.

49. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи тилового забезпечення військ (сил) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3872–5136 грн.

50. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи тилового забезпечення військ (сил) наукового центру (дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3392–4800 грн.

51. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем розвитку системи тилового забезпечення військ (сил) наукового центру (дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 2912–4128 грн.

52. Начальник науково-дослідного відділу (бойового екіпірування) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1480–1580 грн.

53. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (бойового екіпірування) наукового центру, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

54. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (бойового екіпірування) наукового центру, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

55. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (бойового екіпірування) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4128–5472 грн.

56. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (бойового екіпірування) наукового центру (одна посада 0,5 ставки та дві посади по 0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3872–5136 грн.

57. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (бойового екіпірування) наукового центру, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 2912–4128 грн.

Кваліфікаційні вимоги до посади доцента: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців); або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника) чи науковий ступінь, досвід науково-педагогічної роботи п'ять років; або старший викладач без наукового ступеня й вченого звання, який має не менше як десять років стажу науково-педагогічної роботи.

Кваліфікаційні вимоги до посади старшого викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр»(для військовослужбовців); або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) чи науковий ступінь; або викладач без наявності наукового ступеня й вченого звання, який має не менше як п'ять років стажу науково-педагогічної роботи та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

Кваліфікаційні вимоги до посади викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців); або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр».

Кваліфікаційні вимоги до посади начальника науково-дослідного відділу та начальника науково-дослідної лабораторії: особи, які мають науковий ступінь доктора (кандидата) наук, вчене звання професора (старшого наукового співробітника, доцента) та досвід (стаж) наукової й організаторської роботи не менше як десять років у відповідній галузі науки.

Кваліфікаційні вимоги до посади провідного наукового співробітника: особи, які мають науковий ступінь та/або вчене звання, досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі науки не менше як три роки.

Кваліфікаційні вимоги до посади старшого наукового співробітника: військовослужбовці, які мають науковий ступінь або вчене звання та досвід роботи у відповідній галузі науки не менше як два роки; працівники Збройних Сил України, які мають науковий ступінь або вчене звання та досвід роботи у відповідній галузі науки не менше як два роки чи висококваліфіковані фахівці без наукового ступеня або вченого звання, які мають вищу освіту (ступеня магістр) і досвід керівної (науково-дослідної) роботи (служби) не менше як п'ять років у відповідній галузі знань.

Кваліфікаційні вимоги до посади наукового та молодшого наукового співробітника: особи, які мають рівень вищої освіти магістр та досвід роботи у відповідній галузі знань не менше як три роки.

Для участі в конкурсі надсилають такі документи: рапорт, який подають за командою (заяву); автобіографію; копії документів про вищу освіту, кваліфікацію, копії документів про науковий ступінь, копії документів про вчене звання; службову характеристику; копії паспорта та трудової книжки (для працівників); завірену копію службової картки (для військовослужбовців); медичну характеристику (для військовослужбовців); листок з обліку кадрів (для працівників); довідку про проходження військової служби (для військовослужбовців); витяг із Резерву кандидатів для просування по службі (для військовослужбовців); список наукових праць (винаходів); письмову згоду на збирання та обробку персональних даних.

Термін подання документів — до 23.04.2017.

Довідкова інформація за телефоном: (0482) 631–475.

Документи надсилають на адресу: 65009, м. Одеса-09, вул. Фонтанська дорога, 10, голові конкурсної комісії Військової академії.

***

Інформація КЕВ м. Біла Церква про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, яких буде залучено до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення в будівлі інв. №123 військового містечка № 25 площею 647,2 кв. м. Розташування об'єкта оцінки: Черкаська обл., м. Умань.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква (далі КЕВ м. Біла Церква).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати для укладення договорів оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 30.04.2017р.

До участі в конкурсі залучають суб'єктів оціночної діяльності — суб'єктів господарювання, які виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 під № 699/271443.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації стосовно оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних із виконанням робіт, терміну виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочення платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11.00 через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Телефон для довідок: (068) 739–99–94 або (04563) 5–30–00.

КУЛЯ І КУЛЬКА

Вона народилася в далекому Сибіру й уперше відчула свій убивчий потенціал, коли шматок свинцю із тигля, що дихав несамовитим жаром, оповив її сталеве продовгувате серце. На довгій стрічці конвеєра в цеху оборонного заводу вона зрозуміла, що не сама, а одна з мільйонів таких же малих і небезпечних доньок кохання металу та вогню. Потім її одягли в латунну сорочку й зачинили на багато років у темряві серед тисяч схожих одна на одну як дві краплі води її сестер. Коли її дістали з темряви ящика, надворі було холодно. Чиїсь руки похапцем вихопили її з-поміж інших і всадили в тісний залізний короб. А згодом, підперта знизу тугою пружиною, слідом за своїми товаришками вона наблизилась до того моменту, для якого її було створено — відправитись у перший та останній у житті політ. Сам момент вона не запам'ятала: спалах, гуркіт, миттєвий пекучий жар, ковзкі нарізи ствола й стрімкі перегони із вітром крізь темряву. Це було надзвичайно, але недовго.

…Нічний бій був раптовим, запеклим. Миттєво закипів, ніби хтось клацнув вимикачем, щоб заквітчати чорнильно-чорну мряку багряними «хризантемами» порохового вогню. Шматки розпеченого металу із дзижчанням прорізали сире повітря. Аж раптом, начебто теплий вітерець ковзнув по його щоці та щось із стуком уп'ялося в дощату стінку позаду, сипонувши за комір дерев'яним потрухом і скалками. Він не звернув на те особливої уваги: не до того, лише хитнув головою, знову припадаючи оком до бінокуляра прицілу та продовжуючи робити свою роботу.

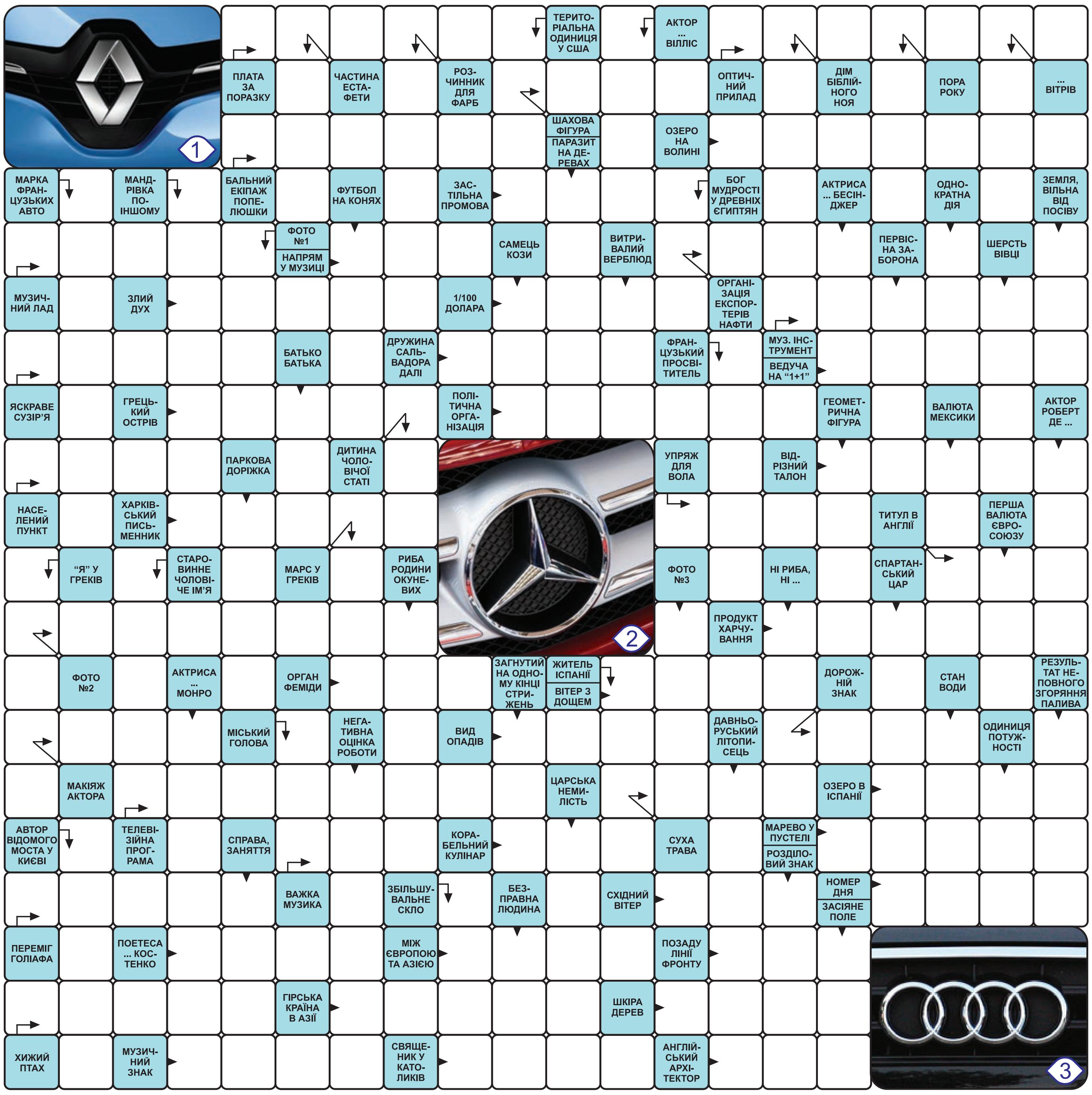
Відтепер і у Кульки є свій талісман

…Було вже світло, коли її витягли з дерев'яної пастки, де закінчився її перший та останній у житті політ. Рука, яка знову дістала її на світ, була міцною, з обвітреною та задубілою шкірою.

— Кулько! — почувся хрипкий, надірваний криком голос. — Ходи сюди, ходи! Будеш, мала, тепер талісманом!

Чорне, з білою плямою на грудях капловухе цуценя підбігло до господаря, вимазуючи хутряного животика липкою окопною багнюкою. Солдат, невисокий чолов'яга в засмальцьованому камуфляжі, усміхнувся, дивлячись на те, як мале собаче дитя махає хвостом і заглядає йому в очі. Боєць простягнув руку й широкою долонею погладив цуценя по голові. А потім пов'язав улюбленцеві на замурзану шийку кольорову плетену стрічку, на якій, як підвіска, висіла куля. Та сама, калібру 7,62...

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

ВІТАЄМО!

Молодший сержант Володимир Роспопа

Доброго дня, шановна редакціє газети «Народна армія»!

26 березня у мого чоловіка молодшого сержанта Володимира Роспопи, який служить у Миколаївській десантно-штурмовій бригаді, день народження. Користуючись нагодою, хотіла б привітати його і подарувати наступні слова:

Я дякую Богу за ту хвилинку,
Що нас із тобою звела,
Ми рідні, ми любі, ми дві половинки,
Це щастя нам доля дала.
Вітаю тебе з днем народження, милий,
Будь завжди таким, як ти є,
Мужнім, відвертим та дуже красивим,
Лиш в тобі кохання моє!

Дружина Наталя Гончарова, офіцер-психолог

У свою чергу «Народна армія» пропонує читачам вітати на сторінках газети рідних і близьких. Надсилайте привітання до дня народження близької вам людини заздалегідь. Бажано коротенько розповісти про неї: де служить, на якій посаді, чи перебуває в районі проведення АТО тощо. А також надсилайте світлини тих, кого вітаєте, та ваші контактні дані! Нагадуємо адресу нашої поштової скриньки: n_army@army.kiev.ua

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

Чоловік, прийшовши з роботи, запитує в дружини:

— Ну як справи, моя солоденька?

Вона йому:

— Усе добре, любий. Борщ зварила, котлеток насмажила, віконця протерла, дитячі речі всі перепрала! Ось сиджу шкарпеточки плету. Завтра, якщо знову забудеш заплатити за Інтернет, я тебе вб'ю!

***

«Б'є — значить любить!» — сказав п'яний електрик і знову поліз у трансформаторну будку.

***

«Такого вірусу в мене ще не було!» — сказав зять, побачивши тещу за комп'ютером.

***

Чим закінчилася ваша сварка з дружиною?

— Приповзла до мене на колінах!

— І що сказала?

— Вилазь з-під ліжка, я заспокоїлася!

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 28064 Замовлення 52914

Ціна вроздріб – договірна

НАРОДНА АРМІЯ

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Руслан ТКАЧУК

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)

P — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114